

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

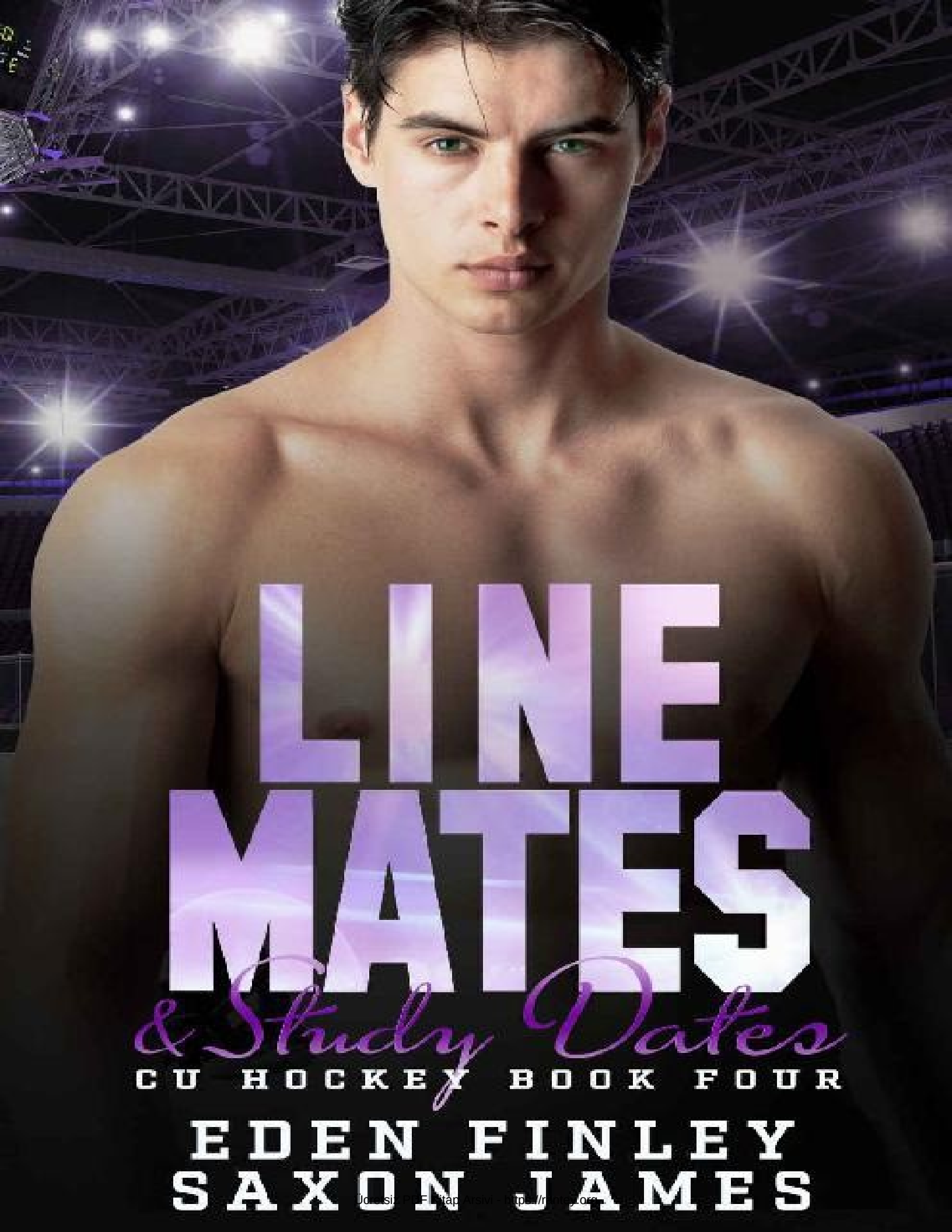
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LINE MATES

& Study Dates
CU HOCKEY BOOK FOUR

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HAT ARKADAŞLARI & ÇALIŞMA TARİHLERİ

CU HOKEY KİTAP 4

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

HAT ARKADAŞLARI & ÇALIŞMA TARİHLERİ

Telif Hakkı© 2021 Eden Finley & Saxon James Kapak
İllüstrasyonu Telif Hakkı ©
Hikaye Styling Kapak Tasarımları

Les Court Services tarafından profesyonel beta
okuması yapılmıştır.
<https://www.lescourtauthorservices.com> One
Love Editing tarafından düzenlenmiştir
<https://oneloveediting.com>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -
izinler [-edenfinley@gmail.com](mailto:edenfinley@gmail.com) veya
Saxon James - izinler smjamesauthor@gmail.com

YASAL UYARILAR

Hokeyle ilgili NCAA yönergelerine ve kurallarına olabildiğince sadık , bazı küçük ayrıntılarda yaratıcı özgürlüğümüzü kullandık, çünkü kurgunun eğlenceli olması gerekiyordu.

İsimler, kolejler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

1. [Asher](#)
2. [Kole](#)
3. [Asher](#)
4. [Kole](#)
5. [Asher](#)
6. [Kole](#)
7. [Asher](#)
8. [Kole](#)
9. [Asher](#)
10. [Kole](#)
11. [Asher](#)
12. [Kole](#)
13. [Asher](#)
14. [Kole](#)
15. [Asher](#)
16. [Kole](#)
17. [Asher](#)
18. [Kole](#)
19. [Asher](#)
20. [Kole](#)
21. [Asher](#)
22. [Kole](#)
23. [Asher](#)
24. [Kole](#)
25. [Asher](#)
26. [Kole](#)
27. [Asher](#)
28. [Kole](#)
29. [Asher](#)
30. [Kole](#)
31. [Asher](#)
32. [Kole](#)
33. [Asher](#)

[Teşekkür ederim.](#)

[Eden Finley Hakkında](#)

[Saxon James Hakkında](#)

ASHER

GIDIP APTALCA BİR ŞEY YAPACAĞIM.

Bu sözleri, dediğimi aşırıya hemen önce söyledim. Çünkü dün gece aptalca bir şey yapmadım. Temelde bir şey yaptım.

Aferin, Asher, seni ebedi erkek çocuk.

Beni kaşıklayan ağır yük yer değiştiriyor ve gözlerimi kapatıp sessizce mırıldanıyorum, "Ev gibisi yok. Ev gibi bir yer yok." Ancak bununla ilgili devasa büyüklükte, kocaman, aptalca bir sorun var. *Burası* benim evim. Küçük herhangi biri onu burada benimle görmeden önce yatağımdan ve bu evden çıkması gereken Ezra-Palaszczuk. Ya da daha kötüsü, ağabeyim onu görürse.

Ezra'ya dirsek attım ve fısıldadım, "Gitmen gerek."

Dün gece sarhoşken kulağımdaki derin inilti çok seksiydi ama şimdi içimi ürpertiyor. Erkek olduğu için değil, kim olduğu için. "Hadi ama, sen beni kovmadan önce biraz daha eğlenebiliriz diye düşünmüştüm."

"Kardeşim seni öldürecek."

"Westly? Lütfen, bana asla uzun süre kızgın kalmaz. O beni seviyor." Biliyorum. Ezrayı bu yüzden becerdim .

Alkol kötü bir metrestir. O sinsi "keşke "leri alır ve gerçeğe dönüştürür. Kardeşimin en iyi arkadaşıyla yatmak, West'in beni gerçekten zamanlara saklanmalıydı. Bunun yerine, sarhoş bir hevesle, Boston'ın en ateşli defans oyuncusuyla oynaşmanın harika bir fikir olduğunu düşündüm.

Hiç kimse hokey oyuncularını zeki olmakla suçlamamıştır. Ben bile bunun sınırı aşmak olduğunu biliyorum.

Evet, gerçekten bir tepki almak istediğimde bunu yapmaya hazırdım ama ilk defa bu o zamanlardan biri değildi.

Neden, neden, neden Ezra ben bu kadar ... ürperiyorum, *savunmasızken* kardeşimi ziyarete ? Bu iğrenç. *Git buradan, seni işe yaramaz duygu.*

Ezra kocaman elini göğsümde gezdiriyor, ben ona dirsek atıyorum. "Çık dışarı," diye mırıldanıyorum.

"Tamam." Ayağa kalkar ve eşofmanlarını çeker, ancak ayak sesleri duyduğunda onları sadece uyluklarına kadar çıkarır.

merdivenlerden gümbür iniyor ve yatak odamın kapısı açılıyor. "Yatak odası" terimini gevşek kullanıyorum çünkü aslında ailemizin eski fiı tahtası evinin bodrum katı. Karanlık ve dondurucu ve West'in "mahremiyetim" için kurduğu derme çatma sürgülü kapının kilidi yok, ama kardelerimden paylaşmak istemediğim sürece, ya bu ya da lanet bahçede kamp yapmaktı.

"Asher, yapmalısın-" West'in sesi, Ezra'nın lanet olası pantolonunu yukarı çektiğini görünce kesiliyor. Ağabeyimin sert bakışları bana dönüyor, benimkilerle aynı olan yeşil gözlerini öfke dolduruyor.

"ok mu vurdun?" Tersledim.

Çoğu zaman dmanlığımın nereden kaynaklandığını bile bilmiyorum. Birçok şey olabilir. Listenin başında babamızı ve üvey annemizi bir yıl önce bir trafik kazasında kaybetmemiz ve West'in kardelerimizi büyütmesine yardım etmem için NHL'deki yerimden vazgeçmem konusunda beni suçlaması var. Yardıma ihtiyaı olduğunu ve bir dadı tutmak istemediğini, çocukların hayatlarını ailelerimizi kaybettikten sonra zaten olduğundan daha fazla altüst etmek istemediğini söyledi. West bana bir seçim ansı verdi elbette ama pek öyle hissettirmedi. Onları sadece Westly Dalton'ın ellerine bırakamazdım. Evet, bir yanım kaçmak istiyor ama bir yanım da kalmak zorunda. West onlar için NHL'deki kariyerinden vazgeebiliyorsa, ben de kendiminkini erteleyebilirim.

Belki niversiteden mezun olduğumda Buffalo beni hala isteyecek, belki de istemeyecek ama o zamana kadar Buffalo ile dört yıllık özel haklara sahip draft szlemem bitmiş olacak ve serbest oyuncu olarak ansımı deneyebileceğim.

O zamana kadar hayatım artık sadece benim değil, West'in, Zoe'nin, Rhys'in, Hazel'in, Bennett'in ve Emmett'in de hayatı olacak.

Tamam, belki de dmanlığımın kaynağını biliyorum, ama bu hiçbir şeyi değitirmiyor.

Mantıksız bir bok kafalı olduğumu kabul etmek beni olmaktan çıkarmıyor. İçimdeki pislėi dizginlemek imkansız. Denemekten .

West kollarını geniş göğsünde kavuturuyor ve bana bakmaktan kaçınarak Ezra'ya, "Artık istediğini elde ettin, Boston'a geri dönebilirsin," diyor. Sonra bana doğru döndü. "Hazel, Bennett ve Emmett'i hokey antrenmanına götürmen gerekiyor." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan ıktı.

Bu *kadar* mı? Eski takım arkadaşını becerdiğim için elime geçen bu mu? Sinirlensem mi korksam mı bilemiyorum.

West sinirlendiğinde bağırır. Yıllar boyunca yaptığımız bağırı kardeşler arası rekabetin tanımı oldu. Ama babam öldüğünden beri kavga etmek umurunda bile değil. Ya yle ya da şeyi içinde tutuyor ve bir gün patlayacak.

Ezra'ya dönüyorum. "İstediğimi aldım derken ne demek istedi?"

"Kardein eskiden eğlenceliydi ama eve taındığından beri 'Dışarı çıkamıyorum. Çocukları bırakamıyorum. Çok sıkıcıyım' diyor."

akaklarımı ovuyorum. "Eminim Boston'da senin için daha fazla seçenek vardı."

"Evet, ama buraya kadar gelirsem kardeşinin sonunda dışarı çıkma teklifimi kabul edeceğini umuyordum."

Alay ediyorum. "Pek mümkün değil. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama hayatı son bir yılda büyük ölçüde değişti."

"İşte tam da bu yüzden dışarıda bir geceyi hak ediyor."

Ezra'ya ikisiyle dışarıda geçirilecek bir gecenin tam olarak neleri içerdini sormak istiyorum çünkü kardeşim parti hayatı söz konusu olduğunda... anlaşılması zor biri.

Hokey çevrelerinde onun etrafında dönen söylentiler, benim bile ayak uydurçılığın hikayelerle dolu ve hiçbir zaman bunların doğru olup olmadığını sormaya cesaret edemedim. Kardeşim hakkında bilmek bazı şeyler var.

Yüzüstü dönüyorum ve yastığımı başımın üzerine atıyorum. Akşamdan kalmayım ve Ezra hâlâ saçmalıyor.

"West aniden Bay Ciddi ve Sorumluluk Sahibi oldu. Bu çok *garip*. Ve sinir bozucu. Evrende kozmik bir değişim oldu ve bu doğal değil."

İpucunu alamaz mı? "Neden hâlâ buradasın?"

"Dün gece çok daha iyiydin." "Alkol beni iyi yapıyor. Defol. Dışarı." "Ben gidiyorum.

Ezra kıyafetlerimi fırlatırken yastığımın altına bakıyorum.

"Ama kalkıp çocukları hokeye götürmen gerekiyor."

Lanet bir taksi servisi gibiyim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, onları gezdirmek ve hokeye götürmek umurumda değil. Anne ve babalarını kaybettiler ve şimdi ergenlik yıllarını güvenli bir şekilde atlatmalarını sağlamaya çalışan ne bilmeyen iki sikik çocuk var. Benim mahvolmuş hayatt planlarımı vicdanlarına eklemekten de yeterince bokla uğraşıyorlar. Ailemizin ölmesi onların suçu değil. Yolun ortasındaki lanet bir geyik onları ebeveynsiz bıraktı ve West'in yardıma ihtiyacı vardı.

West sorumlu davranıyor olabilir ama beni kandıramaz.

Bir kere sikik bir çocuk, her zaman sikik bir çocuktur.

Bu yüzden artık onunla savaşmıyorum.

Sonunda kalktım ve giyindim. Bu uzun bir yazın başlangıcı olacak. West yaz kampı için CU'da koçluk yapıyor. Zoe ve Rhys kendi başlarına bırakılabilecek kadar büyüdüler ama şans eseri kendi özel kamplarına gidecek olan Hazel, Bennett ve Emmett'ten ben sorumluyum. Tüm bunlar olurken, birinci iyi geçmediği için yaz kurslarına gideceğim. İkinci yılımın da daha iyi geçmesini beklemiyorum ama hokey oynamak istiyorsam not ortalamamın C olması gerekiyor. Bu noktada, sadece ekstra kredi programlarıyla buna ulaşabileceğimi görebiliyorum. Eğlenceli zamanlar.

Ben sadece hokey oynamak istiyorum. Eğer evren acımasız bir sürtük olmasaydı, Buffalo'da üniversite hokeyi oynamak yerine NHL hayalimi yaşıyor olurdum.

Yatak odamın kapısında durakladım. Bunu nasıl oynayacağım?

Herkesin bir melek bir de şeytan tarafı olduğu doğruysa, melek tarafım özür dilememi söylüyor ama içimdeki karanlık buna izin vermiyor. *Özür dilerim* kelimesi ağzımdan çok sık çıkmıyor. Ya da hiç.

Üst kata çıkıyorum ve West ile Ezra'nın mutfakta olduklarını duyuyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" West tıslıyor.

"Küçük kardeşim mi?"

Beni göremeyecekleri bir köşede . "Sadece seksti," diyor

Ezra. "Kimin umurunda?"

West iç çeker. "Benim için böyle olamaz, onun için de . musunuz? Yanlış bir adım atarsak kardeşlerimiz kendilerini koruyucu ailede bulur."

Midem bulanıyor ve bunun akşamdan kalmayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. "Tamam. Özür dilerim. Bir daha olmayacak," diyor Ezra.

"Kesinlikle haklısın, olmayacak. Boston'a geri dön, Ez."

"Eğer istediğin buysa." Ezra'nın gürültülü ayak sesleri kapıya doğru ilerliyor ve sonra beliriyor. Ukala bir gülümseme takındı. "Görüşürüz, Küçük Dalton."

Böyle çağrılmaktan nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum. Küçük Dalton, Mini Dalton... Hokeydeki herkes bunu yapıyor ve bu sinir bozucu. Her zaman kıyaslanıyorum ve her zaman Westly Dalton'ın belirlediği beklentileri karşılamak zorundayım.

Ezra çıkar, kapı tıkırdayarak kapanır.

Köşeyi döndüğümde West kampa götürmek üzere çocukların öğle yemeklerini hazırlıyordu. Konuşmam gereken yer burası ama elimde hiçbir şey yok. Şaşırtıcı derecede durgunum. Genelde gerginlikten beslenirim ama bu sefer berbat ettiğimi biliyorum.

Fırtınalı gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzı açılıyor, ama sonra Bennett buzdolabına için kıcını yanımdan sürüklüyor.

West ve benim yıllar içinde mükemmelleştirdiğimiz destansı kardeş bakışmasında, kelimeler aslında konuşulmadan söylenir.

Bennett portakal suyunu alıyor ve bütün kutuyu alıp gidiyor. Yemin ederim bu çocuk yarı portakal suyu. Ve şükürler olsun ki dokuz yaşındakiler odadaki gerginliği anlayamazlar. Belki de anlarlar ve o da buradan olabildiğince çabuk kaçacak kadar akıllıdır.

"Neden ?" West başlar.

Bu güzel bir soru. Belki de yirmi bir yıl çok şey içindir ve herkes ve her şey siktir olup gidebilir diye cevap vereceğim ama o elini kaldırıyor.

"Boş . Yaptığın şeyleri neden yaptığını biliyorum." Tüm vücudu yenilgiyle çöküyor.

"Hiçbir anlamı yoktu." Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyor. Takım arkadaşı kuralı. Kardeşlerle çıkma. Ezra ve ben kelimenin geleneksel anlamıyla hiç çıkmadık ya da çıkmayacağız. Dediği gibi, sadece seksti.

"İşte yine büyük resmi kaçırıyorsun" West ellerini mutfak adasının tezgahına . "Bu yaz başını eğip kıcını yırtarak çalışman için ne yapman gerekiyor?"

ve tüm bu dikkat çekici davranışların olmadan bana yardım edebilir misin?" "Siktir ." Haklı olsa bile. Sadece... siktir et onu.

"Birinci neredeyse sınıfta kalıyordun. Kendini topla ve beni test etmeyi bırak. Önümüzdeki sekiz hafta boyunca hayatın çocuklar, ders çalışmak ve daha çok ders çalışmak olacak. mı?"

"Yaşasın. Benim için ne kadar eğlenceli." Gerçi yapacak daha iyi bir şeyim de yok. Geçen yıl tek arkadaşım Montreal'e taşınıyor.

Cohen olmadan sosyal hayatım yok denecek kadar az.

"Gitmem gerek," diyor West. "Bunları paketlemeyi bitir ve sonra yola çık. Sabah ısınmasına geç kalamazlar."

Bunu biliyorum, onu ısırarak istiyorum ama enerjim yok.

West beni iterek geçiyor ve çocukların öğle yemeklerini duvara fırlatmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Annemiz ben hatırlayamayacak kadar küçükken ölmüş olsa da, hayatım boyunca "patlamalarım" daha sağlıklı başa çıkma mekanizmaları bulmam gerektiğinin söylendiğini hatırlıyorum. Eskiden hokeydi. Şimdi seks. Ve adrenalin. Birini, bana vurup vurmayacağını bir noktaya kadar kızdırma hissi. Bunu .

"Sen ve West yine kavga mı ediyorsunuz?" On bir yaşındaki kız kardeşim Hazel'ın küçük sesi irkilmeme neden oluyor.

"Hiç de değil," diye yalan söyledim. Ona dönüyorum.

West ve ben koyu renk saçlı, yeşil gözlü kardeşlere benzerken, Hazel ve diğer üvey kardeşlerimiz üvey annemize çekmişler. Açık renk saçlı, mavi gözlü.

Bakışlarımı yumuşatıyorum. Bu dünyadaki herkes içinde, dürüstçe sevdiğimi söyleyebileceğim tek insanlar küçük kardeşlerim. "Ben ve West antrenmana geç kalacağın çok kızgın."

"Hepsi bu mu?" Bana inanmıyor ama onu ya da diğerlerini bu pisliğe bulaştırmayacağım. "Söz veriyorum."

"Gitmeye hazır mıyız?" diye soruyor.

"Evet. Sadece şu öğle yemeklerini bitirmem gerek." "Yardım edeceğim."

Beş dakika sonra yola çıkıyoruz ve onları bırakır okulu ekme isteğime direniyorum. Zor ama kıcımlı sürükleyerek kampüse gitmeyi başarıyorum. Colchester'da oynamaya devam etmek istiyorsam bu dersleri almalıyım.

İlk dersim başlar başlamaz pişman oluyorum çünkü tüm bilgiler kafamdan uçup gidiyor. Kesinlikle uzun bir yaz .

KOLE

YAZ ÇOK ÇABUK GEÇTİ.

Yılın büyük bir kısmını New York'taki Kök Hücre Vakfı'nda staj yaparak ve ardından her yıl olduğu gibi son iki hafta için annem ve babamla Miami'ye uçtum. Babamın durmadan hayatının aşkı hakkında konuşmasından uzak kaldığımız yılın tek iki haftası. Hayır, annem değil. *Hokey*. Colchester Üniversitesi hokey takımının baş antrenörü olarak zamanının çoğunu hokey alıyor. Babam ve ben Miami'de olduğumuzdan daha iyi anlaşıyoruz.

Bu berbat bir durum çünkü on dört yaşına gelene ve nefret ettiğim bir sporu yapmanın babamın onayını almak için yeterli olmadığını fark edene kadar aramız çok iyiydi. Aileme eşcinsel olduğumu söylediğimde bana sarıldılar ve beni sevdiklerini ve desteklediklerini . Onlara hokeyi bıraktığımı söylediğimde mi? Babam bir ay boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı.

Bu yüzden şu anda çalışma grubu yerine hokey sahasına gitmek büyük bir zaman kaybı gibi geliyor. "O aptal bahse girdiğine hâlâ inanamıyorum," diyor Katey. Saçları bu yıl sakız pembesi, Yakın zamanda burnunu deldirmiş ama yüzü narin ve çekik gözlü, bu yüzden bir tür çizgi film, mastürbasyon fantezisi gibi görünüyor. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız. Ben , bu yüzden en iyi arkadaşız.

"Kendimi savunmam gerekirse, Foster Grant olmadan babamın takımının geçen yıl bölge finallerine katılabileceğini gerçekten düşünmüyordum."

"Frozen Four şampiyonu mu? Bölgesel finallere gidemediniz mi? Kafa kontrolüne mi ihtiyacın var?"

Tamam, belki de hayatımdaki herkes hokeye benden daha fazla odaklanmış durumda. Annem ara sıra babama destek olmak için beni iç saha maçlarına ve ben de buna katlanıyorum çünkü sonrasında akşam yemeğine çıkıyoruz. Öyle görünmeyebilir ama Koç Hogan *bir aile babası* ve annemle hâlâ birlikte olmalarının yanı sıra birbirlerini gerçekten *sevdiklerini* görmek de şaşırtıcı.

Ben de bir gün bunu istiyorum. Geleneksel evlilik ve çocuklardan çok, anne ve babamın birbirlerinin yanında olduğu gibi benim de yanımda birini.

O zamana kadar kampüste henüz eğlenmediğim bir sürü queer erkek var.

"Neden gülümsüyorsun?" Katey soruyor.

"Sebebi yok."

"Bir bahsi kaybettiği için gülümseyen tanıdığım tek kişi sen olmalısın. Gerçekten bir yıl boyunca ayak işlerini yapmak istiyor musun?"

"*Ekipman müdürü*, çok teşekkür ederim." Kibirli bir ses tonunu zorlamakta başarısız oluyorum. "Ve tabii ki istemiyorum. Bunun için LGBTQ topluluk komitesindeki yerimden vazgeçmek zorunda kaldım ama kaybettim, bu yüzden şimdi bundan en iyi şekilde yararlanmam gerekiyor. Her zaman bir umut ışığı vardır."

"İyimserliğin doğal değil."

" ne anlamı var? Hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ayrıca, kimseyle konuşmam gerekmeyecek, o yüzden kulaklıklarımı takıp ders ."

"Ne kargaşa ama."

"Destekleyici yüz, lütfen."

Kirpiklerini kırıştırıyor ve profesörlerimiz için kullandığı tatlı gülümseme beliriyor. "Birkaç şey, bebeğim." Parmaklarıyla sayıyor. "Mavi çizgi uyuşturucu için bir örtmece *değildir*, pak tavşanlarını sevemezsiniz ve bu dünyada iyi olan her şey aşkına, hokey oyuncuları söz konusu olduğunda, annemin kurallarını hatırlayın: gözlerinizle bakın, ellerinizle değil."

"Merak etme, hokey oynuyorlar. bu anında ereksiyon öldürücüdür." Gençliğimdeki takım arkadaşlarım ve babam sayesinde, hokey oyuncularının ilgilendiği tek şeyin hokey olduğunu anladım. Sıfır adamlar anında on puan kaybediyor.

"Yarın görüşürüz, topçu çocuk," diye şarkı söylüyor Katey. "*Ben* bile hokeyin taşaklı olmadığını biliyorum."

"Evet, ama kulağa puck boy'dan daha iyi geliyor. Görüşürüz."

Kapıdan içeri girerken çantamı daha yükseğe kaldırıyorum. Neyse ki antrenmana daha bir saat olduğu için etrafta hiç sporcu yok ama babam yardımcı antrenörlerden tanışmam için erken gelmemi istedi.

Kupa dolaplarıyla dolu bir koridorda yürüyorum ve bir sezon önce Frozen Four'u kazanan takımın devasa fotoğrafının önünde yavaşça duruyorum. Hokey ve ben asla anlaşılamayacak olsak da, babamın o geceki heyecanını hatırlamak beni mutlu ediyor.

Geçen sezon farklı bir hikayeydi. Başlangıçta berbat bir durumdaydılar, bir şekilde toparlanıp bölgesel finallere kadar geldiler sonra gıda zehirlenmesi ve sakatlıklar bela oldu. Aslında kaybetmeleri biraz haksızlık çünkü çok kötü oynamadıklarından değil, dört oyuncuları eksikti. Yine de bunun birkaç maç önce olmaması çok yazık, çünkü o zaman şu anda burada olamazdım.

Keşke ben de babam gibi hokeye tutkuyla bağlı ama buzda olmak bana angarya gibi geliyordu ve oynadığım zaman babamın bana nasıl farklı davrandığını görmek hokeye içerlememe neden oluyordu.

Evde her zaman sıcak ve sakindi. Buzda ise bana diğer oyuncuları gibi davranırdı. Özel muamele istediğimden değil, ama koç modundaki babam gergin, korkutucu ve pek sevmediğim biriydi. Bu beni oynamaktan soğuturdu ama babam bunu asla anlayamazdı.

Her yerdeki ebeveynlere not: Çocuğunuzu neyi sevdiğinize göre yargılamayın.

Babamın ofisine varıyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Orada zaten iki kişi daha vardı,

Babam Yardımcı Koç Dalton'ı ve geçen sezon babamın oyuncularından biri olduğunu hatırlıyor. Beck'i tanıtıyor.

"Bu benim oğlum Kole," diyor babam. "Geçen yıl bölgesel yarışmalara katılamayacağımızı düşünüyorduk ve o kötü karar yüzünden bu sezon ekipman müdürümüz oldu. Bir şeye ihtiyacınız olursa ona haber verin."

"Hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Babam alaycılığını anladı ve bana bir bakış attı. "Bunu ciddiye alacaksın. Bu senin sahnen olmayabilir ama işlerin sorunsuz ilerleyeceğini umuyorum."

"Hokey fobisi olan birini işe aldınız, bir aptalı değil. Ben ."

"Öyle olduğunu gör."

"Alınmayın..." Beck'in sesi tam da saldırganlaşmak üzereymiş gibi çıkıyor. "Ama sen hokey hakkında bir şey biliyor musun ki?"

"Yeterince biliyorum."

"Yedi yıl oynadı," diyor babam ve hayal kırıklığı gün gibi ortada.

Altı yıl sonra bunu aşmış olacağını düşünürsünüz. "Beklediğim şeyleri atlattık. O iyi olacak."

" ekipmanla ilgili değil, değil mi?" Dalton bana bakarak soruyor. "Takımla da ilgilenecek. Testosteron dolu divalarla başa çıkabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Bu cümle bana normalde yattığım erkekleri hatırlatıyor ve hızlı bir kahkahanın ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum. "Evet, *divalar* iyi olacak. Ekipman iyi olacak. Tüm şeylere ne dendiğini biliyorum ve sayarken toplama çıkarma şeyi yapabiliyorum - bu çılgınca." Üç sporcu bana , takılmamı takdir etmiyorlar. "Güzel. Yedinci sınıftan beri tüm derslerimin birincisiyim ve ne kadar yapmamaya çalışsam da hokeyi ve neyin gerekli olduğunu biliyorum. Sporcularla başa çıkabilirim, çünkü bir grup sporcunun hakkımda ne düşündüğü umurumda değil ve eğer içlerinden biri fazla ileri giderse, *baba* kartını oynarım."

Babam gerçekten en iyi davranışımı sergilememi umuyormuş gibi iç geçirdi. Ama küstah olmama ve burada olmak rağmen, bunu ciddiye almayı planlıyorum. Sadece bir sezon, sonra tekrar doğaya salınacağım.

", ekip yakında gelmeye başlayacak." Babam ayağa kalkıyor ve Beck de onu takip ediyor.

Ben de tam kapıdan çıkmak ki Dalton beni geri çağırdı.

"Koç Hogan sizden övgüyle bahsediyor."

"Umarım öyledir. O benim babam. Benim hakkımda kötü konuşması biraz boktan olurdu."

Nedense bu Dalton'u tereddüt ettirir. "Şey, umm, sadece bu işin iç yüzünü gerçekten bildiğinden emin ."

"Ekipman , yeni ekipman sipariş etmek ve yirmi beş hokey oyuncusunun bana komileri gibi davranmasını sağlamak. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Başka şeyler de var. Mesela..." Koç Dalton bakışlarını kaçırıyor. "Oyuncuları hizada tutmak. Deplasman maçlarında otelden gizlice çıkmadıklarından emin olmak. Eğer herhangi bir uyuşturucu biliyorsanız bize söyleyin.

kullanım veya kural ihlali."

Gözlerim kısıldı. "Muhbir olmanın iş tanımında olduğunu bilmiyordum." Tam da ihtiyacım olan şey bu, kızgın sporcular, eğlendikleri için onları ispiyonlayan adamı bulmaya çalışıyorlar.

"Kardeşim Asher takımda oynuyor. Mükemmel bir oyuncu ama biraz serseri mayın gibi. Sorun ki, baban eğer başını belaya sokarsa onu kadroda tutmaz."

"Bu benim sorunum değil. Bu senin sorunun gibi görünüyor."

"Sanki beni konuda dinliyor da," diyor Koç Dalton. "Bak, senden tek istediğim ona göz kulak ve yapmaması gereken bir şey yaparsa bana ."

"Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum, ama neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Bir grup hokey oyuncusunun senin hakkında ne düşündüğünü umursamadığını söylemiştin.

Bunu mu demek istediniz?" "Şey, evet..."

"O zaman kalırsan onu odasına kilitlemeyi umursamayacaksın."

"Olmayabilir ama son baktığımda, konu birini esir tutmak olduğunda yasalar oldukça açıktı."

Sonunda küçük bir gülümsemeyi başarıyor, ama bu bile çaba gerektiriyor gibi görünüyor. Dalton'a baktığımda gördüğüm tek şey derin bir yorgunluk. Yorgun gözlerinden omuzlarındaki çökmeye kadar... Adam için üzülüyorum.

İstedikini yapacak kadar üzgün müsün? Ekipman yöneticilerinin bu tür bir müdür rolünü üstlenmeleri konusunda yalan söyleyip emin değilim, ama yine de bunu yapmaya istekli miyim?

"Seçeneklerim tükenmek üzere ve konu ona gelince artık ne yapacağımı bilmiyorum." Dalton'ın sesi yumuşak. Hayır, *düpedüz yenilmiş*.

Dalton'un etkileyici yeşil gözlerine bir kez daha baktığımda cevabımı aldım.

"Peki," diye hayıflandım. "Asi oğlumu dizginlemeye çalışacağım. Ama herhangi bir söz vermiyorum."

"Hayır, kesinlikle." Bir elini tekrar saçlarının arasında gezdiriyor. "Sadece üzerinde fazladan bir çift göz olduğunu bilmek yardımcı oluyor."

Bu adam ne kadar kötü ki?

Cevabımı yarım saat sonra, Koç Dalton'ın daha genç versiyonu soyunma odasına birkaç dakika geç girdiğinde alıyorum. İkisinin de koyu renk saçları ve yeşil gözleri aynı ama Koç Dalton'ın çenesinde ve çenesinde birkaç günlük büyüme var. Kardeşi ise sinekkaydı tıraşlıdır. Çantasını *gürültüyle* dolabına fırlatıyor, sonra da odadaki herkesin ona bakmasını umursamıyormuş gibi sıraya çöküyor.

Kaşlarını çatmasa muhtemelen yakışıklı olurdu, ama tek bir tehditkâr bakışla bir şey netleşiyor:

Asher Dalton bir bela.

Adama göz kulak olmayacağımı, ona bebek bakıcılığı yapacağımı şimdiden söyleyebilirim.

Ve kabul edelim, muhtemelen başarısız oluyor.

ASHER

"ÖZENSİZ!" DIYE BAĞIRIYOR KARDEŞİM, PAS GİRİŞİMİM TAKIM ARKADAŞIMIN TOPUNA ISABET ETMEYİNCE. Bıçak.

Hey, bütün yaz boyunca benimle konuştuğundan daha fazla kelime etti, yani bu da var.

Görünüşe göre beni ve Ezra'yı birlikte görmenin şokunu atlatması birkaç saat sürmüş, sonra da yepyeni bir öfke seviyesine ulaşmış. Sessiz tedavi: başarı kilidi açıldı.

Belki de işe yaramıştır, çünkü bütün yaz bana söylediği şeyi yaptım. Kıçımı yırtarak çalıştım. Çocukları hokeye bıraktım. Okula . Başımı eğdim. Yine de tüm derslerimden C ile geçtim.

Bunun için elimde ne var? Zayıflamış bir vücut ve gevşek oyun. Buradaki birçok birinci sınıf öğrencisinden daha yavaşım. Tüm vaktini içeride geçirip spor yapmazsan böyle olur. İnekler bunu nasıl yapıyor bilmiyorum.

Kardeşimin işkencesinden sonra Koç Hogan paten alıştırmalarıyla geldi.

"Blue Red Crossover, başla."

sonrakini söylemeden önce ara vermiyoruz. "Nokta Matkabı."

Tekrar ve tekrar, talimden talime, Koç Hogan vazgeçmiyor.

Ciğerlerim yanıyor ve kaslarıma kramp girmeye başlıyor. Sadece sekiz hafta öncesine kıyasla çok . Kendime not: koşu bandında koşarken okumayı falan öğren

Koç Hogan düdüğünü çalıyor. "Box skate!"

Hepimiz inliyoruz.

O hiç değildir. Çok serttir ama antrenmanlarda asla bu kadar sadist değildir. Soyunma odasındaki bazı çocuklar yılın ilk antrenmanında elinden geleni yaptığını söyledi ama ben bilemem, geçen sezon takıma geç katılmışım.

Birkaç acemi, çamurdaki bir kaplumbağadan daha yavaş kayarken NHL'ye nasıl seçildiğimi soruyor ama sandıkları kadar sessiz değiller.

Hepsine siktirip gitmelerini söylemek isterdim ama bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyorum.

Ve sonra olabilecek en kötü şey . Bağırsaklarım çalkalanıyor ve öğle yemeğim

geri dönüyor. Kendimi takım kutusuna atabilmek ve bir çöp kutusuna fırlatabilmek için saha doğru koşuyorum.

"Bu yeni bir rekor ," diyor Koç. Başımı çevirdiğimde saatine bakarken buluyorum. "Tamamdır. Antrenman bitti. Biri Dalton'ın su emin olsun."

Rossi, bu yılın kaptanı, buzdan çıkmama yardım ediyor. Öldür beni şimdi. Bunu asla unutamayacağım.

Biriyle kavga etme ihtiyacı . En azından benim bir pislik olmam dikkatlerini dağıtırsa, ne kadar zayıf olduğuma odaklanmazlar. Şaka olduğumu düşünmektense insanların benden nefret etmesini tercih ederim.

Ve evet, soyunma odasına girerken başımı dik tutmama rağmen, her yerde kıs kıs gülüşmelerle karşılaşıyorum.

Harika. Sadece harika. Belki de geçen yılı Rossi ya da Simms'e yakınlaşarak ama bunun yerine mezun olan bir çocukla arkadaş oldum. Hem Rossi'nin hem de Simms'in peşinde koştuğu birinci sıra santrfor pozisyonunu aldığım bu zor olurdu.

Odamda soyunmaya başladım ve etrafımdaki herkesi görmezden geldim. Yüzümün önüne bir şişe Gatorade fırlatıldığında jockstrap'ime kadar inmiştim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sorun değil. Koç'un ne kadar tecrübelerimden biliyorum." Böyle diyor ama kafamı çevirdiğimde takım arkadaşlarımdan hiçbirisi orada durmuyor.

Kirli sarı saçları, sıcak gözleri ve sevimli bir gülümsemesi olan, benim 1.80 boyumdan belki bir ya da iki santim kısa adam. Hokey oyuncusu olamayacak kadar zayıf görünüyor.

Eğiliyor. "İlk gün hep çok ileri gider. Tüm yeni çocuklar için sertmiş gibi davranmayı sever, ama sana küçük bir sır vereceğim." Sesini alçaltıyor. "Tüm bunların altında kocaman bir oyuncak ayı yatıyor."

Koç Hogan oyuncak ayı mı? Bu adamın kafası mı güzel? "Sen öyle diyorsan."

"Ben Kole." O öldürücü gülümseme genişler. "Kole Hogan." Yüzüm düştü. "Koç..."

"Babam. Bu yıl ekipman müdürünüz benim, bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyin, size vereyim."

Sikim seğiriyor. Söylediklerinin kulağa cinsel gelmemesi gerekiyordu ama görünüşe göre vücudum bunu bu şekilde algılayacak. olarak ona sakinleşmesini söylüyorum çünkü bir kaktüsle seks yapmak Koç'un oğluyla oynaşmaktan daha az tehlikeli olacaktır, yıkıcı kısım bu buluşmanın getireceği sonuçtan şimdiden zevk alıyor olsa bile.

Kole'un bakışlarının neredeyse çıplak halimin üzerinde gezinmesini izlerken, cinsel bir ima olup olmadığını merak ediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "İçki için teşekkürler."

Uzaklaş, Asher. Asher gibi bir şey yapmadan ya da söylemeden önce uzaklaş.

"Sorun değil."

Ondan uzaklaşıp duşlara yöneliyorum ve elimde hâlâ havlunun değil Gatorade şişesinin olduğunu fark ediyorum.

Lanet olsun. İçeri girip onları ettiğimde Kole hâlâ odamın yanında duruyordu. Ben tekrar uzaklaşırken kıkırdıyor.

Ama şimdi fark ettim ki hala iç çamaşırım var. da çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum ki bir geri dönmek zorunda kalmayayım.

Ayrı arabalara bindiğimiz için West beni eve bırakıyor ve eve adımımı atar atmaz karışıyor.

Hayatıma hoş geldin.

İkizler oynadıkları Xbox oyunu yüzünden birbirlerine bağıyor, Zoe West'e dört çocuğa için çok genç olduğu için bağıyor, o ve ben aptalca hokey oynuyoruz ve Hazel yemek masasında, gürültü önleyici kulaklıkları takmış, dizüstü bilgisayarını önünde açık.

Tamam o zaman.

Bennett ve Emmett'e dönüyorum. "Kendi aranızda sorun çözmenin bir yolunu bulun, yoksa tahmin edin ne olur?"

İkiniz de Xbox oynayamayacaksınız."

Bu onları hemen .

Şimdi Zoe'de. "Neden diğerlerine için çok gençsin?"

"Çünkü dinlemiyorlar," diye çığlık atıyor. "Rhys dışarı çıktı. Nerede olduğunu bilmiyorum. Seni aramaya çalışıyordum. O sadece... *gitti*."

"Gitti," diyorum. "On üç yaşında." Neden gecenin bu saatinde dışarı çıkmanın sorun olmayacağını düşünüyordu ki?

"Evet! Ne yapmam gerekiyordu? Diğerlerini burada bırakıp onun peşinden mi gidecektim? Bu çok fazla baskı. Bu *haksızlık*."

Tatlım, benimle haksızlık hakkında mı konuşmak istiyorsun?

Ona "Benimle dalga mı geçiyorsun?" bakışımı atıyorum, ama sonra mavi gözleri yaşlarla doluyor ve kendime onun on beş yaşında olduğunu hatırlatıyorum. Ben yirmi bir yaşındayım ve üç çocuk ve on üç yaşındaki bir çocuğun getirdiği kaosla zar zor başa çıkabiliyorum.

Geçen yıl sistemimiz işe yaradı. West ve ben antrenmandan eve dönene kadar Zoe öğleden sonraları çocuklarla birlikte oluyordu ve takım West evde kalıyordu. Ama sanırım tüm çocuklar hormonal bir dalgalanma yaşadı ya da belki geçen yıl hepsi yaramazlık yapamayacak kadar depresyondaydı. Belki de Zoe yorgundu, ki bunu anlıyorum. Her iki durumda da artık işe yaramadığı ortada ve Zoe'ye bu kadar baskı yapmamalıyız.

Sesimi yumuşatıyorum. "Tamam, . Zoe, git... banyo yap ya da siz kadınlar rahatlamak için ne yapıyorsanız onu yapın. West, sen Rhys'in arkadaşlarının ailelerini ara, ben de yürüyüşe çıkayım.

Bakalım onu bulabilecek miyim? Yürüyerek fazla uzağa gidemez."

West bana başıyla selam veriyor ve ebeveynlerin isimlerinin ve iletişim numaralarının okul dosyasını bulmak için mutfağa gidiyor. "Bekle, Rhys'in arkadaşları ?"

Konuşuyor! Yine de, doğrudan bana mı yoksa genel olarak herkese mi olduğunu bilmiyorum.

"Tom var, Harrison var-aslında önce Harrison'inkini dene," diyorum. "oturuyor ve bütün yaz takıldıklarından beri çok iyi arkadaşlar."

West bunu nereden bildiğimi sorar gibi bana göz kırpmıyor ama zor değil. Çoğu zaman dikkati dağılmış gibi görünen onun aksine ben gerçekten dikkatimi veriyorum. O burada ama gerçekte değil.

"Tamam." Dosyaya bakıyor. "Soyadı

Ford," diyorum.

Başını kaldırıyor. "Rhys'in sınıfında Harrison Ford adında bir çocuk mu var?" Gülüyorum. "Hayır, ama yüzünü görmelisin. Gerçek Greer."

Batı beni şaşırtıyor ve aslında bunu memnuniyetle karşılıyorum. Evet, bir kez olsun normallik hissi! Numarayı bulup çeviriyor ama o bunu yaparken ben Hazel'a dönüp ona en iyi "bir şeyler bildiğini biliyorum" bakışımı atıyorum.

Tek bir bakışla tüm kardeşlerimle iletişim kurabiliyorum. "Nerede o?" Ona soruyorum.

Kulaklığını işaret ediyor ve başını sallıyor.

"Nerede. Nerede. Nerede?"

Hazel iç geçiriyor ve kulaklığın bir kulağından uzaklaştırıyor. "Bir kızla buluşacaktı. Parkta."

"Bir kız mı? Okuldan mı?"

Omuz silkiyor. "İnternette, sanırım."

"İnternette bir kızla mı buluşuyor?" Çığlık atıyorum. "Hangi park?"

"köpek parkı . Sanırım. Bilmiyorum, onun köpek gezdirmesiyle ilgili şeyler söyledi. İğrençleştiğini düşündüm ve dinlemeyi bıraktım."

Hani kardeşlerimi sevdiğimi söylemişim ya? Bazen işleri gerçekten zorlaştırıyorlar.

"West, onu aramaya gidiyorum." O yorucu antrenmandan sonra çok yorgun olmama ve zifiri karanlık olmasına rağmen parka koşuyorum. Sadece buçuk blok .

ederim, eğer küçük kardeşim bir seks kaçakçılığı çetesinin tuzağına , Liam Neeson'ı kışlarına tekmeyi basacağım.

Nefes nefese ve ter içinde parka ulaşıyorum ama hiçbir yerde kimseyi göremiyorum. Sokak lambaları bölgeyi belli bir dereceye kadar aydınlatıyor ama tamamen değil.

Görebildiğim tek kişi yanımdaki çitlerle çevrili oyun alanında köpeği olan adam. Ara sıra duyulan havlama ya da hırlama sesleri dışında her yer sessiz.

Keskin nefesler alıyorum ama koştuktan mı yoksa Rhys'in nerede olduğunu kontrol edemediğimden mi nefes nefese kaldığımdan emin değilim.

Tanrı , Rhys gitmiş olamaz. Şimdiden bu işi batırmış olamayız.

Bir daire çiziyorum ve saçlarımı tutuyorum. İçime gerçek bir korku yayılıyor. Bu gerçekleşiyor olamaz. Böyle *bir* şey *olamaz*.

Göğsümdeki baskı artıyor ve ağrıyı hafifletmek için göğüs kafesimi ovuyorum. "Hey." Arkamdaki ses tanıdık ama ses değil.

Kole'u bulmak için dönüyorum ve bu tesadüf karşısında gözlerimi kırıştırıyorum. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Evet, seni takip ediyorum." Sesini alçaltıyor ve "Lanet olası hokey oyuncuları ve egoları" diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim. Sağlıklı düşünemiyorum." "İyi misin?" diye sorar.

Bir ona bakıyorum, bir de onun ... köpek dediğini tahmin ettiğim şeye. Bir çeşit cehennem köpeğine benziyor.

"Asher?"

. "Kardeşim. O ..." Kelimeleri dudaklarımdan geçiremiyorum. "Koç Dalton?"

"Hayır. Küçük kardeşim. On üç yaşında. Biz antrenmandayken dışarı çıktı ve-"

Arkamızdan, çocukların oyun alanından gelen yüksek sesli bir kahkaha duyulur. Hemen anladım.

"Rhys?" Bağırđım.

Sonra yüksek bir tıslamayla "Kahretsin, bu benim kardeşim" dediğini duyuyorum.

Tırmanma kulesine doğru ilerliyorum ve iki çift bacağın dışarı çıktığını görüyorum. İçimdeki rahatlama ve öfke eşit ölçülerde dalgalanıyor. Rhys'e aptalın tanıştığı için bağırmaya hazırlanırken kızın yüzü gözümün önüne geliyor.

"Bekle, seni tanıyorum. Rhys'in okuluna gidiyorsun." Rhys'e baktım. "Hazel internetten tanıştığın biriyle birlikte olduğunu söyledi."

Rhys alay ediyor. "Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Hazel'a hiçbir şey söylemeyeceğim. O okuldaki herkese söyler."

Kıza, "Aileni aramadan önce evine git," diyorum ve sonra kardeşime bakıyorum. "West seni öldürmeden önce kıcını kaldırıp eve gitmelisin. Sonra da eğlence olsun diye beni öldürmeden önce."

İkisi de kaçışıyor ve ben onun güvende olduğunu bilsem de adrenalin hala etkisini sürdürüyor Ben.

Derin bir nefes alarak eve dönmeden önce kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ellerim titriyor ve Göğsüm yanıyor. Hayır, her hava çektiğimde ağrıyor.

Kahretsin, panik atak bir şey mi?

Küçük kardeşlerime bir şey olmasına izin veremem. Başka birini kaybetme düşüncesi...

Sertçe yutkunuyorum ve irkiliyorum. Her şeyi. Lanet olsun. Acıtıyor.

Sakinleştirici bir el omzuma konuyor. "Nefes al. O iyi. Her şey yolunda."

Kendimi geri çekmek ve her duvarlarımı yükseltmek istiyorum. Ama yorgunum. Çok yorgunum.

Kole'un beni görmesine izin vermemi tamamen yorgunluğa bağlıyorum.

Kole kıs kıs gülüyor ve ilk başta bunun bana olduğunu düşünüyorum. Elimi yumruk yapıp dişlerimi sıkıyorum, dövüşmek için sabırsızlanıyorum ama başımı kaldırdığımda Kole'un odağı başka bir şey. "Kahretsin, sanırım kardeşinin kıcını ateşe verdin. Yemin ederim eve koşarken çizgi film buharı bırakıyor."

Oflayıp pufluyorum ve kardeşimin gerçekten de benim muhtemelen kayabileceğimden daha hızlı koştuğu yere doğru bakışlarını takip ediyorum. Adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışırken ellerim hâlâ titrerken telefonumu çıkarıp West'e Rhys'in dönüş yolunda olduğunu bildiren bir mesaj gönderiyorum.

Kole, "Ailen onu yazdırmalı," diyor.

"Mm, belki." Telefonumu cebime ve tıpkı soyunma odasında olduğu gibi bakışlarım Kole'nin yumuşak yüz hatlarını tarıyor.

Kirli sarı saçları bu ışıktaki daha kahverengi görünüyor ama ela gözleri daha parlak.

Hırlayan bir köpek aramıza giriyor ve ben biraz geriye sıçıyorum.

"Hades, orospu gibi davranmayı bırak," diyor

Kole. Neredeyse boğuluyordum. "Uh, ne?"

"İnsanlar ondan başka bir şeye dikkat ettiğinde hırlıyor. Tam bir ilgi orospusu." "Onu sevmeye çalışsam elimi ısırp koparacakmış gibi görünüyor."

"Bu yüzden ilgi istiyor." Kole diz çöküp köpeğini okşuyor, köpek de bu sevgi karşısında mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor. Bu manzara çok saf ve benim olduğum şeyin tam tersi.

"Yabancılar ona vermiyor çünkü çok vahşi görünüyor. Kimmiş vahşi çocuk?" Kole'un bebek sesi çok sevimli.

Hayır, sevimli değil.

Neyin var senin Asher? Aklını başına topl.

Buradan çıkmam lazım. "Eve dönmeliyim. West' Rhys'i öldürmediğinden, ikizlerin öldürmediğinden ve Zoe'nin panik atağından sonra sakinleştiğinden emin olmalıyım." Gözlerim açıldı. "Vay canına, şimdi fark ettim ki bu birinin üzerine yıkmak için çok fazla. Başa saralım. Ben ... eve gidiyorum."

Kole başını öne eğiyor. "Neden tüm bunları ailen değil de sen yapmak zorundasın?"

Bu benim için "*vah vah*" kartını oynamak için mükemmel bir fırsat. Ailem öldü. Kardeşlerim ve ben yetimiz. "Yetim" kelimesi birini rahatsız etmiyorsa, bunu söylerken takındığım umursamaz tavır genellikle işe yarar ama bu gece ağzım işbirliği yapmıyor. Rhys'in başına sonra Kole'un yüzünde her zamanki acıma ifadesini görmeye dayanamadım.

"Onlar ... uh ... buralarda değiller."

"Bu berbat. Birlikte yürümek ister misin? Aynı gidiyoruz." Rhys'in koştuğu yönü işaret etti.

Yine onu vurmak için içimden bir dürtü geliyor ama birden sesim . Tek yapabildiğim yolu göstermesi için işaret etmek. Bunu .

Geçen yıl arkadaş edindim... yani *arkadaş*. Ama tekrar yapabilirim. Belki de. Cohen benden

hoşlanıyor gibiydi.

tavrıma rağmen. Onu ve erkek arkadaşını aptallığımla defalarca sınadım. Cohen'in erkek arkadaşının beni birkaç kez yumruklamak istediğinden oldukça emin olmama rağmen ikisi de bunu anlayışla karşıladı. Yapsaydı bunu memnuniyetle karşılardım.

Bununla birlikte, özellikle Kole ile arkadaş olmak, felaket için bir reçete gibi görünüyor. Ben berbat biriyim. Bazen . Ve Koç tüm sezonu elinde tutarken Kole'a çuvallamak riskli.

"Asher?" Kole soruyor ve ben olduğumu fark ediyorum. "Doğru ya. Yürü."

Sadece bir yürüyüş.

Koç'un oğluyla.

KOLE

ASHER DALTON... BEKLENMEDİK BİRİ.

Ellerini ceplerine sokmuş ve omuzlarını bir kabuk gibi içine istercesine yukarı çekmiş. Onunla ilgili her şey sarılmış. Savunmacı. Soyunma odasındaki halinden çok farklı. Daha önce yeşil gözleri yoğun ve karanlıktı. Burada, sokak lambalarının altında, donuk ve yenilginin ağırlığını taşıyorlar.

Dudakları kısık ve köpek parkından çıkarken sessizliğe gömülüyoruz.

Bu gece Asher'ı gördüğümde aklıma ilk gelen şey bir torbacıyla falan buluştuğu olmuştu. Koç Dalton'ın yardım isteme şekli, takımdan atılmasına neden olabilecek türden şeylerle ilgilendiğini düşünmeme neden oldu ve huzursuz ve volta şekliyle ... Evet, küçük kardeşini aklımdaki son şeydi.

Endişeli seğirmelerinin ardındaki gerçek nedeni bildiğimden, ilgimi çekmeden edemiyorum. Bu öğleden sonra onu *sorunlu* bir *pislik* olarak etiketlemiştim. Şimdi, o ... sevgi dolu bir kardeş mi? Akla yatkın değil.

Tekrar bana doğru bakarken gülümsememeye çalışıyorum. "Dişlerimde bir şey mi var?"

"*Bunu* açıklamanın ne kadar süreceğini merak ediyorum-" Hades'e doğru bir el salladı "-bunu."

"Köpeğim mi?" Aptal numarası yapıyorum ama tam olarak ne sorduğunu biliyorum. "Evet, zavallı adamın yüzüne ne oldu?"

Ona yıllardır sahibim, bu yüzden çoğunlukla etkilenmiyorum ama Hades ne zaman yeni biriyle tanışsa sorular başlıyor. "O bir barınak köpeğiydi. Bize tek söyleyebildikleri içinde bull terrier olduğu ama onun da milyonlarca farklı cinsin karışımı olduğu çok açık. O gerçek bir mutt. Hayvan kurtarma ekibi onu kurtardığında oldukça kötü bir ." Çok açık. "Asit yanığı olduğundan bahsettiler." Çok sık sinirlenmem ya da insanlara zarar vermek istemem ama zavallı Hades'in yaşadıklarını düşünmek her zaman göğsümün derinliklerinde bir burkulma yaratır. Bir kulağını kaybetti ve yüzünün bir tarafı tamamen yandı, bu yüzden gözü kaynaşarak kapandı ve dişleri yer yer açığa çıktı. Yaşadıklarının, yeniden sahiplendirilemeyecek kadar agresif ve güvenilmez olmasına yol açacağından endişe ediyorlardı, ancak o sadece sevgi ve şefkat isteyen, yüzü parçalanmış sıradan bir köpek yavrusu.

"Yüzü yanmış köpeğinize kafasında ateş olan bir çizgi film karakterinin adını mı verdiniz?"

Asher'ın ses tonundaki inançsızlık beni o ana geri götürüyor. "Hades yeraltı dünyasının tanrısıydı.

Köpeğim ölümde ustalaşmadıysa, kim bilmiyorum."

"Hâlâ Hellhound'un ona daha çok yakıştığını düşünüyorum."

"Akraba bir ruh mu hissediyorsun?"

"Karşılıklı sorun çıkarırlar. O da kendisine ne yapacağının söylenmesinden nefret ediyor gibi görünüyor." Hades'in tasmaını sertçe çektiği yeri işaret ediyor. Yürüme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır. "Diğer köpekler arasından onu seçmenin sebebi neydi?"

"Emin değilim, gerçekten. Bu bir duyguydu. İstedğim birkaç kişi daha vardı ama o anı bilirsiniz, gözünüzü bir şeye dikersiniz ve *bilirsiniz*. Biz için yaratılmışız."

Asher gözlerini Hades'e diker. "O duyguyu bildiğimi söyleyemem."

Moralinin yine bozulduğunu hissedebiliyorum. "Peki, tüm genel kültürünü çizgi filmlerden mi ediniyorsun?"

"Oldukça fazla. Benim zekâ seviyemde sayılırlar." Asher sırtıyor. Neredeyse gözlerine ulaşıyor.

"Ama bir yığın küçük kardeşe sahip olmak bunu yapacaktır."

"Hepsi genç mi? Dört kişi mi demiştiniz?" "Beş. Artı ben ve West."

"Vay canına."

Başını sertçe sallıyor. "Peki ya sen?" "Tek çocuğum.

Keşke kardeşlerim olsaydı."

Bir şeyler söylemek için ağzını açıyor ama kendini durduruyor. "Çoğunlukla iyiler."

yine sessizlik girdi. Normalde havadan sudan konuşmakta üstüme yoktur. Herkesle sohbet edebilirim. Profesörler, arkadaşlarım, stajımdaki araştırmacılar. Çirkin büyüdüğünüzde, uyum sağlamayı öğreniyorsunuz. son sınıfa kadar bana katı *bir* şekilde uygulanan *harika bir kişiliği var*.

Asher, görünüşe göre, havadan sudan konuşmada berbat. Ya da en azından benimle öyle. Bu beni rahatsız etmemeli, hatta radarıma bile girmemeli çünkü sporcularla arkadaş olmak pek yaptığım bir şey değil. Ve dürüst olmak gerekirse, Koç Dalton benden Asher'a göz kulak olmamı istemeseydi, muhtemelen bu gece yürümeye devam , ama durduğuma memnunum. Hatta çok şaşırdım.

Klişeleştirmemeye çalışıyorum ama sporcular -ki hokey ve babam sayesinde *çok sayıda* sporcuyla tanıştım- sadece spor hakkında konuşmak istiyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Bu konuşmayı canlandırmaya çalışarak soruyorum.

Yüz ifadesi gerildi. "Kendimi Rhys'in internetten bir buluştuğuna inandırmıştım. Biraz panikledim, tamam mı?"

"Aslında bugün antrenmanda fırlatmaktan bahsediyordum ama evet, neden ilk aklına gelenin kardeşin olduğunu anlayabiliyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaptı mı?"

" kadarıyla hayır. Ama geçen yıla kadar gençler için oynuyordum.

bilir."

Neredeyse ailesinin kızıp kızmayacağını soracaktım, ama onun için hassas bir konu gibi görünüyorlardı, bu yüzden konuşmayı beni gözyaşlarına boğarken ilgisini çekeceğinden emin olduğum bir yere çevirdim. "Sence bu yıl Frozen Four'a katılabilecek misin?"

Beklediğim ani yükseliş yerine Asher'ın gergin omuzları çöküyor. "Muhtemelen hayır." "Şimdiden iptal mi ? Babamın bunu duymasına izin verme."

Nihayet, nihayet gerçek bir gülümseme. "Koç Hogan'ın baban olduğuna inanmıyorum. bir şey bu?"

"Her baba gibi sanırım. Benim için yüksek standartları var, beni seviyor ama hokeyi bıraktığımdan beri

her zaman biraz ... mesafe ve hayal kırıklığı olmuştur." Asher

kıs kıs gülüyor. "Hokey mi oynadın?"

"Hey..." Onu şakacı bir şekilde ittim. ". Ve çok da iyiydim."

"Çık dışarı."

"Öyleydim."

" olmaz. Buna inanmıyorum."

"On dört yaşındayken bıraktım. Bunun nasıl tahmin edebilirsiniz."

"Kıçına tekme basmamasına şaşırdım."

"Aslında ben de."

"Peki... neden yaptın? Bıraktım yani." Asher'ın sesi gerçekten istemediği meraklıymış gibi çıkıyor.

"Bir kere hoşuma gitmedi. Ve o sıralarda kendimi çalışıyordum. Hayatta ne istediğimi anlamaya çalışıyordum. Spor bunlardan biri değildi. Ama erkekler öyleydi."

Asher bana dönüyor ve ben de gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum.

"Bu arada ben eşcinselim. Bunu her zaman açıkladığımdan emin çünkü pisliklere ayıracak vaktim yok."

Asher bir an için afallamış görünüyor. Cinselliğimin beni hiçbir zaman hedef haline getirdiğini hissetmediğim için ve CU ekibinden geçen tüm eşcinsel erkeklerle birlikte, şimdi de olmayacağından eminim.

"Bana pislikler için bolca vaktin varmış gibi geliyor. Gerçekten."

Çok güldüm. Böyle bir yanıt beklemiyordum. "O zaman sorun yok."

"Benimle başın belaya girmeyecek." Ama bunu söyleme biçiminde beni o kadar da emin kılmayan bir şey var. Neredeyse alay ediyor. Ve kötü anlamda değil. Asher'ın geniş gülümsemesi yüzünü tamamen ele ve neredeyse farklı bir insan gibi görünüyor.

Katey'nin ondan anında etkilendiğini görebiliyordum.

Neyse ki ben bundan daha zekiyim. Beni çekmek için güzel bir yüzden fazlası gerekir. Bir köşeye varıyoruz ve Asher yavaşlıyor. "Oradaki benim."

Tam veda etmek üzereydim ki dizlerinin üzerine çöküp Hades'i kucağına aldı. Asher onu sıkıca kavrayıp başını öfkeyle kaşırken aptal köpeğim yüzüne doğru heyecanla havlıyor.

"Ah, ," diyor Asher. "Üzerime işedi."

Gülüşümü yakaladım. "Heyecanlandığında böyle yapar."

"Uyardığın için teşekkürler." Asher Hades'i kucağından indiriyor. "Hellhound ne zaman işemek isterse bana haber ver."

"Yapacağım." Bakışlarımı köpekten Asher'a sürüklüyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. Bu kadar yakından, gözlerindeki yeşilin parlak tonunu seçebiliyorum ve kaşlarını çatmadığı zamanlarda arkadaş olabileceğim birine benziyor. Ona numaramı verme konusunda tereddüt ediyorum, çünkü şu anda iyi olsa da, genel olarak iyi hissediyorum. Gey olduğunu sonra erkeklere numaranı vermenin yanlış anlaşılabilirliğini öğrendim. Asher iyi birine benziyor ama cinsiyeti hakkında hiçbir fikrim yok ve çoğu insan hâlâ heteroseksüelliğin varsayılan olduğunu düşünüyor; dolayısıyla tercihleri hakkında ayrıntı vermemesi beni bu varsayıma yöneltiyor. "Yarın görüşürüz."

Eve üç blok yürümeden önce onun gidişini izledim.

İçeri ilk girdiğimde babam ofisindeydi, ben de Hades'in tasmağını bırakıp dışarı çıktım ve kendimi babamın masasının karşısındaki koltuğa attım.

"Az önce kiminle karşılaştığımı asla tahmin edemezsin." "Oh, öyle mi? Kiminle?"

"Oyuncularınızdan biri. Asher Dalton. Gurur duyacaksın. Şimdiden iyi davranıyorum." Babam okuduğu şeyi bıraktı ve geniş çenesini ovuşturdu.

"Asher, ha?"

Uh-oh. Bu sesi tanıyorum. "Evet. Parkta küçük kardeşini arıyordu."

Bir an sessizlik oldu ve babamın ne söyleyeceğini düşündüğünü biliyorum. "Daltonlar ... çok şey atlattılar. Asher'a iyi davranman hoşuma gitti ama öyle kalsın. İyi. Profesyonelce."

"Güzel mi? Antrenmanda onu kusturdun." "Bu hokey, kişisel bir şey değil."

Hokey. Tabii ya. Sanki ben anlamıyormuşum gibi her şey *hokeyden ibaret*. "Bana iyi biri gibi geldi." "İçten içe iyi bir çocuk olduğuna eminim. Ama sorunlu biri. İş başından aşkın. Ve bu yüzden

Sen yaparsın. Tıp fakültesine hazırlandığın için başka bir evcil hayvan projesini üstlenecek vaktin yok." "Evcil hayvan projesi mi?"

Babam elini sallıyor. "Bilirsin işte. Her zaman kurtarılması gereken biri ya da bir şey vardır. Senin bu yönünü seviyorum. Ama bunu doktor olarak yapacaksın ve Asher... bunu bırak. Güven bana."

Harika. Çünkü bu Koç Dalton'a ona göz kulak olacağımı söylememe yardımcı olacak.

Takım anlatıcısı olmanın iş tanımında olmadığını biliyordum ama şimdi merak ettim.

Önce Koç Dalton, sonra babam. Neden herkes Asher umutsuz bir gibi davranıyor?

Evcil hayvan projesi yorumu beni kızdırdı. Babamın saldırgan olmak istemediğini bilsem de, bir erkeğin bir şeyleri umursamaması gerektiğini söyleyen, derinlere kök salmış zehirli erkeklik türünden kaynaklanıyor.

Ben biliyorum.

İnsanları mutlu etmeyi seviyorum. Onlara yardım etmeyi seviyorum. Bu *yüzden* doktor olmak istiyorum.

Babamın bana Asher'ı ikinci kez düşünmememi söylemesi içimdeki asi tarafı uyandırdı. Bu çok sık olmaz. Sadece güçlü bir şey olduğunda ve yardıma ihtiyacı olan insanlara sırtımı dönmek de bunlardan biri.

Hokeyi bırakmak ve kendime karşı dürüst olmak da bunlardan biri.

İnsanlar Asher hakkında yanılıyor. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama onu antrenman sırasında izlemek bile bana bu hissi verdi ve bu gece pekiştirdi.

Asher görüldüğü gibi biri değil. Sadece bunu insanlara kanıtlaması gerekiyor.

Ancak ertesi öğleden sonra antrenmana erken gidip ekipmanları buzun üzerine taşımaya başladığımda Asher yanıldığımı kanıtlamaya kararlı görünüyor.

Soyunma odasına girerken seslere kulak misafiri olunca duraksıyorum. Kimin konuştuğunu bilmiyorum ama benim hakkımdaydı.

"Sence Koç bu yıl oğlunu neden işe aldı? Sence bize göz kulak olması için mi?"

Soyunma odası sessizleşirken gerildim. Sesler konuşmaya başladığında, kimin kim olduğunu anlayamıyorum.

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" "Neden başka?"

"Lanet olsun. Sence Koç geçen yıl otele kaçırdığımız disk tavşanlarını biliyor mudur?"

Sporcular akıllı değildir. Babam her an buraya gelebilir ve onlar seslerini zor çıkarıyorlar. Kendileri yaparken benim ispiyonlamama ihtiyacı yok.

"Neden kapatmıyorsunuz?" Bu ses, biliyorum. Asher'ın farklı bir sesi olduğundan değil, ama kesinlikle o. "Koçun çocuğu için endişelenme. O sadece babası sayesinde iş bulmuş bir orospu. Siz kendiniz için endişelenin. Bana uyduramazsanız orada hepiniz zavallı görüneceksiniz ve eğer içinizden biri NHL kontratı almayı umuyorsa, oyununu geliştirse iyi olur."

"Bunu ilk antrenmanda kusan adam söylüyor."

Adımlarımı yavaşça oradan uzaklaştırırken hakaretler ileri geri savrulmaya başladı.

Benim hakkımda söylediklerini görmezden gelmeye çalışıyorum ama insanlar ne zaman bağınaz taraflarını gösterse o tanıdık hayal kırıklığı devreye giriyor. *Poşet orospusu*. Bu tam olarak bir f-bombası ya da başka bir hakaret değil ama kendimi küçük hissetmeme neden oluyor. Teknik olarak doğru olsa bile. Bu yıl takımın kaltağı benim ama bunu söylemenin başka pek çok yolu var. Benim... ben olduğumu bildiği için bu ifadeyi kullandı. *Orospu* terimi katıyor.

Eşcinsel olayını sorun etmiyor sanıyordum ama belki de etmiyordur.

Ve bunun bir önemi yok. Biz arkadaş değiliz. O kendi fikrini söylemekte tamamen haklı. Benim böyle insanlara zaman hakkım olduğu gibi.

Belki de babam haklıydı ve Asher değerinden daha fazla sorun .

Koç Dalton'ın ne beklediğini bilmiyorum ama Asher ününe yakışır şekilde yaşamaya kararlıysa, yapacağım hiçbir şey yardımcı olmayacak.

ASHER

BİR BÖLÜM SEÇMEYE KARAR VERİRKEN İKİ FARKLI SEÇENEĞİ DEĞERLENDİRDİM. ATLETİK ANTRENMAN VEYA Diyetetik, Beslenme ve Gıda Bilimleri, ancak nihai hala NHL. Mezun NHL'nin beni istememesi ihtimaline , geri dönebileceğim bir şeye ihtiyacım var. Antrenörlük yapabilirim ya da sporcular için diyetisyen olabilirim.

West'in ayak izlerini takip etmek istemedim, bu yüzden beslenmeyi seçtim. Ve pişmanım. Kaç tane sağlık ve biyokimya dersi gerektiğini bilmiyordum.

Tıbbi terminoloji dersinden haftalık ödevimi bir D ile geri aldığımda, çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırmış olabileceğimi fark .

haftalık notlar nihai notum için pek bir şey ifade etmiyor ama yine de önemli.

Belki de bölüm değiştirmeliyim.

Önce notum beni hayal kırıklığına uğrattıyor, sonra da bu lanet okulda olmamam gerektiği için sinirleniyorum. Antrenmana gittiğimde, bana aptalca şeyler yaptıran o adrenalin çoktan içimde dolaşmaya Her zamanki çatık kaşlarım yerinde.

Sonra Kole'un hokey pistinin koridorunda diğer yönden geldiğini görüyorum ve yüzümde gün boyunca ilk kez bir gülümseme beliriyor. "Hey."

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor ve bana başını sallıyor ama yürümeye devam ediyor.

Ve çatık kaşlar geri döndü. Üzerimde asılı duran kara bulutla birlikte, olmak ama bu kadar kolay yardım edemediğim adam olmaya beni.

Parktaki o gece Kole ile arkadaş olma yolunda ilerlediğimizi düşünmüştüm. Eşcinsel olduğunu öğrenmek beni korkutmalıydı çünkü kendimi tanıyorum ve muhtemelen bir noktada bundan faydalanacaktım - ister West'i kızdırmak için olsun, ister sadece Kole seksi olduğu ve eğlenceli olacağı için, sonuçlarını boşverin - ama yine de arkadaş olmaya karar verdim. O zamandan beri beni görmezden geliyor. *Bir şey* yapmış olabilirim ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Fark etmez zaten. Eğer kimseye yaklaşmazsam, onları incitemem. Ya da tam tersi.

Soyunma odasına giriyorum ve her zamanki gibi takımın geri kalanı bana bakıyor ama çoğunlukla görmezden geliyor. Onları suçladığımı söyleyemem.

Takım elbiselerimizi giyip buza çıkıyoruz ve birkaç ısınma hareketinden sonra bir hücum maçına çıkıyoruz.

Koç hatlarla oynuyor ve Simms'ikinci hat pivotundan birinci hat kanat oyuncusuna kaydirdi.

İkimiz de bu durumdan memnun değiliz. O solda oynamaya alışık değil ve diğer tarafımdaki birinci sınıf öğrencisi Kaplan da inanılmaz bir yeteneğe sahip ama henüz acemi. O ilk antrenmandan yana, ben oyunumun zirvesine geri döndüm, ancak diğer herkesin hala tatilde olduğu açık.

Hattımız Rossi'ninkiler tarafından dövülüyor ve bizim en iyi olmamız gerekiyor. Koç Hogan'ın bize galibiyeti getireceğini düşündüğü gerçekten bu mu?

Başka bir sıra için yer değiştirdik ve üçümüz de takım locasında yan yana oturduk, yüzlerimizde çatık kaşlarla çöktük.

Beck bize doğru kayıyor. Geçen sene bu adam bizimle oynuyordu. Şimdi ise yardımcı antrenör. "Bundan daha iyisini yapmalısın."

"Teşekkürler, Kaptan Apaçık," diye mırıldandım.

"Yeni takım arkadaşlarıyla kaynaşmak zordur, ancak Jacobs ve benden daha inatçıysanız daha da zorlaşır. Buz üzerinde kişisel bir kenara bıraktık ve birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile bir takım olarak çalışmayı başardık. Egolarınızı bir kenara bırakın ve bu işi ."

Otorite figürü olmadığında onu daha çok seviyordum.

Bir dahaki sefere buza çıktığımızda, Beck'in dediğini yapmak yerine Simms kendi oyununu oynamaya karar veriyor. Kaplan bana ayak uydurmaya çalışıyor, ben de Simms'in ne halt ettiğini anlamaya çalışıyorum, bu sırada kaptanımız Rossi kalecimize kurşun yağıdırıyor.

Schofield'ın pedlerinden seken pakı almayı başardım ve Kaplan'a pas verdim. Biraz ilerledik ve Kaplan bana geri pas verdi, ama top bıçağıma çarpmadan önce Simms beni kesti, lanet olası bölgeme geldi ve pakı *benden* aldı. *Takım arkadaşından.*

Koç bizi durdurmak için düdüğünü çalsa bile. O, kardeşim ve Beck halledecek olsa da, içimdeki pislik dışarı fırlıyor.

Onu ittim. "Bu da neydi böyle?"

"Refleksti," diye bağıyor Simms. "Henüz kanat oyuncusu olmaya alışamadım." " nereden öğrendin? Narsisizm okulunda mı?"

"Bunu senin söylemen çok zengin. 'Narsisizm' kelimesini bilmene bile şaşırdım. Notlarınla bunu seçmezdim."

Ooh, beni gerçekten acıttığın yerden vuruyorsun. Aklımı. Şaka yapıyor, çünkü notlar umurumda değil.

"En azından ben bir güvercin değilim."

Simms'in gözleri benim sevdiğim türden öfkeyle doluyor. Tam olarak istediğimi elde etmeme yol açan türden.

Beni devam etmeye teşvik ediyor. "Umarım kız arkadaşının G noktasını internette bulabildiğinden iyi bulabilirsin."

Simms beni buza yapıştırırken takımın toplu "Oooh" sesleri ve Koç'un "Bu kadar yeter" sözleri duyulmuyor.

Başım soğuk yüzeye çarpıyor ama hissetmiyorum. Aptal kask hayatımı falan kurtarıyor. Simms yüzümün sol tarafına bir yumruk indirmeyi başarıyor ve kaskımda en azından bir kafes olmadığı için şükrediyorum çünkü yumruğunun tüm gücünü hissedebiliyorum.

Acıtıyor.

Yakıyor.

En önemlisi, bana acıyı gerçekten hissedebileceğimi hatırlatıyor.

Bir yumruk daha ama pedlerimin üzerine düşüyor ve sonra beni çekip alıyor. Beck kalkmama yardım etti, ben de Simms'e sııttım.

"On bir yaşındaki kız kardeşim gibi vuruyorsun."

Hakaret gibi geliyor ama aslında değil. Hazel'ı kızdırma. O çok vahşi.

Her iki şekilde de, alay hareketi işe yarıyor. Simms yine benim için fırlatıyor ve geri çekildiğinde hayal kırıklığına .

Koç Hogan'ın yüzü pancar gibi kızarmış, ikimize de buzdan çıkmamız için bağılıyor. Memnuniyetle.

"Kole," diye sesleniyor Koç Hogan. Kole tribünde oturduğu yerden kalktı. İzlediğini bile bilmiyordum. "Soyunma odasında birbirlerini öldürmediklerinden emin ol."

Kole alaycı bir şekilde babasını selamlıyor.

"Diğer herkes işinin başına dönsün. Doldurmamız gereken ilk sıralar var."

Tamam, işte bu acıttı. Beni kızdırmak isteyenlere bir ipucu: Ailemin ölümü hakkında saçma sapan şeyler söyleyebilirsiniz, boktan notları olan aptal bir sporcu olduğum hakkında saçma sapan şeyler söyleyebilirsiniz, hatta cinselliğimi bana her türlü hakareti edebilirsiniz çünkü kiminle yattığıma dair fikirlerinizi boş verin. Yapamayacağınız şey hokeyi almak.

Hem Simms hem de ben hala adrenalin ve dövüşme dürtüsüyle doluyken, oluktan aşağı inip soyunma odasına girdik.

Simms kaskını öbür ucuna fırlatıp bana dik dik bakarken ben de kaşlarımı kaldırarak tekrar üzerime gelmesini bekliyorum.

Ama sonra Kole aramıza girdi ve ben . O kadar hızlı sönüyorum ki onun adrenaline karşı bir panzehir olup olmadığını merak ediyorum.

Ela gözleri beni delip geçiyor, dudakları ince bir çizgi halinde çekiliyor ve birden kendimi iki metre boyunda hissediyorum. Simms çabucak soyunup duşlara yöneliyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Orada iyi vakit geçirdin mi?"

Evet. "Yumruklanmak eğlenceli olmamalı." "Bu benim soruma cevap olmadı."

"Simms'i duydun. Takımda kalabilmek için notlarımı zar zor yükseltiyorum. Pek zeki değilim.

Kavga çıkarmak neden eğlenceli olsun ki?" *Evet Asher, neden olsun ki?*

"Daha iyi hissediyor musun?" Kole alay ediyor.

Ses tonundan hoşlanmadım. "Neyden daha iyi?"

"Anlıyorum. Herhangi bir duyguyu ifade etmekten kaçmak için aptal ya da pislik kartını oynuyorsun." Bam. Tam isabet.

Görünüşe göre, bana boktan şeyler söylemek de incitebilecek şeyler listesinde yer . Şu ana kadar bilmiyordum çünkü kimse bunu yapmıyordu. Beni kötü davranışlarım için çağırıyorlar. Sebebini değil.

Sertçe yutkunuyorum. "Neden bilmiyorum."

"Yani, notlarını yüksek tutmadığın için takımdan atılmak yerine, kavga ettiğin için takımdan atılmayı tercih ediyorsun. ."

"Beni takımdan atmayacaklar. Bu okulun bana ihtiyacı var."

"Komik. İki sezon önce siz olmadan Frozen Four'u kazandılar. Geçen sene kaçınıcı olmuştunuz? Bir dakika... Bölgesel finallerde elenmişsiniz."

"Gıda zehirlenmesi geçirdim ve oynayamadım."

"Tek söylediğim, babamın seni bu takımda tutmasını istiyorsan, bir takım oyuncusu olmayı düşünebilirsin. Kimsenin yeri doldurulamaz değildir. Daha az boktan tavırları olan daha yetenekli adamları kestiğini gördüm."

İşte yine suçluluk duygusu geliyor. Acı çekmekten aldığım keyif asla uzun sürmez. Her zaman yerini çabucak *"Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"* sorusuna bırakıyor.

Kole iç geçirir. "Gidip yüzün için buz getireyim. Gözün şişmeye başladı." Ooh, eğlenceli.

KOLE

BUZ GERİ DÖNDÜĞÜMDE, ASHER TAM OLARAK BIRAKTIĞIM YERDEYDİ.

atletine kadar soyundu.

Çünkü tabii ki.

Sanırım hala onu giydiği için şanslı gey tanrılarına şükretmeliyim çünkü Asher'ın vücudu... şey, her gün antrenman yapıp sonunda benim gibi görünemezsiniz.

Sporcuların bu kadar iyi görünmek zorunda olması tam bir trajedi.

Buz torbasını doğru fırlatıyorum ve karşısındaki banka oturuyorum. "Peki kavga ne hakkındaydı?"

"Ne demek istiyorsun? Onu gördün."

"Seni gördüm elbette ama bu bugün ilk kez olan bir şey değil. Ya da bütün hafta.

Ve bunu yapan tek kişi o değil." "Neden umursuyorsun ki?"

". " Öne doğru eğildim. "Beni babam gönderdi, unuttun

mu?" "Her zaman babanın dediğini mi yaparsın?"

"Ben çalışıyorsam ve patron oysa, tabii ki."

Asher'ın buna verecek bir cevabı yok. Belli ki artık hissetmediği halde kaşlarını çatmasını sürdürmeye çalışmasını izlemek eğlenceli. "Bazı çocuklar senin bu yıl onu gözetlemek için burada olduğunu düşünüyor."

"mi?"

"Evet, yani muhtemelen işe yaramayacak."

"Not edildi." Benden casusluk yapmamı isteyen *kardeşi* olduğunu söylemiyorum çünkü bunun Asher'ı kızdıracağını hissediyorum. "En azından orada bir planın var mıydı?"

"Ne için?"

"Oh, yine aptalmışsın gibi mi davranıyoruz? Güzel. Sen ışıklarını söndürdükten ve babam boğuk boğuk bağırdıktan sonrası için bir plan. Sonra ne olacak?"

"Duş alıp eve giderim."

"Her şeyi olmanıza sevindim."

Bu kez kaşlarını çatması gerçek. "Bana aptal demek , de. Haklı olursun. Sonra gidip duş alabilir ve bu boktan günü geride bırakabilirim."

"Keşke öyle olsaydı." Ona bakıyorum ve kaslarının yeni bir dövüş için nasıl gerildiğini görüyorum. Elleri kucağındaki buz torbasını sıkıca kavriyor. "Gerçekten, bilirsin, oraya koymadığın sürece bunun gözüne yardımcı olamayacağının farkındasın."

bankın üzerine fırlatıyor. "Gözümü sikeyim."

Hoş. Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ve onu alıp kendim yapıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Benim işim oyuncuların ihtiyaç duydukları şeylere sahip olduklarından emin olmak." Bir adım öne çıkıyorum. Buz torbasını yarasının üzerine bastırmadan önce başını yukarı eğerken parmağım hafifçe çenesinin altında duruyor.

Asher soğuktan ya da acıdan bir an için irkiliyor ama bu onun işine .

"Dikkatli olmak istersin." Yanında oturan kaskına başımı sallıyorum. "Bu şeyler kusursuz değil. Hâlâ yaralanabilirsin."

"Belki de istediğim budur."

Kaşlarım havaya kalktı. Buz torbası hâlâ yüzüne bastırılmış halde, rahatsız edici derecede yakınımnda duruyor. Vücut ısısı dalga dalga yayılıyor ve beni inceleme biçimine uyuyor. Benden bir tepki bekliyor ve doğruyu mu söylediği yoksa beni şok etmeye mi çalıştığı konusunda kafam karışıyor. Asher ile her iki şekilde de olabileceği hissine .

Ama sonra dövüşü kafamda tekrar canlandırımdı. Öfkesi, sataşmaları ve Simms üzerine gelir gelmez gevşemesi.

"Bu yüzden karşılık vermedin." Sonunda ona baktım.

Bakışları hazır olduğumdan daha yoğun ve neredeyse tekrar başka tarafa bakmak istiyorum. "Fark etmene şaşırdım."

"Benim gözlerim var."

"Evet, ama çoğu insan istediğini görür." Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama ses tonunda bunun saçmalık olduğunu düşündüren bir şey var.

"Neden bütün hafta beni görmezden geldin?" diye sorar aniden.

"Görmezden gelmedim. Pazartesi günü konuştuk."

"Evet, dört gün önce."

"Bugünü saymazsan teknik olarak üç, ki ben saymıyorum, çünkü bak konuşuyoruz." "Şimdi kim aptalı oynuyor?"

Bu beni güldürüyor, ama *neden* mesafemi koruduğumu hatırlayınca hemen kesiyorum. "Fark edeceğini düşünmemiştim. Sonuçta ben sadece bir *çanta sürtüğüyüm*."

Anlayış yavaş yavaş devreye giriyor. "Bunu senin hakkında kapamalarını sağlamak için söylediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bu senin seçtiğin bir kelime. Eşcinsel erkeklere zayıf ve kadınsı görünmeleri için *kaltak* deniyor. Ve evet, ben sizin gibi sert bir sporcu değilim ama."

"Bu sadece bir kelime. Onunla hiçbir şey
kastetmedim." "Yine de kelimelerin anlamı vardır."

"Ben insanlara her kaltak diyorum. Bunun cinsellikleriyle hiçbir ilgisi
yok." "Bu durumda, daha sık yumruklanmamana şaşırdım."

Karşılık vermek ister gibi görünüyor ama kendini durduruyor. Bir an için özür dileyeceğini
düşündüm. "Peki. Sana bir daha kaltak demeyeceğim." Sanırım bu *yakındı*.

Asher aniden ayağa kalkıyor ve ben o kadar şaşıyorum ki geri adım atmayı unutuyorum. Yüzünü
yavaş bir gülümseme kaplarken vücudu benimkine baskı yapıyor. "Biliyorsun, eşcinsel olayı
umurumda bile değil." Sesini alçaltıyor. "En son seks yaptığım kişi bir erkekti."

Sinirlerim tepeme çıkıyor ama tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Benimle oynuyor. Asher
böyle yapar. "Tüm başlangıç eşcinsel mi?"

"Sadece geçen yıl. Ayrıca, kendimi eşcinsel olarak görmüyorum. Pek sayılmaz. Daha çok... ne
istediğimi anlıyorsanız, teknemi ne yüzdürürse. Kim yelkenleri suya . Kim benim ... çadırımı
patlatırsa."

Elimi kaldırdım. "Anladım."

", son adam West'in eski takım arkadaşlarından biriydi. Seksiydi ve kötü bir ağzı vardı ama bir
amaca hizmet ediyordu. Bir amaca hizmet ediyordu. Hepsi bu."

Tenim kızarıyor çünkü beni mı, tahrik etmeye mi yoksa rahatsız etmeye mi çalıştığını bilmesem de
kulağımın dibindeki gürleyen sesi vücudumun otomatik olarak tepki vermesini sağlıyor.

Kendimi geri adım atmaya ve mesafe koymaya zorluyorum. "Ezra Palaszczyk ile mi yattın?"

Çok mu korkutucu?"

"Ezra'yı tanıyor
musun?"

"Ne zaman bir NHL oyuncusu eşcinsel olduğunu açıklasa, babamın 'Bak, eşcinsel profesyonel
hokey oynayabilirsin' mi sanıyorsun, sanki ben bu yüzden bırakmışım gibi?" Gözlerimi deviriyorum.

"Ah. Şey, evet, o ve West en iyi arkadaşlar, yani ..."

"Demek ağabeyini kızdırmak için onunla yattın. Sana da vurmasını mı umuyordun?" "Westly
vurmaz. İnan bana, denedim."

Asher'ın onu sevmemi mi yoksa benden uzaklaşmasını mı istediğini anlayamıyorum. Başkalarını
incitmek için insanlarla yatmak bir erkekte olması gereken bir özellik değil ama Asher'da bundan çok
daha derinlere indiği izlenimini edindim.

Dolabından havlusunu almak için dönüyor ve bakışlarım hemen çıplak kıkına düşüyor. "Beni
mi kesiyorsun?"

Yakalandığım için sırıyorum ama o yine gülümsüyor. "Sadece seni
nesneleştiriyorum." "Ve bu daha iyi çünkü ..."

"Kişisel bir şey değil. Güzel bir popon var." Hayal görüyor olabilirim, ama yemin ederim .

"Burası hokey. Buradaki herkesin poposu güzeldir."

"Ve ben de onları nesneleştireceğim "

Yapmayacağım, çünkü kendimi bundan daha iyi koruma becerilerim var. Ben Asher değilim. Ama şimdi biliyorum ki

Bir erkekle birlikte olma düşüncesi -ya da bir erkeğin ona bakması- Asher'ı rahatsız etmiyor, tüm o yağsız kaslara hayran olmak konusunda endişelenmiyorum.

Ne de olsa Katey bak ama dokunma demişti.

Bunu .

"Dikkatli ol," diyor. "Babanın oyuncularını kontrol etmeni hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Başımın üzerine bir hale çiziyormuş gibi yapıyorum. "Ben tatlı, masum bir meleğim."

"Gözlerinle kıcımlı

beceriyordun." Omuz silktilim.

"Yine, güzel bir kış." "

"Benimle flört ettiğini düşünmeyecek kadar iyi bildiğim için şanslısın."

Cevap vermiyorum, çünkü evet, biraz flört ediyorum, ama aslında bir yere varmasını istemiyorum.

Birincisi, hokey oyuncuları kesin bir hayırdır ve ikincisi, o haklı. Babam oyuncularından biriyle takılmamdan *nefret* eder. de beni bu oyuncudan uzak durmam konusunda uyarmışken.

Asher duşa doğru ilerliyor ve sonra bana dönüyor. "Hey, arkadaş olmak ister misin?" "Ne bu, ilkokul mu?"

"Unut ."

"Asher." Ne kadar gülünç olduğuna gülmeden edemiyorum. "Evet. Arkadaş olabiliriz."

Akan duşun sesi aniden kesiliyor ve Simms soyunma odasına geri dönüyor. Asher'a ters ters , ben de Simms'in iyi olup olmadığını kontrol edip çıkmadan önce Asher'ın duşa girip gözden kaybolmasını bekliyorum.

Asher'la arkadaş olarak neye bilmiyorum ama eğer tutarlı biriye, eminim yakında beni kızdıracak ya da uzaklaştıracak bir şey yapacaktır.

Eğlenceli zamanlar.

Babam ve Koç Dalton pistten iniyorlardı ve ben bir şeyler söylemek için anlık bir karar verdim.

"Baba, bekle."

"Zamanım yok, Kole. gereken bir çift aptal var."

"Ben de bunu söylemek istiyordum." Hızla önüne geçip yolunu kestim. "Onlara iyi davranmalısın."

"Ne için? Benim buzumda kavga olmayacağını en iyi siz bilirsiniz."

"Şey..." *Düşün, Kole!* "Simms kışkırtıldı, bunu hepimiz duyduk. Asher ise *teknik olarak* kavga etmedi. Onu alay ettiği için cezalandıramazsınız çünkü diğer takımlar bunu her zaman yapıyor. Oyuncularınızın buna hazır olması gerekiyor."

Babam çenesini o kadar sıkıyor ki hâlâ patlamak istediğini anlayabiliyorum. Ne karar verirse versin, soyunma odasına gidip ikisini de parçalayacağından bir an bile şüphe duymuyorum. Ama umarım bundan cezasız kurtulabilirler.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye .

Babam başını sallıyor. "İkisi de ince buzun üzerinde."

"Tam anlamıyla."

Ve şimdi babam kaşlarını çatıyor. Onun için ne kadar yeni. "Eğer bu saçmalığı tekrar ..." Takımdan atılacaklarını söylemek üzeredir ama tereddüt eder. Belki de Asher babasının onu takımdan konusunda haklıdır. Şüphesiz en iyi oyuncu o ve ona ihtiyaçları var.

Babam geldiğim yöne doğru fırlıyor ve ben uzun bir nefes alıyorum. *Sanırım* bu iyi oldukları anlamına geliyor? Konu hokey olduğunda babam çok serttir ama aynı zamanda mantıklıdır da.

Koç Dalton onu takip etmek için bir hamle yapmaz. "Bunu yaptığına inanamıyorum." "Ne?"

"Asher için uğraştım." Dönüp duvara yaslanıyor. "Bazen onun için savaşacak tek kişinin ben olduğumu düşünüyorum. *Tek* kişi diyorum çünkü bunu kendisi için yapmıyor."

"Öyle bir izlenim edindim." "O iyi mi?"

"Evet, gözü biraz şişmiş ama ."

Koç Dalton iç çekti. "Neden her zaman böyle asabi olmak zorunda olduğunu anlamıyorum."

Asher'ın öfkeli biri *olduğundan* pek emin değilim. Evet, sinirleniyor ama bu kontrolsüz bir patlamadan ziyade hesaplanmış bir patlama.

"O hep böyleydi ama ailemiz öldüğünden beri daha da kötüleşti." Sözleri yüzüme çarptı. "Aileniz öldü mü?"

"Sana söylemedi mi?"

"Etrafta olmadıklarını söyledi. Çok çalıştıklarını kastettiğini düşündüm."

Koç Dalton karşı duvara göz kırpmıyor. "Normalde Asher herkese söyler. Sanki bize acımaları onları zorluyormuş gibi bunu insanların yüzüne vuruyor."

Acımak mı? Hayır. Asher acınacak bir tip değil. Yine de şu anda ona karşı kesinlikle benzer bir şey hissediyorum. "Ya da... sanki onları gibi incitmeye çalışıyormuş gibi."

Koç Dalton'ın kafası bana doğru döndü. "Sence bu mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Asher'ı çok az tanıyorum." Gerçi kimsenin tanımadığından şüphelenmeye başlıyorum. Anne babasını kaybetmenin ve kardeşlerine bakmanın yanı sıra okul ve hokeyle de uğraştığını düşünürsek... Bir dakika, bu çocukları Koç Dalton ve Asher'ın büyüttüğü anlamına mı geliyor?

Bu üstesinden gelinmesi gereken çok şey ve bir destek sisteminin olmaması bunu daha da zorlaştırıyor. Sanırım onu daha fazla anlamaya başlıyorum.

O... yalnız.

En azından bu yardımcı olabilirim.

Asher Dalton yeni bir en iyi arkadaş edinmiştir. İstese de istemese de.

ASHER

"ONU GERİ VER!" DIYE BAĞIRIR IKIZLERDEN BİRİ.

"Sıra bende!"

"Kapa çeneni, ödev yapmaya çalışıyorum!" Hazel bağırıyor.

Bodrumda bile kardeşlerimin sesini duyabiliyorum. Ve ders çalışmadığımı söylediğimde West hep şaşırıyor. İşte bu yüzden.

Masamın üzerine çökmüş, başımı ellerimin arasına almış, aynı paragrafı on kez okuyorum çünkü hala yatmıyor.

Anlamıyorum çünkü sindirim basittir. Ağız, yemek borusu, mide, karaciğer, bağırsaklar, bağırsak. Eminim bir yerlerde safra kesesi de vardır. istediğim, hangi yiyeceklerin iyi, kötü olduğunu öğrenmem mu? Böylece "Karbonhidrat iyidir. Şeker kötü" çünkü ne olursa olsun hokey oyuncusu olacağım.

Bir süre AHL'de oynamak zorunda kalsam bile. Hatta ECHL'de bile. Oynadığım sürece maaşın boktan olması .

Kelimelere tekrar bakıyorum, karaciğerin işlevini ezberlemeye çalışıyorum çünkü görünüşe göre "Vücudunuza koyduğunuz tüm zehirli pisliklerden kurtulur" uygun bir kompozisyon cevabı değil. Neden bilmiyorum. Bana tamamen geçerli görünüyor.

Gah. Ara vermem lazım.

Bilgisayarımı kapattım ve bir şeyler içmek için yukarı çıktım. Bir gürültü duvarıyla karşılaştım. "Saat sekiz oldu. Yatma vakti," diye şarkı söylüyorum.

West yemek pişirmeye çalıştığı mutfaktan, "Henüz yemek yemediler," diyor.. Taco eti mi demek istiyorum? Emin olamıyorum.

"Yapabilirim." Ben çalışıyorum ama West beni dürtüyor. "Ders çalışmak nasıl?"

"Bu gürültüde konsantre olamıyorum. Hepsi uyuduğunda tekrar deneyeceğim."

"Bu biraz zaman alacak. Neden okuldaki kütüphaneye gidip bu işi halletmeye çalışmıyorsun? Takımdaki yerini kaybetmeye çok yakınsın." Kaşlarımı çatıyorum. "Beni kontrol mü ediyordun?"

"Ben senin koçunum. Profesörleriniz notlarınızı bildirmek zorunda." Sikerim böyle işi.

"Çocuklar sonra yaparım."

"Hayır." West sesini yükseltir. "Şimdi gidip yapacaksın." Öfkelendim. "Peki. Her neyse.

Yardımımı kabul etme."

Emmett mutfığa gelir ve yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını açar.

West, "Akşam yemeği neredeyse hazır, Ben," diyor.

Meyve kâsesinden bir elma alıp Emmett'e atıyorum. "Bu Em," diyorum West'e ve çıkıyorum.

"Lanet . Üzgünüm, Emmett."

West bu ikisini birbirinden ayırmayı yakında öğrenemezse, ergenlik hayatı onlarla birlikte çok zor geçecek. Aşağı iniyorum ve ihtiyacım olan her şeyi alıp çantama tıktırıyorum.

Belki de bir kütüphanede olmak kendimi daha zeki hissetmeme yardımcı olacak, dolayısıyla daha zeki düşüneceğim.

Yol sadece birkaç dakika sürüyor ve park etmek genellikle zor oluyor, ancak gecenin bu saatinde çok da kötü değil.

Üç katlı binaya giriyorum ve otomatik olarak insanların genellikle grup ödevleri için kullandıkları çalışma odalarına yöneliyorum. Başka bir yere gidersem kaybolacağımdan endişeleniyorum. Şok edici bir açıklama değil ama kütüphaneyi iyi tanımıyorum. Ya da... gerçekten hiç.

Ben içeri girerken Kole'un kafası kapının yanındaki masadan fırlıyor ve.. *vay* canına. Kole gözlük takıyor.

Siyah, kare gözleri gözlerini çerçeveleyiyor ve tüm kanım güneye akıyor.

İki saniye önce bana bir inek sapkınlığım olup olmadığını sorsaydınız, cevabım kesinlikle hayır olurdu, çünkü aklıma Foster'ın erkek arkadaşı Zach gibi biri gelirdi. Ama bu... uzun boylu, keskin hatlı ve *gözlüklü*? Yeni zayıflığımı buldum.

Tanımadığım bir grup insanla birlikte, ama bu içimdeki ukalalığın ortaya çıkmasını engellemiyor.

Gülümsüyorum ve el sallıyorum. "Biliyorum, değil mi? Buraya alev almadan girebileceğimi sanmıyordum ama anlaşılan kütüphane kilise gibi değilmiş."

Arkadaşları pek eğlenmiş görünmüyor ama en azından Kole'un dudakları seğiriyor. "Demek burası bir kütüphane, ha?"

Hala bir şey yok. Oh iyi.

Ve şimdi bu garip.

"Ben sadece ..." Başımı boş bir masaya eğiyorum ve sonra takip ediyorum. Ama evdeki gibi konsantre olamıyorum. Ama bu sefer gürültüyü suçlayamıyorum.

Kelimeler orada, onları gayet iyi anlıyorum, ama içime sinmiyor. Öğrenme güçlüğü yok ama zihnimi uyuşturacak kadar sıkıcı bulduğum konularda bilgileri aklımda tutmak benim için çok zor.

Okuyorum, okuyorum, okuyorum ama beynimin yaptığı tek şey "Ooh, bak, parlak şeyler" ve "Ben istiyorum

kestirmek için." Sonra kafamın içinde "Bunu bana neden yapıyorsun? Lütfen beni düşünmeye zorlama. Düşünmek çok zor."

duran bir varlık hissettiğimde metinde daha fazla ilerleyememiştim.

"Çok eğleniyor gibi görünüyorsun." Kole'un ela gözleri gözlüklerinin ardından bile keyifle parlıyor.

"Bu yüzüne yumruk yemekten daha kötü."

koltuğa oturdu. "Evet, anladığımız kadarıyla yumruklanmayı eğlenceli buluyorsun, yani.."

Onunla bunun o kadar da eğlenceli olmadığını tartışmak istiyorum ama ona acı çekmenin bana yaşadığımı hissettirdiğini söylemek muhtemelen o kadar da iyi olmayacaktır.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye

soruyor. "Sindiririm. Eğlenceli şeyler."

"Ne mücadele ediyorsun?"

". Bazen beynimin gerçek bir beyin mi yoksa avokado gibi bir şey mi olduğunu merak ediyorum."

Kole gülüyor. "Yardım ister misin?"

Evet. "Hayır, sorun değil. Yine de teşekkürler."

"Cidden, ben tıp fakültesindeyim. Seninle bütün gün sindirim sistemi hakkında konuşabilirim."

Dudağımı ısııyorum. Kole'un ne kadar aptal olduğumu görmesini gerçekten istiyor muyum? Sonra tekrar, beni kesinlikle sebepsiz yere kavga ederken gördü ve bundan daha aptal olamazsın. Daha akıllı bir adam aramıza mesafe koymak için çalışırdı, mahvedeceğimden emin olduğum bir arkadaşlığı teşvik etmek için değil. "Eğer senin için sorun yoksa."

"İyiden de öte." Dizüstü bilgisayarımı yaklaşıyor. "Bu dersi birinci almıştım. Sana kesinlikle yardımcı olabilirim. Muhtemelen tüm notlarım da hâlâ duruyor."

"Sen... notlarını saklıyor musun?"

"Eğer tıp fakültesine gideceksem, not ve kayıt tutma konusunda iyi olmalıyım. Tamam, nereden başlayalım?"

"Her organın işleviyle ilgili tüm teknik terimleri ezberlemeye çalışıyordum ama bundan vazgeçtim. Bağırsak sisteminin tüm bölümlerini bile hatırlayamıyorum. Sadece ince bağırsağın üç bölümü var."

Kole başını sallar. "Tamam, peki senin sorunun ne? Kelimeleri heceleme mi, hatırlamak mı, ne?"

"Bir metne bakıp ezberleyecek tipte bir adam değilim. Fotoğrafik bir hafızam yok." "Benim de yok."

Hatırlamaya yardımcı olması için anımsatıcı aygıtlar kullanırız."

"O da ne?"

Kole defterimi alıyor ve Bağırsak Yolu yazıyor.

Duodenum.

Jejunum.

İleum.

Cecum.

Ekler.

Kolon.

Sigmoid kolon.

Alnının üstünde bir konsantrasyon çizgisi oluşuyor ve sonra yazmaya başlıyor. "Defans oyuncusu Josi, Crosby'yi ve Sceviour'u cıvılatıyor. DJICACS."

"Pardon, ne dedin?"

"Bu cümleyi hatırlarsanız, bağırsak yolunun hangi başladığını hatırlarsınız ve böylece kelimeleri beyninizden çıkarmak daha kolay olur."

"Yani kelimeleri hatırlamak için... daha fazla öğrenmem gerekiyor. Bu hiç mantıklı değil." "Bunu hokeyle ilgili yapmaya çalıştım."

"Bana tek söylediği Pittsburgh taraftarı olduğun, bu da çok ayıp." "Dur tahmin edeyim, Boston'ı seviyorsun."

"Hayır. Beni draft ettikleri için Buffalo'nun büyük bir hayranıyım ama teklifi geri çevirmek zorunda kalmak beni onlardan soğuttu."

"Neden çevirdin?"

Ona ve ne kadarını söyleyeceğimi düşünüyorum. Akıllıca cevap: hiçbir şey. Aramızda bir mesafe bırakmak iyi bir şey. Bu, ağzımın "Mecburdum" cevap vermesini engellemiyor.

"Ailen yüzünden mi?" Kaşlarımı

çatıyorum. "Bunu biliyor

muydun?" "Kardeşin söyledi."

"Kardeşimle ne zaman konuştun? Sana benim hakkımda bir şeyler mi anlatıyor? Dur tahmin edeyim, kötü davranışlarım için bahaneler üretiyorsun..." Yakınımdaki biri beni susturana kadar sesimin yükseldiğini fark etmiyorum ama Kole ve West'in oturup benim hakkımda böyle konuşmaları fikri hoşuma gitmiyor-

Kole'un eli ön koluma konuyor. "Sakin . Geçen günkü kavgandan sonraydı. Pistin koridorundaydık ve annenle baban öldüğünden beri tavırlarının daha da kötüleştiğine dair bir şeyler söyledi. Onlardan bahsettiğin için çalıştıklarını sanıyordum. Bilmiyordum. Özür dilerim."

Onu tuttuğu yerden çekiyorum. "Neden üzgünsün? Onları sen öldürmedin."

Kole'un sesi alçalır. "Çünkü senin başına gelen boktan bir şeydi."

"Evet." Babam ve üvey annemin kazası hakkında ne zaman konuşsam, kısa ve konuşuyorum. Soğuk ve mesafeli görüldüğünü biliyorum ama kendimi duygusal olarak bundan uzaklaştırmam gerekiyor.

West onların ölümünden beri ağlamadığım için hep endişelenir. Doğru düzgün yas tutmadığımı düşünüyor. Ama değiştiremeyeceğim bir şey için ağlamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Üzmekten çok kızgıyım. Mahvolmuş geleceğim, neden bu kadar kızgın olduğumun yanında kulak bile değil.

Onlar mutluydu. Kardeşlerim mutluydu. West ve ben ele avuca sığmaz olabilirdik ama biz ve evlerinden çıkarken onlar mükemmel bir aile hayalini yaşıyorlardı. Ev eski olabilirdi ama onu bir yuva

haline getirmişlerdi.

Neden ölmek zorunda olduklarını anlamıyorum.

Bu beni üzmemek yerine, eğer böyle bir yer varsa, cennete gidip Tanrı'nın suratını yumruklamak istememe neden oluyor. Bunu hak etmediler ve çocuklar da kesinlikle beni ve West'i vasileri olarak hak etmiyorlar.

"Üzgünüm. Onlar hakkında konuşmak zorunda değiliz," diyor Kole. "Orada bir şekilde ortadan kayboldun." Her zaman yaptığım gibi, umurumda değilmiş gibi . "Eh. Olur böyle şeyler."

Gözleri kısıldı. "Tamam. Umm, şu anımsatıcı cihazlar hakkında."

İçimi çektim. "Yardımanın için teşekkürler ama ne kadar işe yarar bilmiyorum. Sence kafama defalarca disk yersem, bilginin bu şekilde kalmasını sağlayabilir miyim?"

"Uh, hayır. Bunu denemeni kesinlikle tavsiye etmiyorum." Yere yığıldım.

"Bak ne diyeceğim. Deplasman maçlarında seninle aynı odada kalacağım ve birlikte çalışabiliriz." Bakışlarım ona kaydı. "Ne?"

"Yardıma ihtiyacın var. Deplasman maçlarında olmak zorundayım çünkü ben senin çantalı kaltağınım-" "O terimi kullanma. Çok saldırgan."

Gözlerini deviriyor. "Pistteki zorunlu saatlerim dışında fazla zamanım yok ama sana yardım edebilirim. Eğer istersen. Arkadaşlar ne içindir?"

Teklifini kabul etmek istiyorum, gerçekten. Ama onun gerçekten iyi bir adam olduğu daha da belirginleşiyor ve ben... değilim.

" ama. Sana ders vermeyi teklif eden seksi bir adamı geri çevirmek imkânsız."

Biliyorum. Sorun da bu zaten. Biz. Tek başımıza. Bir otel odasında. Asher gibi bir şey yapmayacağıma güvenemem.

"Cevap vermemeni evet olarak kabul ediyorum. Ayrıca, hayır deseniz bile, oda atamalarını kontrol eden kişi benim. Bana mahkumsun."

Kulağa hoş . Sevmemeliyim ama seviyorum.

"Maç demişken, UVM ile oynayacağımız sezon öncesi maça hazır mısınız?" "Bizi buzda gördün. Ne düşünüyorsun?"

"Simms ile işler daha iyi değil mi?"

"Evet. gelmişti, birbirimizin saçını örüp Carly Rae Jepsen şarkıları söylemiştik. Eğlenceli zamanlardı."

"Eğer birbirinizle kaynaşamazsanız kazanamazsınız." "Bunu biliyorum, ama o bir pislik."

"Oh, ve sen de saf bir gün ışığı mısın?"

"Kesinlikle."

Kole omzumu sıvazladı. "Böyle düşünmeye devam et, dostum."

KOLE

SÖZ KONUSU COLCHESTER U OLDUĞUNDA, SPORCULAR VE DİĞER ÖĞRENCİLER ARASINDA BÜYÜK BİR AYRIM YOKTUR. Biz ölümlüler, lise arkadaşlarımdan gittiği diğer gibi. Çoğunlukla. Hokey takımı tamamen farklı bir hikaye.

Yıllar içinde popülerlikleri ve hayran kitleleri giderek arttı ve sonra Foster Grant ortaya çıktı. Delicesine yetenekli, evet, ama aynı zamanda açık, gururlu ve kim olduğuna tamamen güveniyor.

Babamın ondan ilk bahsettiği zamanı hatırlıyorum. Foster daha birinci ve ben hâlâ çirkin ördek yavrusu evresindeydim. Ondan hoşlanmış olabilirdim ama Foster'ın varlığımdan bile haberi yoktu. O sıralarda hokeyi bıraktım ve *Koç'un çocuğunun* ötesinde kim olduğumu anlamaya başladım.

Foster'ın son senesine kadar, CU Frozen Four'a katıldığında, kampüs tam anlamıyla destek patlaması yaşadı. Daha fazla eşcinsel oyuncu ortaya çıktı. Beck ve erkek arkadaşı Jacobs. Richie Cohen. Kampüs dergisi çılgına döndü.

Hokey takımı hakkında, futbol ve yüzme takımlarının toplamından daha fazla makale yazılmıştır.

Bir *hokey okuluna* gitmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Foster'ın babamı gururlandırmasından nefret ediyordum. Takımından, popülerliklerinden ve Mountain Lions hokey forması giyen ahbaptan gelen genel kibirden nefret ediyordum.

sanmışım.

Ama şimdi, istemeye istemeye, biraz daha iyi anlamaya başlıyorum. Şöhretle birlikte baskı da gelir.

Ve lanet , bu yılki takım baskı altında. Sezon öncesine yaklaştıkça babamın stres seviyesi daha da artıyor.

Yarınki UVM maçından önceki son takım antrenmanını izlerken Katey yanımda büzüşüyor. "Haklısın. Berbatlar."

"Ben *berbat* demedim. Onlar sadece ..."

"Hayır, hayır. Berbatlar. Ve bu noktada, bunu söylemek bile kabalık olmaz - bu gerçek. UVM'ye karşı *birlikte* oynamayı mı planlıyorlar, yoksa karşı tarafı yeterince şaşırtırlarsa galibiyeti alacaklarını mı düşünüyorlar?"

Başımı öne eğip kollarımı kavuşturdum. Katey bugün derslerini erken bitirdi ve antrenman bittikten sonra yemeğe gidebilmek için arenada takılmaya karar verdi. Takımın dağınık olduğu konusunda bana inanmadı.

Pekala, kanıt A.

"Oh kahretsin. Gerçekten kendi sıra arkadaşını mı kontrol etti?"

Kimden anlamak için kafamı kaldırmama bile gerek yok. Benim tahminim Asher ya da Simms. Babam düdüğünü çalıp kampüsün diğer ucundaki insanların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdığında ve sıraları yeniden düzenlerken *ikisini* de takım kulübesine gönderdiğinde şüphelerim doğrulandı.

"Muhtemelen bunu söylememem gerektiğini biliyorum..." Katey başlıyor, "ama şu Asher Dalton çok seksi. Demek istediğim, kardeşi daha çok benim zevkime hitap ediyor, çünkü otoriter ses tonu kadınsı organlarıma bir şeyler yapıyor-"

. O durmuyor.

"Ama Asher'ın yaydığı belalı büyük adam enerjisinde bir şey var ki, bak ve dokunma kuralımı çiğnemek istiyorum."

Ona gülüyorum. "Seksi ama çok şey yaşıyor. Uzak durmanın daha iyi olacağını söylediğimde bana güven." "O adamla çıkmak istemiyorum." Suratını asıyor. "Sadece bana şaplak atmasını istiyorum, Kole."

Asher'ın yatak odasında beni eritecek bir yoğunlukla çocukları izlediği yere bakıyorum. "Ah, bebeğim. Hepimiz öyle değil miyiz?"

Babam sonunda işkence seansına bir son verdiğinde, Katey eşyalarımı toplamama yardım ediyor. Babama gideceğim söyledikten sonra onun arabasında buluşmaya karar verdik.

Zamanlaması da iyi. Yakın zamanda buradan çıkacağından şüpheliyim.

Ofisine gittiğimde, Koç Dalton ve Beck ile birlikte içeride yarınki maç hakkında atıp tutuyordu.

Kapının pervazına yaslanıp hafifçe vuruyorum. "Sakinleşmen gerek, ihtiyar. bir gün seni daha iyi getirecek."

Beni parçalayacakmış gibi ağzını açtığında, evet, benim onun çocuğu olduğumu ve oyuncularından biri *olmadığımı* hatırlıyor. Olmamı istediği atlet yerine bana oğlu gibi davranmasını istediğim için çok tartıştık. Sakinleştirici bir nefes almaya zorlamasını her zaman eğlenceli bulmuşumdur çünkü bu onun öfkesine şey yapmaz.

"Kole. Ortadayız-"

"Biliyorum. Katey ile dışarı , evde görüşürüz."

Beni gönülsüzce el sallayarak onaylıyor, hala beni endişelendiren türden stresli . Ayrılmadan önce ofisindeki mini buzdolabına gidip bir Gatorade aldım ve masasına bıraktım. "Su iç."

Bana el salladı ama hemen şişeye uzandı.

Koç Dalton beni geri çağırdığında neredeyse odadan çıkmak üzereydim. "Bekle, Kole."

Midem bulanıyor. O sormadan bunun başka bir Asher isteği olacağını biliyordum ve

Asher'ı *sevmeme* ve ona yardım etmek istememe rağmen, Koç Dalton'ın bunu benden istemesi beni rahatsız etmeye başladı.

"Takımın geçen yıl yaşadığı sorunları çözmek için yaptığını konuşuyorduk Asher, sıra arkadaşlarından biri olan Cohen ile arkadaş oldu ve onlar takıldıkça işler daha da girmeye başladı. Onunla ve Simms'le de böyle bir şeye ihtiyacımız var."

Asher'ın onların takılmalarından ve saçlarını örmelerinden bahsettiğinde sesindeki alaycı tonu hatırlıyorum. "Onları yatıya davet etmemi ve onlara kumbaya söyletmeye çalışmamı mı istiyorsun? Bunun olmasına imkân yok. Eğer fark etmediysen, hiçbir oyuncuyla aram iyi değil."

Koç Dalton, "Asher'la yapıyorsun," diyor. "Geçen gece ders çalışmasına nasıl yardım ettiğinizi anlattı." "Kole." Babam gözlerimin içine bakıyor ve sadece gerçekten ders çalışmak istediğinde kullandığı o yalvaran ses tonuyla bir şeyler istiyor. Beni hokeye geri döndürmek için birçok kez denedi. Duruşu, başını öne eğişi... Adam yenilmiş. "Bu ikisiyle başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Beck bile şimdi bana bakıyor ve nedense üçünün de bunu düzeltebileceğimi, *Asher'*ı düzeltebileceğimi düşünmesi içime bir öfke dalgası gönderiyor. "Başka bir evcil hayvan projesini üstlenmemeye ne oldu?" Babama soruyorum.

Dudakları titriyor. "Tansiyon, evlat."

"Evet, çünkü Asher'la konuşmak hiç kimsenin tansiyonunu yükseltmez. Benim gitmem gerek."

Topuklarımın dönüyorum ama Katey'nin arabasına doğru yürürken Asher'ı bulmak istiyorum. İstediklerini yapmak *istiyorum* ama benden istedikleri için . Hepimizin durup onun hakkında konuştuğumuzu ve nasıl durmasını sağlayacağımızı bilse Asher'ın neler hissedeceğini düşündükçe rahatsız oluyorum. Koç Dalton'ın bana ailesinden bahsettiğini öğrendikten sonra verdiği tepkiye bir bakın. Kulağına girip kararlarını kontrol etmek için beni kullanabileceklerini düşündüklerini bilse çok kızardı.

Bu da zaten gülünç.

Asher aptal olduğunu düşünebilir ama yapmak istemediği bir şey için manipüle anlayacak kadar akıllıdır.

Ben de öyleyim.

Bu yüzden arenayı terk ve bugünü geride bırakıyorum.

Sonuçta, bu hafta sonu kazanmaları ya da kaybetmeleri umurumda değil.

Ben yalan söyleyen bir yalancıyım.

Önemsiyorum. Babamın oyunlarından birini daha önce hiç umursamadığım kadar umursuyorum. Babamın yüzü benek benek kırmızıya döndü, Asher bir şeye vurmak istiyormuş gibi görünüyor ve tüm bu oyun büyük bir utanç kaynağı, yani evet. Önemsiyorum.

Lanet olsun. Hokeyi yakalıyorum.

Beck neredeyse *seğiriyor*, nefesinin altında oyunlar mırıldanıyor.

"İyi misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Burada *oturmanın* ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin bile edemezsin. Şimdi babanın ben haydutluk yaptığımda neden bu kadar kızdığını anlıyorum."

"Bir tür hokey kampı açmayı planlamıyor musunuz?"

"Evet. Ama bundan sonra asla ve *asla* çocuklarımdan birini oynarken izlemeyeceğim. *Asla*." Ama bunu söylerken bile gözleri buzdan ayrılmıyor. "Hepsi Asher ve Simms."

"Takımdaki tek ikili onlar değil."

Kaplan yanımdan geçip kaleye şut çekerken Beck ayağa fırlıyor. Pak havada ve kalecinin eldiveniyle buluşurken benim bile içim titriyor. *Kahretsin*.

"Demek istediğim de bu," diye homurdanıyor Beck. "Birbirlerine pas vermiyorlar. Sürekli Kaplan'a veriyorlar ve UVM de bunu biliyor. Savunmamız iyi ama bütün gece UVM'nin hücum bölgesinde oynamaları, onların da zayıfladığı anlamına geliyor."

Stalberg kendini kanıtlamak istercesine bir UVM oyuncusuna çelme takarak iki dakika ceza sahasında kalmaya hak kazanıyor ve UVM'ye bir güç oyunu hakkı veriyor.

Ellerime doğru inliyorum.

Keşke umurumda olmasaydı.

"Yani babam ve Koç Dalton'la aynı fikirde misin?" Sonunda Beck'e sordum.

"Bu ikisinin iyi geçinmesi gerektiğini mi? Çok açık. Orada bir çift ... profesyonel olmayan oyuncu gibi davranıyorlar."

"Ben takımda değilim. sık kafalı diyebilirsiniz."

Beck beni işaret ediyor. "Sorumlu olmaya çalışıyorum ama evet, bu. *Tam olarak* böyle davranıyorlar."

"Asher asla ilk hamleyi yapmayacak ve Simms'in de onların saçmalıklarını bir kenara bıraktığını göremiyorum." "Bu sezon sonuncu olmak istemiyorsak bir şeyler yapmalıyız."

O haklı. Zaman , sanki tüm takım etmiş gibiydi. Simms bir şekilde topu ağlara göndermeyi başarıyor ama yine de 7-1 kaybediyoruz ve soyunma odasına doğru yürürken o kadar çok gerilim yaşıyorum ki takım Asher ve Simms'i duşta boğma planı yapsa şaşırmazdım.

Asher her zamanki gibi herkesi görmezden geliyor, babası orada yanlış yaptığı her şeyi ayrıntılı bir şekilde sıralasa bile.

Sadece alıyor.

Tüm takımın önünde.

Babam bana bağırıyor bile ve *ben* ağlamak istiyorum. Asher öfkelenmek istediğinden emin olduğum halde o kadar etkilenmemiş görünüyor ki, bundan sonra içini dökmek için ne yapacağını merak ediyorum.

Eve gidip mi? Dışarı çıkıp sevişmek mi? Bir kavga mı başlatayım?

Bu böyle devam edemez. Asher'ın Simms'le iyi geçinmeyi kabul etmeyeceğinden şüphem yok. Ama belki de onu zorlamalıyız.

Beck'i tuttum ve benimle birlikte soyunma odasından dışarı sürükledim. "Bir fikrim var."

"O ikisi hakkında mı?"

"Evet. fikri sevmedim ama işe yarayacağını düşünüyorum." Beck bana bakıyor. "Neymiş o?"

"Bu noktada, onlara ulaşmanın tek yolunun onları bir odaya kilitlemek ve izin vermek olduğunu düşünüyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Peki ya birbirlerini öldürürlerse? Çünkü söylemeliyim ki, bu muhtemel görünüyor."

"O zaman endişelenmen gereken iki oyuncu azalır." Hissettiğimden çok daha , çünkü Beck haklı. Gerçekten de olabilir.

Tek bildiğim, Asher sonunda gardını indirdiğinde, ondan hoşlanmamanın imkansız olduğu. Ben sadece küçük anları gördüm ama umarım Simms de görür.

Beck gidip Koç'un onları görmek istediğini söylerken ben de gizlice babamın ofisine girip anahtarlarını alıyorum.

Neyse ki babam annemle buluşmak için arenanın önüne çıktı, bu yüzden ofisi boş, ama acele etmeliyiz çünkü kesinlikle bu planın bir parçası olmak istemeyecektir.

İlk Asher. Beni görünce kaşları hafifçe çatılıyor ama beklemek için kendini sandalyelerden birine atarken hiçbir şey söylemiyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Mutlak bir utanç kaynağı olmayı seviyorum. İyi vakit geçiriyorum."

Bir an için yer değiştiriyorum ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünüyorum. "Simms'le birlikte dışarı çıkıp sarhoş olmanız gerektiğini düşünüyor musun?"

Asher homurdanıyor. "Eğer onunla sarhoş olursam, gerçekten kavga ederiz. Hem neden umurunda ki?" "Biz arkadaşız."

"Benim gibi biriyle arkadaş olmamalısın." "Sen sordun."

"Evet, ama aptal olan benim. Doğru seçimleri yapması gereken sensin." İyi, eğer böyle oynamak istiyorsa.

Simms ben cevap veremedi ortaya çıkıyor ve Asher'ın orada oturduğunu görünce iç geçiriyor.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. "Senin için seçim yapmamı mı istiyorsun Asher? Siz ikiniz arkadaş olduğunuzda ortaya çıkabilirsiniz."

Kapıyı çarpıp babamın anahtarlarıyla hızlıca kilitlemeden önce bir saniyeliğine onların şaşkın ifadelerini .

Beck, yüzüne kazınmış endişe olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle beni izliyor. "Haydi çocuklar, çocukları odaya kilitleyen koçla birlikte hokey kampına katılın."

" değil," diyorum. "Bunu ben yaptım. Sen sadece... oradaydın."

"Bu beni adam kaçırmaya suç ortağı mı yapar? Siktir, bu adam kaçırma *mı*?"

"Bu... bir eğitim tatbikatı. su var. Babamın özel banyosu. İyi olacak." Umarım.

Biri içeriden kolu deniyor ve Asher'ın küfrettiğini duyuyorum. "Az önce bize ebeveyn tuzağı mı kurdun?" "Olmam gereken bir yer yok," diye . "İstediğin kadar kalabilirsin."

Daha fazla küfür duyulur ve Beck başını sallar. "Bu işe yarasa iyi olur. Çünkü birbirlerini öldürürlerse, baban beni öldürür ve sonra erkek arkadaşım beni kazıp çıkarır ve onu terk ettiğim için beni tekrar öldürür."

"İşe yarayacak." Sesim hissettiğimden çok daha inandırıcı. "Muhtemelen."

Babam anda ortaya çıkıyor ve bakışları hemen arkamda tıkırdayan kapıya . "Neden bilmek hissine kapılıyorum?"

"gelen tek yolla yardım ediyorum ama bu konuda makul bir inkarcılığa ihtiyacınız olabilir.

Muhtemelen yürümeye devam etmelisiniz."

"Tamam." Yavaşça geri çekilir ve gözden kaybolur.

Beni sorgulamamasını seviyorum. Babam hokey beni hayal kırıklığına uğratmış olabilir ama bana *güveniyor*.

Beck, "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diyor.

Lanet olsun, ben de öyle.

ASHER

"NE BE?" TISLIYORUM.

"Duydum," diyor Kole, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Kapıya vuruyorum, yüksek bir *güm* güm sesi çıkarıyorum çünkü yumruk atmanın sadece elimi acıtacağını biliyorum. Simms umursamıyor gibi görünüyor. Sadece iç geçiriyor ve Koç'un masasına oturuyor.

"Kilit açmayı biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Kimin yok ki? Kilit açma kitimi kıcımdan çıkarayım."

"Yardım etmeyi teklif ederdim ama yine suratıma yumruk yemek istemiyorum."

"Her zaman böyle..."

"Herhangi zamanda elli mil yarıçapındaki en sinir bozucu kibirli sikik çocuk mu? Evet. Tacımı her gün parlatırım. Sıradaki soru."

"Neden ?"

Çatıya bakıyorum ve "Kole'un kıcını tekmeleyeceğim" diye mırıldanıyorum. Kendimi Simms'yanındaki koltuğa atıyorum. "Her zaman NHL yıldızı ağabeyime ayak uydurmak zorunda olma bahanesini mi yoksa zavallı yetim kartını mı istiyorsun? İkisini de oynayabilirim."

"Gerçeği istiyorum."

Iyy. "Birbirimizin ağzını burnunu kırsak da içimizden atsak nasıl olur?" "Bu seni pislik gibi davranmaktan vazgeçirecek mi?"

"Hayır."

"O zaman neden *konuşmuyoruz*, ki belli ki bunu yapmamızı istiyorlar?"

"Çünkü bu, çatışmayla başa çıkmanın sağlıklı bir yolu gibi görünüyor."

Simms yüzünü boş tutuyor. "Oh, dehşet."

"Değil mi? Ya odanın içinde etrafa bir şeyler fırlatırsak ve birbirimizi dövüyormuşuz gibi *ses* çıkarırsak? O zaman bizi dışarı çıkarmak zorunda kalırlar, değil mi?"

Simms başını geriye atar. "Dostum. Çok yoruldum. O oyun berbattı-" "Senin sayende."

"*Ve* sen. Sadece eve gitmek istiyorum."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Bütün gecem var ve bizi sonsuza dek burada bırakmayacaklar."

Bir saat içinde

Kimin daha inatçı olduğu oyununu her zaman ben kazanacağım."

"Neden ? Daha önce hiç bu kadar ..." "İflah olmaz, sinir bozucu-"

"Duygusal olarak o kadar ki sosyopat olup olmadığını sorgulamak zorundayım."

"Ooh, sosyopat. Bu aslında yeni bir şey. Daha önce kimse bana böyle dememişti." Gülümsemeye zorladım. "Sanırım hoşuma gitti."

"Lütfen orta yolu bulabilir ?" Simms şimdi yalvarıyor ama ben mücadeleyi bırakmaya hazır değilim.

"Benim orta sahada oynamama ve senin de lanet kulvarında kalmana ne dersin?"

"Bu takımdaki tek kişinin sen olmadığını kabul etmen ve beni biraz rahat bırakman gibi orta bir yol bulmaya ne dersin?"

"Hayır, ben kendi şeyimi daha çok seviyorum."

Simms ellerini havaya kaldırır. "O zaman bunun gerçekten bir anlamı yok." "Katılıyorum."

İkimiz de sessizliğe gömüldük ve yaklaşık beş dakika boyunca kazandığımı hissettim. Ta ki bir beş dakika daha geçene ve gerçekten kazanmadığımı fark edene kadar.

Hiçbir yere varamadık ve Kole'un bir tür ateşkese varana kadar buradan çıkmamıza izin vermeyeceğini biliyorum. Yüzeysel olsa bile.

İşte bu. Buradan çıkış anahtarım. Umursuyormuş gibi yapabilirim. Simms'in üzücü hayat hikayesi neyse dinlerim. Sempatı kartını çekeceğim. Bu hiçbir şeyin değişmesi gerektiği anlamına gelmez.

"Tamam. Bunu sağlıklı bir şekilde yapacağız. Ama bu yüzden büyüüp dik duran bir adam olursan beni suçlama."

Simms'in ağzı açılıyor ama hiçbir şey , sanki ciddi olup olmadığını emin değil ve ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Sanırım ilk adının ne başlamalıyız," diyorum. "Adımı bile bilmiyor musun?" diye haykırıyor.

"Takımın yarısının ilk ismini bilmiyorum. Tek gördüğüm formalarının arkasında hangi ismin yazdığı.

Ve siz söylemeden önce , evet, onları *okuyabiliyorum*. Kvasnička hariç." "Vay canına. İşte yine o harika takım ruhu ortaya çıkıyor."

"Anaokulu öğretmenim babama hep başkalarıyla iyi oynamadığımı söylerdi. Sıkışıp kaldı."

"Ve sen hokey oynamayı seçtin..."

"Hokey beni seçti."

Simms homurdanıyor. "Her şeyi bir şakaya mı dönüştürüyorsun?"

"Bu bir şaka değildi. West hokey oynuyordu; babam benim de oynamamı , böylece bizi piste bırakıp bir süreliğine ortadan kaybolabilecekti ama ben onunla bu konuda çok mücadele ettim. Kendi yapmak istiyordum. Büyük ve güçlü bir hokey dehasıyla kıyaslanmak istemiyordum."

"Peki ne oldu?"

"Bir . Hayatımı kurtarmak için futbol topunu bile yakalayamazdım. Beyzbolda başarısız oldum. Futbolu bile denedim,

basketbol ve lakros. Lakros bir süre daha devam etti." "Ne deðişti?"

"Bir çift paten giydim."

Simms başını sallar. "Ah. Ve gerisi tarih mi oldu?" "Hemen . Tamam, sıra sende."

"Bu arada benim adım Kieran."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kieran'a benzemiyorsun."

"Pislik gibi görünmüyorsun ama sonra ağzını açıyorsun. Yani ..." "Touché."

Simms öne doğru eğilir. "Pekâlâ, gerçekleri konuşalım. Ailem bana NHL ile sözleşme yapmam için mezuniyetimin sonuna kadar süre verdi. Eğer olmazsa, hukuk fakültesine gitmem gerektiğini söylediler. Lanet bir avukat olmak istemiyorum. Seçilme şansımı kaçırdım, bu yüzden serbest oyuncu olarak sözleşme imzalayabileceğimi umuyorum, ama bunu yapmak için-"

"Buz zamanına ihtiyacın var."

"Gözlerin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Bu yüzden beni ilk çizgiye getirecekse solda oynamayı öğrenmeye hazırım."

Pivot oynamaya ve buzda çuvallamaya çalışmıyorum ama bunu kolaylaştıramazsınız."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Takım arkadaşım pakı benden çalmaya çalışabilir diye arkamı kollamak zorunda ."

"Bunu anlıyorum ve *deniyorum*. Yine de biraz sabır gösterirsen her şey çok daha sorunsuz ilerleyebilir." "O genle doğduğumu sanmıyorum."

"Sabır geni mi?"

"Aynen öyle. Her şeye ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var."

"Başka bir deyişle boku yedik. Elveda, Frozen Four. Güle güle NHL."

Simms beni en iyi anladığım yerden vurmaya başardı. Hokey her şey demek ve o da bunu başarmak istiyor. Kardeşlerime bakmak için hayatımı askıya alarak şansımı kaçıracağımdan . Simms'in henüz o şansı bile yok.

İç çekiyorum. "Deneyebilirim. Muhtemelen birbirimize alışmamız gerekiyor."

"Geçen yıl Cohen'le bunu nasıl ?"

"Çok içti ve erkek arkadaşıyla flört etti."

Simms başını sallar. "hiç durumda olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Düşündüğünden daha fazla."

"Bilmiyorum. Kafamda çok fazla."

"Gerçekte, çok daha fazlası." Bunu söyleyen kendi sesim olsa bile.

Simms koltuğunda kayıyor. "Yani... erkek arkadaşı, ha? Sen de mi eşcinselsin?"

"Hayır. *Eşcinsel* değilim." Düşünebileceğim diğer etiketleri atlıyorum: pan, akışkan, heteroflexible...

Onunla bu konuya .

"Ama-"

"Cohen'in suratıma bir yumruk atmasını umuyordum." Ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini anladığımda, Seth'le uğraşmanın eğlenceli olduğunu keşfetmiştim. "Flört edebileceğim bir erkek arkadaşın olmadığına göre ya kız arkadaşına asılabilirim ya da istersen içki içme olayını deneyebiliriz."

"Kız arkadaşımın yanına bile yaklaşamazsın, ama ben daha yirmi yaşındayım." "Sahte kimlik mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun. Muhtemelen-"

Simms başını sallar. "Bunu riske atamam. Eğer avukat olacaksam, sahte kimlikle yakalanamam." Sırıttıyorum. "O zaman avukat olmadığından emin olmamız gerekecek."

Bunu gerçekten kastettiğimi fark ettim. Buz üzerinde kaynaşmak için en iyi arkadaş olmamız gerekmiyor, ancak karşılıklı anlayış ve hokey sevgisi yardımcı olacaktır. NHLden uzak tutulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu kimsenin yaşamasını istemem ya da şanslarını aktif olarak sabote çalışmam.

bir ; sadist değilim.

"Buradan çıkmak için bu yeterli mi?"

Bağırıyorum. "Hayır!" Kole geri bağırıyor.

Onunla olan arkadaşlığımı sorgulamaya başladım. Gerçekten.

"Bizi kaynaştırmaya çalışmak için bire bir antrenman yapacak boş vaktin var mı?" Simms soruyor. "Frozen Four'u kazandığımız yıl Foster, Jacobs ve Cohen'in olduğu gibi olmak istiyorum. O maç büyüleyiciydi. Her şey pürüzsüzdü. Sadece yedi dakika buzda kaldım ama o üçünün izlerken de onlar gibi olmak istedim."

"Bu okula gelmeyi en başta bu oyun için kabul ettim. Ama.. gerçekten fazladan zamanım yok. Evde beş küçük kardeşim var ve West çaballıyor ama hepsiyle başa çıkamıyor. Karınlarının doyduğundan ve mutlu olduklarından emin olmak ve ders çalışmak arasında-"

"Kahretsin, dostum. Berbat bir durum. İki küçük kardeşim var ve bu benim için yeterince baş ağrısı."

Birden kapı açıldı ve kardeşim içeri girdi. "Bir şeyler ayarlarım. Bir dadı tutacağım ya da-"

Kulak misafiri olduğu için ona bağırarak istiyorum ama dadı meselesine daha çok takılıyorum çünkü başından beri buna çok karşı çıktı. "Onları bırakmak istemiyorsun-"

"Onları bir yabancıya bırakma düşüncesi bana doğru gelmiyor ama Zoe'nin onlarla daha fazla başa çıkamayacağı açık ve buna mecbur kalmamalı. yüzden takımı ya da üniversite eğitimini feda edemezsin. Ben... bir çözüm bulacağım."

Dudaklarımı büzüyorum. "Onlara yardım etmekten biliyorsun."

"Biliyorum, ama onlar, hayır, *ben* senin hayatını zaten çok fazla aksattım. Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız ikiniz için daha fazla buz zamanı organize ."

Simms'e bakıyorum, o da bana iki başım çıkmış gibi . Ne oldu? Son iki dakikada hıyarlık yapmadım mı? Hakkımdaki tüm önyargılarının doğruluğunu kanıtlamak istiyorum ama

Çok yoruludum. Ayrıca, buzda iki yıl daha birlikte olacağımıza göre, Frozen Four'u görmek istiyorsam nasıl iyi oynayacağımızı gerekiyor.

"Buz üzerinde daha fazla zamana ihtiyacımız var," diyorum. "Kaplan'la da. Ve seyirci olmadan. Ekibin bir sonraki hatayı ne zaman yapacağımızı beklediğini hissedebiliyorum ve bu hiçbirimizin ihtiyaç duymadığı bir baskı."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor

West. "Artık gidebilir miyiz?" diye

soruyorum.

Kapıdan uzaklaşıyor.

Kole, Koç'un ofisinin dışında Beck'in yanında duruyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum. Masum bir gülümseme takınmaya çalışıyor ama ben buna inanmıyorum.

Bir adım öne çıkıp yanağımı okşuyor. "Aferin oğlum." "Vay canına. Daha fazla küçümseyici olabilir miydin?"

"Evet, . İyi çocuk, ikram olarak dondurma yemek ister mi? Ben ." Beck'e el sallarken ela gözleri bana parlıyor ve beni soyunma odasına doğru sürüklemek için elimi tutuyor.

"Hayır demiyorum ama bil diye söylüyorum, bana dondurmadan çok daha fazlasını borçlusun."

"Üstüne kiraz bile atarım." Göz kırıyor ve ona olan kızgınlığımı yok etmenin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum.

"Kayalık yoldan bir kepçe alacağım," diyor Kole. "Ve o da ..." Bana döndü.

"Her şeyiyle çikolatalı brownie sundae. Çikolata sosu, fındık ve *iki* kiraz." Artık kızgın , onu sağmayacağım anlamına gelmiyor.

"Bunu hak ettin." Kole omzuma bir tokat attı. "Yumruklarını değil, büyük adam sözlerini kullandın. Çok gurur duyuyorum."

Yumruğumu başka şeyler için kullanmakla ilgili bir şaka dilimin ucuna geliyor, ama onu ısıriyorum. Bir, çünkü çok halka açık bir yerdeyiz. İkincisi, ciddi olduğumu düşünmesini istemem. Pek çok şeye açık ama bu benim için hayır listesinde.

Dondurmalarımız veriliyor ve küçük mekânın köşesinde bir masa buluyoruz. Böyle bir yerin açık olması için çok geç bir , ama buradaki tek kişi biz değiliz - muhtemelen bir maçtan sonra olduğu ve herkes hala dışarıda olduğu için.

Yapış yapış brownie ve çikolatalı dondurmadan bir ısırık aldığımda mutlu bir şekilde mırıldanıyorum çünkü cennetin tadı böyle bir şey.

"Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?" Kole soruyor.

"Yakınından bile geçemezsin." Sos dudağıma damlıyor ve yalayarak temizliyorum. Kole'den garip,

gergin bir ses geliyor ve gülümsemeden edemiyorum.

Dudağıma sabitlenmiş durumda, ama onu bakarken yakaladığımı görünce bakışlarını kaçırıyor. "Biliyorsun, sana özel ders vereceğime söz vermiştim. Bedavaya. Bu bana biraz bağışlanma kazandırmalı."

"Oh, bu da kulağa çok eğlenceli geliyor," diyorum kuru bir sesle. "Düşünüyorum da..." Onu biraz daha kızdırmaya karar verdim çünkü sonunda Kole Hogan'ı rahatsız eden bir şey bulmuştum. Onunla flört etmem. Merhaba, geleceğin cephanesi. "Başka bir şey yapabilirsin..."

Beklentiyle bana bakıyor.

"İkimizin de hoşuna gidecek bir şey." Bir kaşık dolusu dondurmayı daha yavaşça ağzıma atıyorum. Kole ne yaptığımı anlıyor. "Öyle bir şey olmayacak koca adam. Sen benim tipim değilsin."

"Bakışlarınız aksini gösteriyor."

"Oh, çok seksisin ve sanırım benim de senin de bildiğimizi çoktan kabul ettik, ama Tanrım, siz hokey oyuncularının tek konuştuğu şey hokey ve ben bunu evde yeterince yaşıyorum."

"Aklımdaki şey için, konuşma olmayacaktı." Kahretsin. Bu onunla mı yoksa benimle mi dalga geçiyor bilmiyorum çünkü şimdi ona çok ateşli şeyler yaptığımı hayal ediyorum.

Yüksek sesle gülüyor. Alınmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. "Böyle replikler gerçekten işe yarıyor mu?" diye soruyor.

"Sen söyle." Koltuğumda geriye doğru kayıyorum ve uzun gövdeyi nasıl süzdüğünü kaçırmıyorum. Adem elması zıplıyor ve kaçırıyor. "Dediğim gibi. Sporcular benim tipim değil."

"Peki ya insanlara bok gibi davranan, duygusal olarak müsait olmayan erkeklere ne demeli? Çünkü ben de öyleyim. Beni bir kalıba sokma, dostum."

"Üzgünüm, bu da beni pek tatmin etmedi." "Yazık.

Sekste gerçekten iyiyimdir."

"Tabii ki . Sanki iletişim kurmakta çok iyiymişsin gibi."

"Kelimeleri iyi konuşurum."

Kole bana gülümsüyor ve bu hem lütuf hem de onun tipi olmadığım için bir utanç. Bu bir lütuf çünkü çizgileri aşarak bu arkadaşlığı ya da takımdaki yerimi . Ama lanet olsun, onunla birkaç terli saat geçirmek eğlenceli .

Beni tekrar süzdüğünde, yüzümdeki kendini beğenmiş ifadenin yayılmasına engel olamıyorum. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, benden hoşlanmıyor musun? Gözlerim burada."

"En iyi arkadaşım Katey'nin dediği gibi, ellerimle değil gözlerimle bakabilirim."

Neredeyse bu konuda fikrini değiştirmeye çalışacaktım ama hayır. Bu okuldaki tek arkadaşımla takılmamak akıllıca.

Hem ben ne zaman öyle olduğumu iddia ettim ki?

KOLE

DONDURMA RANDEVUMUZDAN SONRA ASHER HOKEYLE, BEN DE OKULLA MEŞGULDÜM,

Ama en önemlisi, sevişme görüntülerimizi kafamdan atmaya çalışmakla meşguldüm.

Çünkü Asher Dalton'ın flörtlerine karşı bağışıklığım yokmuş. Bu çok kötü çünkü o çok ...

Onu.

Son zamanlarda ne zaman mastürbasyon yapsam, tek düşünebildiğim dağınık siyah saçları ve alaycı yeşil gözleri oluyor. Sonra ekipman yöneticisi yükümlülüklerimi yerine getirmek için antrenmana gider ve onun testosteron kaynaklı toksik erkeklik saçmalıkları yaptığına tanık olurdum ve kendimde büyük bir hayal kırıklığı yaşırdım.

Standartlarım hiçbir zaman tam olarak ebeveynlerimi karşılayacak düzeyde olmadı, ancak bu Ben.

İtiraf etmeliyim ki, Simms'le konuştuklarından beri takıma daha iyi davranıyor, ama bir konuşma yıllarca soğukkanlı tavrını bir kalkan olarak kullanmasını ortadan kaldırmayacaktır.

Takımın ilk deplasman maçından önce bir tür direnç oluşturmayı gerçekten umuyordum, ama işte buradayız, takım kıçlarından bir galibiyet çıkarmayı başardıktan sonra otele dönüş otobüsündeyiz ve Asher'a dönüp baktığımda ...

Hayır, , hayır.

Kesinlikle, kesinlikle, inanılmaz bir şekilde dilinin o dondurma kaşığının etrafını nasıl sardığını düşünmüyorum.

Sadece intikam almak için benimle flört ediyordu ve işe de yaradı. Gerçekten işe yaradı.

İlk iki sezon öncesi maçını kaybetmiş olsalar da babam oyuncularıyla nadiren iyi ruh hali içinde. Bu maç daha çok şanslarının yaver gittiği bir maçı ama Asher, Simms ve Kaplan'ın nihayet bir takım gibi görünmeye başladığını görmek güzeldi. Sezon için henüz umutlar . Yarın bunu başarabilecekler mi ve arka arkaya galibiyet alabilecekler mi görmek ilginç olacak. Babam bu gece gizlice kaçan olursa oynamayacakları konusunda onları uyardı bile.

Söz verdiğim gibi, Asher ve benim önümüzde uzun bir çalışma gecesi var.

Otele vardığımızda, ekipteki herkesin otobüsten çantalarını aldığından emin için geride duruyorum. Gerçekten de bir grup erkek çocuğa bakıcılık yapmak gibi bir şey, ama en azından bugün, sonunda kafaları iyi.

zirveye çıkıyor.

Ve hepsi takım elbiseli. Takım elbiseli seksi erkekler benim zaafım. Bekle, genel olarak seksi erkekler benim zayıflığım.

Takım fuayeyi doldurup gürültü yaparken ve çok fazla yer kaplarken babam kayıt işlerini hallediyor. Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, maçı anlatıyorlar, oyunlar hakkında konuşuyorlar ve birbirlerini yarınki maçı çantada keklik gördüklerine ikna ediyorlar.

Asher bile gülümsemeyi başarıyor. Onun için gülümsemenin nadir olması muhtemelen iyi şey çünkü , muhtemelen şimdiye kadar yakından gördüğüm en çekici adam oluyor.

Çantamı omzuma atıyorum ve babamdan oda anahtarlarını alıp dağıtmaya başlıyorum. Asher'a söylediğim gibi, oda atamalarından ben sorumluyum ve eğer biraz takım oyuncusu olsaydım, Asher ve Simms'i birlikte odaya yerleştirirdim.

Ama babam için bir liste hazırlama zamanı geldiğinde, kendimi Asher'ın ders çalışmasının daha önemli ikna ettim. Ayrıca, biraz flört etmeyi kaldırabilirim. Özellikle de gelmeyen bir adamdan geliyorsa. Bunu sadece beni rahatsız etmek için yapıyor.

Bizimki hariç tüm anahtarlar dağıtıldıktan sonra lobiyi geçip Asher'a doğru ilerliyorum ve ona oda anahtarını uzatıyorum. "Yukarı çıkmak ister misin?"

Başını sallıyor ve biz de galibiyetlerini kutlamaya eden ekibin çoğunu geride bırakıyoruz. Babam birazdan sokağa çıkma yasağı ilan edecek ve hepsini yatağa gönderecek.

Asansörün kapıları sadece biz varken kapanıyor ve alan çok küçük geliyor.

"Bugün iyi oynadık," diyorum utanmadan imalı bir şeyler söylemesini engellemek için. "Hâlâ bok gibiydik. Sadece diğer takım daha kötü olduğu şanslıydık."

Mırıldanıyorum çünkü katılmamak yalan olur. "Belki yarın yine şansın yaver gider."

"Belki." Asansörün kenarına yaslanıyor ve bir elini yüzüne doğru itiyor. " ? Seni neredeyse hiç görmedim."

"Ben hazırlıktayım. Sana fazla boş zamanım olmadığını söylemiştim." "En iyi arkadaşın için bile mi?" diye şakacı bir şekilde soruyor. "Aslında Katey'i biraz görüyorum."

"Kendimden bahsediyordum, buttmunch."

Lanet olsun. "Ne zamandan beri en iyi arkadaşız?"

"Ebeveynin beni tuzağa düşürdüğünden beri. Sadece en iyi arkadaşlar bu boktan kurtulabilir." Asher kayıyor. "Belki hep takılabiliriz? Sen, ben ve arkadaşın."

Midem dibe vuruyor ve bunun asansörün bizim kata ulaşp sarsılarak durmasıyla hiçbir ilgisi yok. Asher'ın Katey'nin kim olduğunu bilip bilmediğinden bile emin değilim her kadar ses tonunu rahat tutmaya çalışsa da bu soru hiç de öyle değildi. Asher seçici olmadığını çoktan belli etmişti ve Katey de onun seksi olduğunu düşünüyor çünkü *gözleri* var ve şimdi tek hayal edebildiğim ikisinin birbirlerine girmesi ve *iğrenç, iğrenç, iğrenç*.

"Evet, belki," diye cevap veriyorum sonunda. Ama bu belki , *asla, asla* anlamına geliyor.

Hiç.

Odamıza ulaşıyoruz ve Asher doğruca yanımdan geçip pencerenin yanındaki yatağı alıyor. "Yani biliyorsun, bu taraf her zaman benim."

"Neden?"

"Çünkü biri bizi öldürmek için kapıdan içeri girerse, ilk kurban sen olacaksın."

Büyük, kötü hokey oyuncusu, millet. "Mantıklı. Öldürülmek üzere olsaydık, gelecekleri izlemek istemezdim. Önden gitmeyi tercih ederim."

Yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirliyor.

"Ama hey, eğer bağırsaklarım deşilirse, en azından ölmeden önce bağırsak sistemini ayrıntılı olarak inceleyebileceksin."

İnliyor. "Bu konuda hâlâ kafam karışık."

"İyi ki çalışmak için bütün gece vaktimiz var."

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Evet, bütün geceyi bunu yaparak geçirmem mümkün değil."

"Çok geç. Zaten anlaşıştık."

Başını arkaya atıyor. "Annem ve babam *öldüğü* için maçtan sonra kardeşlerime bakmak için eve gitmek zorunda olmadığım tek zaman ve sen beni ders çalışmam için odaya mı kilitleyeceksin?"

Neredeyse gülecektim. Koç Dalton Asher'ın bunu yaptığından bahsettiğinden beri, bunu bana karşı kullanmasını bekliyordum. "Şimdi sana sempati mi duymam gerekiyor?"

"Denemeye değer."

"Seni tekrar bir odaya kilitlemeyeceğim. Eğer gitmek , o zaman bir yetişkinsin ve kendi seçimlerini yapabilirsin. Takımdan atıldığında, belki Simms'le aynı odada kalırım." anda daha iyi anlaşıyor olabilirler, ancak aralarındaki belirsiz rekabetin asla sona ereceğini sanmıyorum.

"Tamam." Çantasından kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Önce şu lanet maymun kıyafetini değiştireyim."

Bunu yapması için bir neden olmadığını iddia etmek istiyorum. Takım elbiseyle ders çalışmak tamamen insanların yaptığı şey.

Tuvalete giderken yanımdan geçiyor ve ben gözlerimi .

Asher onu fark ediyor ve sanırım bu noktada ikimiz de ondan ne kadar etkilendiğimin farkındayız. "Bana böyle bakmaya devam edersen bu gece ders çalışmaktan başka bir şey yaparız."

"Bu kadar kolay olduğumu düşünmen çok tatlı."

"Daha çok yeteneklerime güveniyorum." Banyo kapısını kapatırken bakışları üzerimde geziniyor. Benim önümde üstünü biraz şaşırdım ve hayal kırıklığına uğradım çünkü zaten gösteriş yapmaktan çekinmediğini kanıtlamıştı. Yine de soyunma odasında soyunmak, bir otel odasında ağzının suyu akan adamın önünde soyunmaktan biraz farklı

Keşke . Dokunmak çok cazip olurdu, ama tüm o deri ve kaslar kendimle dalga geçmeye değer.

O yokken dizüstü bilgisayarımı not defterimi alıp küçük masaya kuruluyorum. Bilgisayarda oturum açarken okuma gözlüklerimi takıyorum ve içinde notlarımın olduğu belgeyi açıyorum.

Banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve Asher üzerinde eşofman ve yumuşak görünümlü pamuklu bir tişörtle dışarı çıkıyor. Yanımdaki sandalyeye çökene kadar bana baktığını fark etmiyorum.

"Bunu çok yapıyorsun" dediğimde gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. "Ne?"

"Bak."

"Bunu az önce beni adam söylüyor."

"Arada bir fark var." Gözleriyle buluşuyorum. "Neden baktığımı biliyorsun." "Neden bilmek mi istiyorsun?"

"Belli ki."

"Gözlük takıyorsun."

Kaşlarım şaşkınlıkla kırışıyor. "Gözlük taktığım için mi bakıyorsun? ama o zaman da bir bok okuyamam."

"Hayır, hayır." Boğazını temizliyor ama sesi sert çıkıyor. "Açık kalsınlar." "Oh."

Gülümsüyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Onlardan hoşlandığın için bakıyorsun."

"Ve şimdi *seni* neye benzediğimi biliyorsun."

Asher'ın dudakları tam orada, baştan çıkarıcı ve dolgun, ısırılmak istiyor ve-
Kahretsin. Beni bu kadar kolay etkilemeyi nasıl başarıyor?

Asher beni delirttiğini biliyor. Hala flört ederek benimle alay ediyor.

Konuşmamızı burada olma sebebergi çalışıyorum. Asher benimle uğraşmaya ve tepki almaya devam ederse, bu gecenin tek bir yolu var ve kendime teslim olmayacağımı söyledim. Gerçekten, gerçekten... *gerçekten* istesem bile.

"Şimdi, neye odaklanmalıyız?" Ben soruyorum.

"Hâlâ bağırsak sistemiyle uğraşıyoruz, bu arada bu çok iğrenç bir şey."

"İğrenç konuşmak mı istiyorsun? Bir kadavra görmelisin. En azından insanlar hayattayken onlarla ilgileniyorsun. İnsan vücudu öldükten sonra iğrençleşiyor."

"Hayattayken oldukça kötüyümdür." "O zaman senin için umut yok."

Boğazını temizliyor. "Söylediğin o moomoo şeyini öğrendim. Defans oyuncusu Josi, Crosby'yi ve Sceviour'u cıvılatıyor."

"Güzel! Peki bu yardımcı oldu mu?"

"Hayır. Çünkü ezberleyebildiğim tek şey bu. Harfleri hatırlıyorum ama ne geldiklerini hatırlarsam sikerim. Oh, bekle. Apandisiti hatırlıyorum. O kolay."

"Harika, sadece altı tane kaldı."

Başını ellerinin arasına alır. "İşe yaramaz. Bunların hiçbirisi umurumda değil."

Hokeyle ilişkilendirmenin işi kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama belki de

okuyarak ve bir şeyler yazarak öğrenir. "Farklı öğrenme stilleri vardır. her bir parçanın adını okursam, bu onları aklında tutmana yardımcı olur mu?"

"Hayır."

"Flaş kart mı yapıyorsun?"

"Kelimleri milyonlarca kez okudum ve hala hatırlayamıyorum, bu yüzden bundan şüpheliyim." "Kinestetik öğrenen biri olabilirsin."

"Bu büyük laflar da neyin nesi?"

Bir kahkaha attım. "Bir şeyi *yaparak* öğrenirsin." "Peki bağırsak sistemini nasıl *yapacağım*?"

Hmm... bu iyi bir soru. Sınıflarda ya da doktor muayenahanelerinde tuttukları gövdelerden birine sahip olsaydım, Asher'ın onu parçalara ayırıp tekrar birleştirmesini sağlayabilirdim. Hey, bir kadavra şu anda işe yarayabilir.

Her bir parçayı fiziksel olarak çalışabilmesi için bir yol bulmalıyız. Belki bir resim çizebilir... ya da belki... Eğer canlı bir modele ihtiyacı varsa, ben buradayım.

Yanımdaki kalemi elime alıyorum, sonra gömleğime uzanıp başıma geçiriyorum, önermek üzere olduğum şeyi düşününce tenim şimdiden canlanıyor.

Asher ya da takım arkadaşları gibi yapılı değilim. Zayıfım ama neredeyse hiç kasım yok. Yine de Asher'ın gözleri gövdemde gezinirken ve burun delikleri beni içine çekerken bu durumdan utanç duymamın imkânı yok.

"Söylemeliyim ki, dikkatimi dağıtmak muhtemelen bunu yardımcı olacak en iyi yol değil." Kalemi uzatıyorum ve bir diyagram çıkarıyorum. "Bunu sen çizeceksin."

"Sana mı?"

Ben ayağa kalkıyorum ama Asher oturmaya devam ediyor. Bedenlerimiz arasında sadece birkaç santim var ve başı göğsümle karın kaslarımla aynı hizada... ya da hiç yok. Odayı gerginliğin uğultusu neredeyse duyulacak kadar yüksek. sıcak nefesi kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Evet." Elini diyaframımın üzerinde gezinmesi için yönlendiriyorum. "Çizim yap."

Dokunuşu hafif ve tereddütlü başlıyor, ama kalemi tenimde gezdirdikçe, yaptığı şeye daha fazla konsantre oluyor ve kendine daha fazla güveniyor.

"Duodenum," diye mırıldanıyor çekerken. "Jejunum."

Ellerinden biri beni için belime kapanıyor ve dokunuşunun sıcaklığında kaybolmamaya çalışıyorum, parmaklarındaki hafif nasırlar tenimi canlandırıyor. Başını aşağı eğdiğinde kirpikleri yanaklarının üzerinde uçuşuyor ve dudakları konsantrasyonla kıvrıldığında dikkatimi çekiyor. Çok dolgun ve pembeler ve kendi dudaklarım onunkilerin nasıl hissettirebileceğini düşününce karıncalanıyor.

Daha ağır nefes aldığımı fark etmemiş olamaz, çünkü o da öyle. Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor. Kalemi karnımın üzerinde gezdiriyor ve kez parmak uçları kalemin peşinden hafifçe gidiyor.

Ürpermeme engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Şimdi sadece Asher bana işkence kalmıyor, aynı zamanda kendime de yapıyorum. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

"Ek." Boğuk sesi tenime titreşimler gönderiyor ve sikim uzamaya başlıyor.

Fark etmesini umursayacak noktayı geçtim. Bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Asher kotuma ulaştığında kalemi tamamen bırakıyor ve yere düştüğünü zar zor duyuyorum.

Parmakları külotumun bel bandının altından hafifçe geçerken Asher gözlerimle buluşuyor. Bu lezzetli bir alay ve onu daha aşağıya doğru teşvik etmek istiyorum, ama bunun yerine parmaklarını kalçamda ve sırtımda dolaştırıyor, beni daha yakına çekiyor, böylece bacaklarının arasında duruyorum. Dokunmuyoruz ama onu neredeyse her yerde hissedebiliyorum. "Sadece bir parça kaldı." Bir saniye beni izliyor, bakışlarımı tutuyor ve sonra... işaret parmağı aşağıya iniyor, kuyruk sokumumun üzerinden kıcımın kıvrımına doğru kayıyor. Nefesim kesiliyor.

"Siktir..." Ben durduramadan kelime kaçıyor. "Sen çabuk öğrenen birisin."

Ateşli bakışları beni o kadar tahrik etti ki beynim karışmaya başladı. "Sen iyi bir öğretmensin."

Ona dokunmam gerek. "Anatomiye öğrenmenin en iyi yolu uygulamalı bir yaklaşımdır." Vücudum beklentiyle titriyor. Yalvarıyor, *dokun bana, daha fazla, lütfen*.

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldanıyor. Beni içine çekerken yeşil gözleri kararıyor. Bıraktığı kalem izlerinin üzerinde geziniyorlar ama yine de bir hareket yapmıyor.

O daha güçlü.

Gerçi parmağının deliğime bu kadar yakın durması beynime hiç yardımcı olmuyor. Sertçe yutkunuyorum. "Ele alabileceğimiz kanıtlanmış bir öğrenme tekniği daha var." "Neymiş o?"

"Bir ödül sistemi."

Dudakları titriyor. "Peki bu nasıl oluyor?"

"Her yeni bir şey öğrendiğinde seni ödüllendiriyorum."

"Nasıl?"

Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Nasıl istersen."

Sonunda kırılır ve dizginlerindeki çatlak ortaya çıkar. Asher sandalyesinde geri çekilir ve ayağa kalkar. "Ne yazık ki senin tipin değilim... değil mi?"

"Eğitim adına fedakârlık yapmaya hazırım." Sözlerimdeki muhtaçlık hissi Asher'ı gülümsetiyor ama gülümseme çabucak kayboluyor.

"Benimle taşak geçiyorsun." Ellerini iki yanında birleştiriyor ve sonra etkileyici genişlikteki göğsünün üzerinde birleştiriyor.

Ona gerçekten öyle olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. "Nasıl bir his? Seni Simms'le o odaya kilitlediğimden beri bana bunu yapıyorsun."

"Yani bu intikam mı? Bunların hepsi mi?" Asher elini sallayarak tenimdeki tüm yazıları işaret ediyor. "Hayır. Gerçekten öğrenmene yardımcı çalışıyorum." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu yol iyi bir fikir olabilir." "Takılmak berbat bir fikir."

"Ama ya işe yararsa?"

"Ödül sisteminin gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye soruyor. "Karnımdaki pislik bunu kanıtlıyor."

Asher'ın dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Yine de arkadaşlığımızı bozmak istemeyiz, değil mi?"

Artık sadece birkaç santim uzaktayız. Sıcaklığını hissedebiliyorum. Uzanıp ona dokunabilirim. "Bu sadece arkadaşça davranmamız için bir yol daha eklemek olur."

Asher hokey refleksiyle kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine bastırıyor. Sert aletini kalçama bastırırken istemeden de olsa küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyorum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

"Bu tehlikeli olabilir. Sen Koç'un ." "Kimsenin bilmesine gerek yok."

tereddüt ediyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor ve itiraf etmeliyim ki gerçekten de dürtü kontrolü olduğunu kanıtlıyor. Sadece hiç kullanmıyor.

"Bu kadar ikna edici olacağını düşünmemiştim. kaybediyor olmalıyım."

Yüksek sesle nefes veriyor. "Bunu kabul etmeni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Ama.. bu iyi bir fikir değil. Ben senin için iyi değilim. Duyguların işin içine girmesini istemiyorum. O zaman işler karışır."

Homurdanıyorum, çünkü Asher'a aşık olma fikri gerçekten gülünç. "Bir çöp tenekesinin duygusal aralığına sahip erkeklere karşı koymak gerçekten zor."

"Ben tam bir avım." Çenemi tutuyor. "Aslında burada ateşle oynuyoruz."

"Ya sana aşık olmayacağıma söz veririm? O zaman aletini emmeme izin verir misin?"

Görünüşe göre, sihirli kelimeler bunlar. Ağzı benimkine çarparken tüm tereddütler onu terk ediyor. Çenemi sıkıca kavırıyor, ağzı güçlü ve otoriter. Hemen dudaklarımı aralayıp dilinin içeri girmesine izin veriyorum ve Asher öpücüğüyle bana *sahip* oluyor.

Beni öpüşündeki güce karşılık vermeye çalışırken tenimde karıncalanmalar oluşuyor ama o beni kolayca alt ediyor. Alt dudağımı ısıyor, ısıyor... alay ediyor... Sonra aniden geri çekiliyor ve ben buna hazır değilim. Öne sendeliyorum, ama omzumdaki büyük eli beni dizlerimin üzerine itmeden önce beni sabitliyor. kalçalarından aşağı itiyor.

Sertleşmiş ve sikinin ucunda şimdiden küçük bir prekum noktası var. Ve *tabii ki* Asher'ın seksi bir siki var. Ortalamadan biraz daha büyük ve kalın. O kadar kalın ki dudaklarımı etrafına dolamayı beklerken ağzımı sulandırıyor.

Asher elimi yakaladığında gözlüklerimi çıkarmak için uzanıyorum. "Bırak onları."

Nrgh. Memnuniyetle. Yavaş bir gülümsemeyle öne doğru eğildim ve dilimi tabanından ucuna kadar sürükledim. Ben kafa vermeyi seven bir adamım. Bunu bütün gün yapabilirim... ya da en azından çenem ağrıyana kadar. Tüm kartları elinde tutarken itaatkâr bir pozisyonda olmanın güç dinamiği gerçekten benim için bunu yapıyor. Geri çekilebilirim, ya da istersem sonuna gidebilirim ve onun söz hakkı yok. Tek yapabileceği orada benim merhametimle durmak.

Yavaş gidiyorum ve ondan çıkan her işkence sesine bayılıyorum. Ağır nefesleri beni teşvik .

"Benimle alay etme, Kole." Eli saçımı buluyor ve acıyla kavıyor. "O güzel ağzını sikmek istiyorum."

İltifatlar sizi her yere götürür.

Bunu uzatmak ve onu çıldırtmak ne kadar cazip olsa da, ben de en az Asher kadar istekliyim. Dudaklarımı etrafına sarıyorum ve sikinin başı boğazıma girene kadar onu emiyorum.

Sonra yutkunuyorum.

Asher'dan çıkan boğuk inilti beni inletiyor. Kendimi kurtarmak için çabalarken neredeyse pantolonumun düğmesini koparıyordum, ama aletimi çıkaramadan Asher elimi uzaklaştırıyor.

"Sakın cüret etme. O benim."

Seksi, derin hırıltısı beni kendime dokunmaktan alıkoyan tek şey, ama bacaklarımın arasındaki zonklama beni itaatsizlik etmek için o kadar çaresiz bırakıyor ki ellerimle başka bir şey yapmam gerektiğini biliyorum.

Kalçaları avuçlarımı doldurana kadar onları kalçalarından yukarı kaydırıyorum ve sonra hızını artırması için onu ikna ediyorum. Hayatım buna bağlıymış gibi onu emiyorum, kalçalarının her itişini kabul ediyorum. Onu için acele ediyorum çünkü lanet olası pantolonuma boşalmadan önce bana dokunmasına ihtiyacım var.

Ağzımı acımasızca kullanırken burnumdan nefes almakta zorlanıyorum. Teninin kokusu, homurtuları, saçlarımı sıkıca kavraması... Oksijenim tükeniyor, bu da uyarılmamı daha da artırıyor.

Buna ihtiyacım var.

"Kole, ben ..."

Şehvetle sıırıslam olmuş adımı duymak beni güçsüzleştiriyor ve son hamlesini memnuniyetle kabul ediyorum, kendini derinlere iterken mücadele etmemeye çalışıyorum. Boğazımdan aşağı boşalıyor ve nihayet gözlerimi açıp ona baktığımda, çoktan bana bakmaya başlamıştı.

Tutuşunu gevşetip geri çekilmeme izin vermeden önce başparmağı sadece bir kez yanağımı okşuyor. Beni ayağa kaldırırken derin bir nefes alıyorum.

"Vay anasını. Çalışmak için yeni bir favori yol bulmuş olabilirim."

ASHER

KOLE'U AYAĞA KALDIRIR KALDIRMAZ ETRAFINDA DÖNDÜRÜP YATAĞIMA YATIRIYORUM. BEN çünkü lanet olsun, ödülüm bir ödülü hak ediyor. Kole Hogan nasıl sakso biliyor.

Dizim yatağın üzerine düşüyor ve Kole'un pantolonuna uzanıyorum, ama o ellerimi tutuyor. "O kadar hızlı değil."

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Ama bunu hak etmelisin."

"Ağzımı sikine koymam *senin* için bir ödül, benim için değil."

"Bedenime erişim bir ayrıcalıktır. Bunu hatırlasan iyi edersin." Yüzünde sinsi bir ifade ve lanet , haklıydı.

Onu emerek kurutmak, boşalmasını sağlamak istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacağım. "Neye ihtiyacın var?"

Karnı ile göbek deliği arasına çizdiğim ilk işareti gösteriyor. "Duodenumun işlevi ?"

"Seks konuşman üzerinde çalışmalısın."

"Ben profesyonel bir öğretmenden başka bir şey değilim."

Bu hiç profesyonelce değil. En azından ona ödeme yapmıyorum. Bu her şeyi garipleştirirdi.

Kole, "Bana doğru cevapları vermediğiniz sürece daha fazlasını alamazsınız" diyor.

Ondan hem nefret ediyorum hem de bunu yaptığı için onu takdir ediyorum ama benden daha uzun süre dayanabilir mi diye merak ediyorum. Ben zaten geldim. Tamamen bencilce davranıp uyuyabilirdim. Ama sonra Kole'un yüzüne bakıyorum, ela gözleri bana daha iyi biriymişim gibi bakıyor ve berbat bir nedenden ötürü ona düşündüğüm gibi biri olabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

İşaret ettiği yere bakıyorum ve tüm çabamla metni hatırlamaya çalışıyorum.

"Hormonlar üretir ve kimyasal sindirimi kolaylaştırmak ve mideden gelen asitliği nötralize etmek için karaciğer ve pankreastan gelen tüm kaba maddeleri alır."

"Yeterince yakın." Kole kot pantolonunu çıkarıyor ama sadece kışının altına kadar indiriyor. Sert aletin ucunu

Açık mavi iç çamaşırının üzerinde ıslak bir prekum lekesi bulunan boksöründen siki görünüyor.

Ağzım sulandı.

"Sıradaki soru," diyor Kole. "Bu ne işe yarıyor?" Parmağını karaciğerini etiketlediğim yere götürüyor.

"Tüm zehirli pisliklerden kurtulur" şeklindeki kabul edilemez cevabımı hatırlayarak, doğru işlevleri hatırlamaya çalışıyorum. "Safra üretir ve atar. Vitamin, mineral ve ... depolar." Gözlerimi kapatıyorum. "Kahretsin, şu diğer kelime. *G* ile başlıyor."

"Gly..."

"Glikojen!"

"Başka ne var?"

Kole elini göğsünde gezdiriyor ve iç çamaşırının üzerinden sikini okşuyor. *Siktir, siktir, siktir, düşün Asher, düşün.*

"Kan detoksifikasyonu ve arındırma."

"Mm, güzel." Pantolonunu biraz daha indiriyor. "Enzim aktivasyonu."

Kole gülümsüyor ve ben hâlâ iyice sıkılmış olmama rağmen sikim seğiriyor. "Ooh, kolesterol ve hormon atılımı falan."

"Hayır, bok için yanlış organ."

"düşünemiyorum," diye sızlanıyorum.

"Hey, beklediğimden fazlasını aldın. Sanırım biraz tat almayı hak ettin." Kot pantolonunu sonuna kadar indiriyor ve ayak bileklerinde toplanmasına izin veriyor. Sonra sikini ortaya çıkarıyor ama iç çamaşırını çıkarmıyor.

Boştaki eliyle, gelmem için parmağıyla işaret ediyor.

Başımı eğiyorum ve o da saçlarımın arkasından tutarak beni sikine doğru yönlendiriyor. Tadına söylediğinde, hafif bir yalamadan daha fazlasını bekliyordum. Ağzımı onun üzerine kapatmama bile izin vermiyor.

Başımı geriye çekti. "Sıradaki." Sesi daha derinden geliyor. "İnce bağırsağın hangi kısmı şekerleri emer?"

Lanet olsun. İnliyorum ve başımı kalçasına koyuyorum. Bana izin vermesine şaşırdım. saçlarımı sıkıca kavırıyor ve şimdi başım sikinin hemen yanında. Onu emmeyi istiyorum.

"Bir cevap bekliyorum."

Hadi, beyin.

"Jejunum." "İyi iş çıkardın."

Başımı kaldırıyorum, sikini yutmaya kararlıyım. "Uh-huh. Bu iki bölümlü bir soru."

"Senden nefret ediyorum."

Kıkırdıyor. "Jejunum başka neleri emer?"

"Amino asitler ve yağ asitleri."

Saçlarımı serbest bırakıyor ve nihayet -sonunda- aletini yutmama izin veriyor. Tekrar alıp götüreceğinden endişelenerek hemen içine dalıp köküne kadar emiyorum.

Kalçaları yataktan fırlıyor. "*Nrgh*."

"*Bana hâlâ soracağın sorular var mı?*" diye *sormak* istiyorum ama *evet* demesinden korkuyorum.

"Whoa, whoa, whoa." Beni yavaşlatmaya çalışıyor ama böyle bir şey olmayacak. A oyunumu iki kat hızda getiriyorum. "Eğer devam edersen... Oh, kahretsin. Ben ... Hayır, bekle, daha fazla sorum var." Nefes nefese kaldı. "Lanet olsun. Hayır. Beni görmezden gel. Devam et."

Gülmek istiyorum, ama ağzımda zonklayan siki varken yapamıyorum.

Kole geriliyor ve bir küfür savuruyor, ilk spermler dilime çarptığında, onun etrafında inliyorum ve yutuyorum.

Genellikle seksten sonra üzerime çöken o iğrenç utancı bekliyorum ama gelmiyor. Genellikle bir başkasını kızdırmak, birinden öç almak ya da yanımda sürekli acıyı maskelemek için biriyle takılıyorum.

Bu farklıydı ama de yanlıştı. Yine de, ben onu yalayıp temizlerken, Kole onu için omzuma dokunduğunda hatta beni kendine çekip derinden öptüğünde bile utanç uzak durmaya devam ediyor.

Bu garip çünkü yaptığımız şeyden sonra öpüşmenin beni rahatsız gerekirdi. Takıldığım kişileri öpmediğimden değil, ama bu ön sevişme. İkimiz de boşaldıktan sonra bir anlamı yok.

Kole'un ağzı yumuşak ve tembelleşiyor ve ben çekildiğimde o da beni takip ediyor ve son bir tatlı öpücükle bitiriyor.

Nefret ettiğimi söylemek isterdim ama etmiyorum. garip bir his uyandırıyor.

Ela gözlerinde endişeyle bana bakıyor. "İyi misin?"

Hayır. Hiç de

değil. Bu ...

Oral seks, Asher. Sadece oral seks.

"Biraz korkuyorum." Bekle, ne? Bu dudaklarımdan dökülmedi.

"Endişelenmenize gerek yok. Hiçbir şeyi etmedik. Söz , aşık değilim. Biraz stres atmak için iyi bir yol, değil mi? Anladın mı? Buhar atmak?" Kaşlarını sallıyor.

Başımı sallıyorum ve midemdeki tuhaf hissi bastırıyorum. İğnelemeyi bulmak zor ama başarıyorum. "Mesele o değil. Pazartesi günkü derste profesör sindirim ya da karaciğer fonksiyonları hakkında soru sorduğunda ereksiyon olacağım diye ödüm kopuyor."

Kole bir kahkaha patlatır. "Yine de yaradı, değil mi? Çabuk, az önce ezberleyebildiğin her şeyi anlat bana."

Şaşırtıcı bir şekilde, bilinçaltımdan bilgi çekmeyi kolay buluyorum. Kole

bana gülümsüyor. "Gördün mü? Seni A sınıfı bir öğrenciye

dönüştüreceğiz." "Sayılarla aranım iyi olma ihtimali var mı? Ben de

matematikten çakıyorum."

"Beslenme diploması için neden matematik dersi alıyorsun?" Bir an kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra bir şey hatırlıyor olmalı. "Doğru ya, fen bilimleri temel dersi. Fen diploması alan herkes bunu almak zorunda."

"Evet. Matematikte berbatım."

"Hmm, şey, matematik kısmından pek emin değilim, ama *emme* kısmını kesinlikle ." Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum.

"Pekâlâ. İstediğim her şeyi halledemedik ama sanırım ilerleme kaydettik." Kıvrıla kıvrıla yatağın ucuna geldi ve ayağa kalktı, boxer' yukarı çekti ama hâlâ ayak bileklerinde pantolonunu . "Bundan sonra uyumaya hazırım."

Telefonunu aldı ve ben şaşkın bir şekilde kendi yatağında kalırken o hemen kendi yatağına girdi. bekliyordum ki... Yani, ilişkiye girdikten sonra öpüşmem ama neredeyse her zaman onlarla aynı yatağı paylaşmışımdır. Daha önce beklediğim o ucuz rahatsızlık nihayet devreye giriyor, ama bu sefer farklı.

"Hey, Kole?"

Bana doğru baktı. "Merak etme, CU Mountain Lions'ın ateşli forvetiyle takıldığımı canlı yayında tweetlemeyeceğim."

Bu saniyeye kadar aklımda bile yoktu. "Güzel. Çünkü West beni öldürür. Ve babanı da." Siktir, Koç Hogan'ın oğlunu patlattım. "Yirmi iki yaşına kadar istiyorum."

Kole kıkırdıyor. "Sadece ders çalışıyoruz. *Kimseye* söyleyecek bir şey yok. Babam senden uzak durmamı söyledi."

"Neden?" Sönüyorum. "Ah, bekle, evet, buna cevap vermene gerek yok. Tam olarak model erkek arkadaş malzemesi değilim. Kesinlikle senin gibi bir doktor ya da başka bir şey olmayacağım."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor Kole. "Babam çok şey yaşadığınızı biliyor ve birinin acı çektiğini gördüğümde onu iyileştirmek istiyorum. Bu yüzden doktor oluyorum. Beni hedefimden uzaklaştıracığından endişeleniyor."

Harika, şimdi ben de endişelendim. "Eğer bana ders verecek vaktin yoksa-" "Var. Özellikle deplasman maçlarında."

", bu konuyu kapatalım o zaman. Bu sadece deplasman maçlarında mı oluyor?" Sanırım bununla yaşayabilirim. "Bana uyar."

Başımı salladım. "Tamam."

"Biraz uyumaya çalışmalısın. Yarın bir maçın daha var." "Sabah pateni ne zaman?"

"Sekiz. Daha fazla çalışmak istersen birkaç saat boş vaktin var."

Evet, daha çok çalışmak istiyorum. Hayatım boyunca ders çalışmak için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Tamam, ben lanet bir beceriksizim ve hatalarımdan asla ders almıyorum.

Açıkça.

Seksi bir çıkış yolu olarak kullanmak mükemmeldir... Koç'un oğlu olmayan biriyle olduğu sürece.

Bu durum Cumartesi sabahı oraya tekrar gitmeme engel oldu mu? Hayır. Pazar sabahı CU'ya dönmek için otobüse binmeden önce onunla duşa girmemi ve organ fonksiyonları hakkında mırıldanırken ona mastürbasyon yapmamı engelledi mi? Hayır.

Ama şimdi, Pazartesi sabahı güneş doğarken ve takımla birlikte ağırlık antrenmanı yapmak için spor salonuna giderken, Kole ile takılmanın ne kadar aptalca bir hareket olduğunu anlıyorum.

Sadece Koç'un oğlu olduğu için değil, arkadaş olmaya başladığımız için. İyi arkadaş. Ya şimdi şeyi berbat ettiysem?

Sonunda buna degecek mi?

Dizlerinin üzerinde, seksi ağzını sikime dolamış halini gözümün önüne getiriyorum ve tamam, pes ediyorum, oral seks muhteşemdi, ama şimdi ne olacak? Kole bunun garip olmayacağını söylüyor ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Umurumda olmamalı. Geçen seneki Asher'ın umurunda olmazdı. Ama... West'in en iyi arkadaşıyla yattığımdan beri daha iyi kararlar vermeye çalışıyorum-özellikle de yatağıma kimi alacağım konusunda.

Kole akıllıca bir karar değil. Aletimi en yıkıcı sonuca sahip kişiyi düşündüğümde, bu olurdu. Yine de bana bağırsak sistemini ezberletti, yani bu da bir şey , değil mi?

Değil mi?

İyi seçimler yapmamı sağlamaya çalışan o küçük iç sesimi soruyorum ve şimdi susuyor

Yu

karı Ugh.

mi?

Aptal sikik çocuk sikik çocukça bir şey yaptı. Kendime gerçekten şaşırdım mı?

soru, bundan sonra nereye gideceğimiz? Hiç olmamış gibi davranmalıyız. Bu konuda iyiyimdir.

Günahlarımı unutmak için yeterince pratik yaptım ama Kole'un bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum.

Ayrılma şeklimiz, sanırım ikimiz de düzenli bir şey üzerinde anlaştık. Deplasman ve ders çalışmak için. Ama takım salonunun kapısından içeri adımımı atarken, *ne* sert ışığı beni kör ederken, fuck-buddy tipi bir durumun *ne* kadar pratik emin değilim.

Bu buluşmalar dışında da birbirimizi görmek zorundayız ve hafta sonu boyunca sayısız kez boşaltmamışız gibi davranmak .

Ona sigorta şirketlerinin yaptığı gibi beş günlük bir fikir değiştirme poliçesi teklif etmeliyim...

Çünkü bu çok seksi.

Yüzümü elime gömüyorum ve acınası bir ses

çıkıyorum. "Akşamdan kalma olmasan iyi olur

yoksa babam seni öldürür."

Donup kalıyorum ve parmaklarımın arasından baktığımda Kole'nin elinde yeşil bir smoothie ile bana gülümsediğini görüyorum.

el.

Başımı kaldırıyorum ve dudaklarının ne kadar yetenekli şeyler yapabildiğini hatırlamamaya çalışıyorum. Kirli sarı saçları gözlerinin önüne düşüyor ve ben uzanıp onu geri itme dürtüsüne .

Ne oluyor lan?

"Bugün burada ne yapıyorsun?" .

Gülümsemesi genişliyor. "Babam hepinizin protein shake içmesini istedi, ben de ev tanrıçası şapkamı taktım ve hepinize biraz yaptım." Bana uzattı.

"Bunu *sen mi*

yaptın?"

"Mmhmm."

"Teşekkürler." Bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum. "Bu ne lan? Bunun tadı-" "fazladan lahana koydum. Sadece senin için." Kole adımlarında fazladan bir baharla ayrılıyor.

Ve tamam, bu garip değildi. Her zamanki gibi davranıyor. Bana göt gibi tadı olan bu shake'i verdiği için tam bir pislik - hayır bekle, götten daha kötü - ama ... belki de bunu fazla düşünüyorum?

Sanırım soğukkanlı davranacağım ve iki hafta sonra başka bir deplasman maçımız olduğunda neler olacağını göreceğim.

Belki de ikimiz de aynı sonuca ve şey olmamış gibi davranacağız ve o zaman bu konuda konuşmak zorunda bile kalmayacağız.

Ooh, bu planı sevdim.

KOLE

UZUN BİR İKİ HAFTA OLDU. BÜTÜN GÜN DERSLER, HOKEY GÖREVLERİ, SONRA SINIF ÖDEVLERİ. VE Sınıf çalışmaları Asher ile yaptığım çalışma seanslarından bin kat daha az eğlenceli. Takıldıktan sonra işlerin garipleşeceğinden endişeleniyordum ama antrenmanlarda onun yanında olmak da aynı şekildeydi. Hâlâ her zamanki gibi içine kapanık ama eskisi kadar kötü değil ve hatta bana bir iki kez gülümsemeyi bile başardı.

Neyse ki yarın bir sonraki deplasman maçımız var ve şansımız yaver giderse bir başka özel ders seansından sonra, hatta seans sırasında biraz daha eğlenebileceğiz.

Tekrarını istiyorum. Çok gecikti. Ona harika iş çıkardığını ve evet, çoktan çıplak olması gerektiğini söylemeden önce çalışmanın uzun süreceğini sanmıyorum.

Adama *susadım*.

Deponun toplandığından ve kilitlendiğinden emin olduktan sonra, o Neandertallerin bana nasıl bir pislik bıraktığını görmek için soyunma odasına gidiyorum. Umarım çok kötü değildir çünkü babama Hades'e yürüyüş yapmak için bugün erken çıkmak istediğimi söyledim, o yüzden her an toparlanabilir.

Ama soyunma odasına girdiğimde, beni bekleyen bir karmaşa değildi.

Asher.

"Takım arkadaşlarının kendi pisliklerini toplamadığını biliyorum." Omuz silkiyor. "Bazı tehditler söz konusu olmuş olabilir."

"Onları her gün tehdit etmekten çekinme o zaman." Orada da her şeyin olduğundan emin olmak için duşlara geçiyorum ve o da peşimden geliyor. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Sana çalışma randevumuzun başarılı geçtiğini söylemek istedim. Her şeyi hatırladım ve vizemi geçtim."

"Bu inanılmaz." Dönüp ona baktığımda yanaklarının biraz kızardığını görüyorum.

"Evet, teşekkürler. Sanırım."

Yaltaklanıyormuş gibi yapıyorum. "Kulağa acı verici geliyor.

Acı verici miydi?" "İlk yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ya da..." Aklıma hem lezzetli hem de riskli bir düşünce geliyor. "Belki bir ödül?" "Ne?"

"Sizin için iyi işleyen bir ödül sistemi oluşturduk. Testi geçtiniz. Bu yüzden..." Bir an bana baktı. "Yarın gibi mi? Deplasman maçında mı?"

Bir adım öne çıkıyorum ve parmaklarımı kot pantolonunun kemerine geçiriyorum. "Şu anda düşünüyorum.

Hazrı ertelememeliyiz."

"Şimdi mi?" Kapıya bir bakış fırlatırken sesinin bir kademe yemin edebilirim. Kabinlerin bulunduğu soyunma odası ile girişten doğrudan görüş açısına sahip karo kaplı duş ve banyo alanı arasında duruyoruz.

"Korktun mu, Asher?" "Babandan mı? Hem de çok."

"Yapmak zorunda değiliz..." köşeden banyoya çekiyorum ve yaklaşıp duvara doğru itiyorum. "Umm-"

Eğiliyorum ve burnumu boynunda gezdiriyorum. Yarın otel odasının kadar beklemememiz için bir neden yok ama burada yapma düşüncesi, belki de yakalanmak, cehennem gibi sıcak. Ve Asher'a tekrar dokunmak için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim. Parmaklarım kot pantolonunun içine girip kıllarının geçiyor. "Bana durmamı söyle."

Sızlanıyor. Gerçekten sızlanıyor. Tekrar köşeden kapıya doğru bakmaya çalışıyor ama olduğu yerden bakamıyor.

"Orada kimse yok," diye onu rahatlatıyorum.

Boştaki elimi yakalıyor ve pantolonundaki şişkinliğe bastırıyor. "Çok iyi bir öğrenciydim."

". Çabalarınız için bir ödülü hak etmiyor musunuz?"

Sonunda gözlerimle buluştu ve yüz ifadesindeki çatışma beni çok tahrik etti. Bunu çok istiyor ama yakalanmaktan korkuyor ve evet, onu suçlayamam. İsteyeceğim son şey babamın beni oyuncularından birine mastürbasyon yaparken

"Sana baskı yapmak istemem ama burada zaman lüksümüz yok," diye . "Siktir et." Asher beni bırakıyor ve hızla pantolonunu indiriyor. "Sadece yap şunu."

Bana bundan daha fazla talimat vermesine gerek yok. Kotunu sıyrır sıyırmaz elime tükürüyorum, sonra parmaklarımı onun etrafına sarıyorum. Aleti avucumda sıcak ve ağır ve keşke onu kızdırmak ve bunu uzatmak için zamanımız olsaydı, ama aciliyet eğlenceli bir şey.

Babamın her an beni aramaya gelebileceğini bildiğim için kulaklarımı sese karşı gergin tutuyorum.

Asher'ın boğazının arkasından küçük bir inilti geliyor, hareketsiz odada yüksek görünüyor, bu yüzden aletini daha sıkı sıkarken serbest elimle ağzını hızla kapatıyorum.

"Sertleşmişsin koyayım," diye kulağına doğru nefes alıyorum. "Eminim çok , değil mi? Eminim yakalanma düşüncesi hoşuna gidiyordur."

Ben hızımı artırırken onun iniltisi avuçlarıma çarpıyor.

"Herkes içeri girip bunu görebilir. Bak benim için ne kadar sertleştin." Ereksiyonumu onunkine bastırıyorum

uyuluk. "Çabuk olsan iyi olur, Asher. Benim için geldiğini görmek istiyorum."

Yumruğumun içine girmeye başladığında elim onun sözlerini yiyor. Gözleri yarı açık ve o kadar kendinden geçmiş görünüyor ki aletim zonkluyor, keşke kendime de bakacak zamanım olsaydı diyorum.

Onu olabildiğince hızlı sarsıyorum ve sertleşmesi ve sikinin elimde nabız gibi atması sadece birkaç saniye sürüyor. Sperm parmaklarımı kaplıyor ve hepsini yakalamak için elimden geleni yapıyorum. Ben bir centilmenim.

Duvara yaslanmadan önce bir süre nefes nefese kaldı. Aptalca kalçalarımı uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Bu.."

"Eğlenceli mi?" Sırıttıyorum ve o da zayıfça gülüyor. "Dehşet verici. Ve çok da iyi."

Parmaklarımdaki yükü yalarken bakışlarını tutuyorum.

"Kahretsin..." diye fısıldıyor. "Yani, tüm bu takılma olayı. Hâlâ bunu yapıyor muyuz?" "Sen istiyorsan ben de ."

"Evet." Yutkunuyor. "Kesinlikle."

Asher pantolonuma uzanıyor ama ben hemen ondan uzaklaşıyorum. "Yarın bana ne kadar iyi bir öğretmen olduğumu gösterebilirsin."

"Seni şimdi boşaltmamı istemiyor musun?"

"Vakit yok."

Ve sanki onu çağırmışım gibi, babamın sesi koridordan geliyor. "Gitmeye hazır mısın, Kole?"

"Geliyorum baba." Sesimi . "Ya da yarın gece olacağım."

"Tanrım." Asher başını duvara yasladı. "Ben ölü bir adamım. Koç beni öldürecek." "Muhtemelen. O yüzden buna degeceğinden emin olmalısın." Onu tamamen çılgına çevirmek için eğildim, gömleğini kaldırdım ve aletinde kalan emdim. "Babam görmeden o şeyi kaldırsan iyi olur. o."

Sonra babamın arabasına gidene kadar geçen sürede sikimin sönmesi için dua ederek çıkıyorum.

Nadiren çakışan molalarımızdan birinde KATEY benimle Bean There'de buluşuyor. Karşısındaki kabine geçiyorum ama beni fark etmiyor bile. Ne servis ettiklerini ezberlememiş gibi menüyü inceliyor ve *içeride* güneş gözlüklerini taktığına göre belli ki büyük bir hafta sonu geçirmiş.

Farklı türde büyük bir hafta sonu geçirdim. Asher'ın ödül sisteminin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettiğim türden. Belki de tekrar tekrar takılmak ateşle oynamaktır.

Kendimi savunmam gerekirse, kaşlarını çatmadığı zaman gerçekten çok güzel, ve-oh, kimi kandırıyorum, kaşlarını çatarken de çok seksi. Ama daha önemlisi... siki. Evet, bütün bu olayın en

önemli kısmı bu.

İlk seferden sonra aramızda hiçbir şey değişmedi. Arkadaşlığımız hâlâ sağlamdı. Hiçbir tuhafılık yoktu. Ama yine çok istiyordum, bu yüzden soyunma odasında aceleyle mastürbasyon yaptım.

Bir daha yapmasak mı diye düşünmeye başladım. Soyunma odası bir karar hatasıydı. Sıcak . Ama yapmamam gereken bir çünkü çok fazla ders çalışılmıyordu. Aslında hiç. Ve bu kurallara aykırı.

Belki de takılmak, dönem sonunda takımdan atılmadığında büyük bir ödül olabilir. Bunun ilgili olması gerekiyordu.

Ağzının bir daha benimkine değmeyeceği düşüncesi...

Katey parmaklarını gözlerimin önünde şıklatıyor. "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak transımdan çıkıyorum. "Gülünç görünüyorsun."

Güneş gözlüklerini gösteriyorum. "Sesini... kıs..."

Bunun beni sadece cesaretlendirdiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalı.

Sesimi biraz yükseltiyorum. "Hafta sonu nasıldı?"

"Muhtemelen seninkinden daha iyidir. Her yıl yaptığımız Cadılar Bayramı kardeşlik partisini kaçırdın." "Cadılar Bayramı gelecek hafta."

Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden insanlar kostüm giyyordu? Her iki durumda da güzel bir geceyi kaçırdın." "Görünüşüne , muhtemelen en iyisi bu."

Sonunda güneş gözlüklerini çıkarıyor ve ışığa karşı gözlerini kamaştırıyor. "Pazar öğleden sonraya kadar eve gelmedim."

"Vay canına. *Çok* güzel bir gece. Ve görünüşe göre gün. Bir mı yattın?"

Katey alay ediyor. Konu dernek çocukları ve sporcular olduğunda ikimiz de aynı fikirdeyiz. Onlarla uğraşmak çok acı verici. Aslında, hayır. Asher'la uğraşmak acı verici, ama ben.. hoşlanıyorum? Evet, bu düşüncüyü gelecekteki bir psikiyatriste .

"Tabii ki bir kankayla takılmadım. Teknik olarak öyle olabilirdi çünkü maskenin altını daha sonra görebildim. Batman gibi giyinmişti ama kıyafetlerin altından biyomühendislikteki Fransız çocuk çıktı. Manbun'lı olan mı?"

"Büyülenmenizi asla anlayamayacağım-"

"*Ve* kız arkadaşı. Kedi Kadın'dı. On sekiz saat süren garip bir DC fetiş cosplay şeyiydi. Ama ateşliydi."

Bu tam ona göre. Katey hiçbir zaman insanlarla romantik olarak ilgilenmedi ve aromantik mi yoksa eğlenmeye mi odaklanmış bilmiyorum, ama konu seks olduğunda, onun için ne kadar çok insan, o kadar iyi.

Bu kadar açık olmasını seviyorum. Belki bir gün üçlü yaparım, ama benim için kiminle olursam olayım tüm dikkatimi ona vermeyi seviyorum. Seks samimi ve yoğun bir şey ve çoklu görev çalışsaydım aynı keyfi alacağımdan emin değilim.

"Yani bu üçlü iyi gitti, öyle mi? Kıskançlık yok mu?"

"Evet, Frenchie bu konuda iyiydi. Son adamın aksine." Gözlerini deviriyor.

"Hâlâ adını bilmiyorsun, ha?"

"Ne olduğunu *biliyorum*, sadece telaffuz ."

Uykulu görünüyor, bu yüzden her şeyi masaya geri taşımadan önce gidip her zamanki siparişlerimizi veriyorum. Tostunu, çöreğini ve kahvesini görür görmez üzüntüsünün bir kısmı azalıyor.

"Seni seviyorum Kole. Seni gerçekten çok seviyorum." "Sen sadece bir insansın."

Kahvesini yarılayana kadar nihayet tekrar konuşuyor. "Hafta sonun ? Hokey çocukları iyi oynadı mı?"

"Aslında iki maçı da kazandılar." Her şey kasıtlıydı. Sonunda Asher'ı bu kadar ukala yapan yeteneğin bir kısmını gördüm.

"Bu bir sürpriz oldu."

"Babama bile. Dün gece annemle beni yemeğe çıkardı ve yapamadı. Duramadı. Konuşuyoruz. Hakkında

o."

"Ouch."

"Hmm." Şaşırtıcı bir şekilde, bu durum beni her kadar rahatsız etmedi. "Baban en azından deplasman maçlarında kendi odanı kullanmana izin veriyor mu?"

"Bu okulun hokey bütçesiyle öyle düşünebilirsiniz. Ama hayır, ben paylaştım." Kasıtlı olarak ama sesim bir şeyler yapmalı. Kafamı kaldırdığımda Katey buraya geldiğimden beri hiç olmadığı kadar dikkatle bana bakıyordu.

"Paylaşılan ..."

"Asher Dalton." Alttan almaya çalışıyorum. "Ders çalışmasına yardım ediyordum. *Çılgın* bir hafta sonuydu." Alaycı olmadığımı bilmesine gerek yok.

"Şey, şu Tray denen adam partide seni soruyordu."

Tray'in kim olduğunu kafamda canlandırmaya çalışıyorum ve böyle dangalak bir isimle genellikle hatırlardım. "Geçen yılki mezuniyet partilerinden birinden," diye soruyor.

Flanel giyen bir hipster'ın belirsiz anısı aklıma geliyor. "Huh. Tamam."

"Gerçekten sinir bozucuydu ve senin hakkında konuşmayı bırakmıyordu, ben de ona mesaj atmasını söyledim." "Bunu *neden* yaptın ki?"

"Geçen yıl ona numaranı veren sendin," diye karşılık veriyor. Haklısın.

"Sarhoştum."

"Ben de öyleydim. Sarhoştum ve onunla ilgilenmiyordum. En *sıkıcı* erkekleri nasıl seçeceğini gerçekten biliyorsun.

insanlar."

"Onları sohbet etmek için yanımda tutmuyorum."

Genelde onları hiç yanımda tutmam. Programım giriyor. Ya da en azından benim kullandığım bahane . Daha önce hiç düzenli bir seks arkadaşım olmamıştı ve Asher'la aramızdaki şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum.

Onu patlatmak kesinlikle bir zorluk değil.

Ve sanki onu var etmişim gibi, lacivert-gümüş Dağ Aslanı ceketlerinden oluşan bir duvar içeri girerken başımı kaldırıyorum ve işte orada. Koyu renk saçları dalgalanıyor ve seksi ; bu bana hemen parmaklarımın arasında nasıl durduğunu düşündürüyor.

Tamam, kesinlikle sömestr sonuna kadar önermiyorum. Hayatta olmaz. Bir sonraki deplasman maçına sadece iki hafta var... saydığımdan değil.

Şaşırtıcı olan şey ise Asher'ın takım arkadaşlarıyla *konuşuyor* olması. Her zamanki hırçınlığı yok ve hafifçe *gülümsüyor* bile olabilir. Lanet olsun, cehennem .

"Aww," demekten kendimi alamıyorum. "Arkadaş ediniyor."

Katey nereye baktığımı görmek için dönüyor. "Sen , Asher mı demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Ona bir bak. Sosyalleşiyor ve çaba gösteriyor. Çok gurur duyuyorum." Gurur da. Büyüklük taşıyormuşum gibi görünmeye çalışsam da, Asher'ı *gerçek insanlarla* birlikte görmek beni mutlu ediyor.

Ve belki de çok fazla gülümsüyorum çünkü-

Katey'nin nefesi kesiliyor. "Onunla yattın!"

Hassiktir. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Bana bir şeker paketi fırlattı. "Ne oldu o zaman? Onun sikine mi *kaydın*?"

Gülmeye başladım. "*İyi*. Ama yüzümün sağlam kalması için sesini alçalt." Bize yakın masadaki insanlar bakışlarını saklamıyor.

"Nasıldı?" Kupasından yavaşça bir yudum alıyor. "*Tüm* ahlaki değerlerini pencereden atacak kadar iyi miydi?"

"Ve sonra biraz

daha." "Dick?"

"Mükemmel."

"Sikiştiniz mi?"

Dudaklarımı kilitleme taklidi yapıyorum.

"En azından sana şaplak atıp atmadığını söyle. Cezalandırıcı bir tipe benziyor." Eğer bir şey varsa, cezalandıran bendim.

"*Kim* ceza tipi?" O derin, gürültülü ses doğrudan kasıklarına gidiyor.

Asher' rahatça kabinin kenarına yaslandığını görmek için arkamı dönüyorum ve lanet olsun, *lanet* olsun, ne kadar zamandır orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Katey'nin yüzü hızla kıpkırmızı oluyor.

Neyse ki beni utandırmak bundan daha zor. "Sadece biyoloji sınıfımdan bir adam. Labratuvarlı, kambur ama sevimli bir şekilde. Tam benim tipim."

Asher Katey'nin yanına kayma cüretini gösteriyor. Yakınıma eğiliyor, gözlerini benden ayırmadan ona fısıldar gibi . "Neden yalan söylüyormuş gibi hissediyorum?"

"Ah, hayır. Biyolog. Cılız ve kısa boylu. Bir sporcunun tam tersi. Evet, kesinlikle. Yani onun tipi." Umutsuz. Ve Asher yanında otururken dili tutulmuştu.

"Kurtardığın için teşekkürler," diye atıyorum.

Katey Asher'ı kontrol ediyor ve içimde bir şeyler . Asher'la yatmayı hiç önemsemedik.

Eğer adam her iki da sallanıyorsa, diğerrinin sahip olduğu insanlar, ama Asher ile ... Evet, bu düşünce beni garip hissettiriyor.

Asher masanın altından ayağıma tekme atıyor. "Kimseye söylemeyeceğini sanıyordum?"

"Teknik olarak söylemeyecektim."

"Eğer kardeşim . Ya da baban..."

"Tatlım," diyor Katey. "Sanki ağzımdan kaçıracaktım gibi. Ayrıca Kole'un bunu benden saklamasına imkân yok. Bana söylemedi bile. Yüzü her şeyi anlatıyordu. Böyle şeyleri iyi anlarım."

"Bu çok ürkütücü." Asher başını sallıyor. "Zaten sadece ders çalışmama yardımcı olmak için." Kafası karışmış görünüyor. "Neymiş o?"

". "

Sessizce ona başka bir şey söylememesini iletmeye ama görünüşe göre telepatik değilim.

"Ödül sistemi, değil mi?" Asher bana bakıyor.

"Bekle..." Katey elini masaya vuruyor. "Birden fazla mı oldu?" Ona yapabileceğim en tatlı gülümsemeyi yapıyorum. "Eğitim amaçlı mı?" "Sorun nedir?" Asher soruyor.

"Kole! Kafana bir darbe mi aldın, tatlım?" "Alınmalı mıyım?" Asher'ın sesi kuru.

Katey ona döner. "Çok ateşlisin. Çok ateşli, çok ateşli, çok ateşli. Kole'un hatasını affedebilirim çünkü kabul edelim ki-" Asher'ı işaret ediyor. "-sıcak. Ama sevgilimin sporcu gibi davranacağı günü göreceğimi hiç ama hiç düşünmemiştim. Lise bunun için değil mi?"

"Lise benim için kesinlikle öyle değildi ve nedenini biliyorsun." Asher öne doğru eğilir. "Ben bilmiyorum. Neden?"

Katey ona döner. "Kole'a geç çiçek açan biri diyebilirsin." "Katey," diye homurdandım.

Bakışlarıyla beni çiviliyor ve elini kaldırıyor. "Bu beden birliğini kutsayacağım çünkü seks bir sanat biçimidir, ama bana duygulardan bahsederek yaklaşırsan iki gözünü de oymak zorunda kalırım."

"Anlaştık."

Asher ikimize de başka bir dil konuşuyormuşuz gibi bakıyor ama Asher'ın takım arkadaşları yaklaşıncı açıklama yapmaktan kurtuluyorum ve üçümüz aceleyle kapatıyoruz.

"Bana borçlusun." Simms, Asher'ın önüne bir paket servis fincanı koyuyor ve bana başıyla selam veriyor. "Hey, Kole, ne haber?"

"Fazla değil."

Onlar önce biraz sohbet ediyoruz ve Asher kabinden çıkarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Sadece bir saniyeliğine, ama bakışları koltuğumda kaymama neden olacak kadar ateşli. O kadar çekici ki bu yasadışı olmalı.

Yemin ederim onu ne kadar çok görürsem o kadar ateşli oluyor. "Kıçına kes." Katey kıkırdıyor.

"Bunu yapmaktan vazgeçmek isteyen tek bir parçam bile yok."

Ve sanki Asher bunu hissedebiliyormuş ya da artık beni yeterince gibi, gitmek için kapıya ulaştığında, bana ince bir göz kırpacak kadar dönüyor.

Bir sonraki deplasman maçı yeterince hızlı gelemes.

ASHER

PAZAR GÜNLERİ HOKEY TAKIMININ TEK İZİN GÜNÜ GEREKIYORDU, ANCAK

West, Simms, Kaplan ve benim toparlanmamız için ekstra zaman ayarlayabildi.

Birkaç antrenmandan sonra gerçekten uyum sağladık. Maçlardaki gelişimimizin bu ekstra antrenmanları yapmamızdan kaynaklandığına hiç şüphem yok. Ancak, bizi zorlayan kimse olmadığında bir hat olarak daha ne kadar gelişebileceğimizden emin değilim.

Buzun üzerinde senkronize bir şekilde uçuyoruz, paslarımız pürüzsüz ve boş kaleye attığımız şutlar her zaman . Kaleci yok zor olduğundan değil.

Ben bir tane attığımda Kole alaycı bir şekilde ıslık çalıyor ve tribünlerden alkışlıyor. Beck son birkaç Pazar antrenmanını denetliyordu ama bu hafta sonu Jacobs ve ailesiyle birlikte Dorset'te olduğu için Koç Hogan hokey tesislerine girip çıkma sorumluluğunu Kole'e verdi. Görünüşe göre, anahtarlar konusunda güvenilmezmişiz. Ya öyle ya da hala Simms ve benim birbirimizi öldürmeyeceğimize güvenmiyor.

Simms'le karşılıklı bir anlayışa vardığımızdan beri -hokey her şeydir- onunla bir sorunum . Buz üzerinde daha sabırlıyım, gerçi bazen maçlar sırasında aptalca penaltılar yaptığı için onu boğmak istiyorum ama bu konuda kaydediyoruz.

Biz... arkadaş canlısıyız.

Bunun bizi arkadaş yaptığını sanmıyorum ama en azından artık kavga etmiyoruz.

Sadece bir saattir buzun ve diski birbirimize verip veriştirmeye ne kadar devam edebiliriz bilmiyorum. Bağ kuruyor olabiliriz ama bir takım olarak becerilerimizi geliştirmiyor.

Kole sanki aklımdan geçenleri gibi dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve pistin kenarına yaklaşıyor. "engeller bir takım olarak nasıl çalışacağınızı öğrenmeniz gerekiyor."

"Koni ya da başka bir şey koymamızı ister misin?"

Parmaklıklara vuruyor. "Daha iyi bir fikrim var. Hemen döneceğim."

Simms kayarak geldi. "Sence babası kadar sadist mi? Korkmalı mıyız?"

"Lütfen. Kole bir kedi yavrusu." Seksi bir kedi yavrusu. Hayır, bekle, bu garip. Bütün yol boyunca onu izledim.

Kaplan bize katılıyor. "Bir oyun için çılgınca bir fikrim var." Ona .

"Dinliyoruz," diyorum.

Çok fazla heyecanlı ayrıntıya giriyor, sopasıyla buzun üzerini çiziyor ve beni kaybetmesi uzun sürmüyor.

Kole hokey kıyafetleri ve takımın antrenman formalarından biriyle yeniden ortaya çıktığında hâlâ saçmalıyordu.

Ağzım açık kalıyor ve bir şey söyleyecek oluyorum ama Kole sopasını bana doğrultuyor. "Tek kelime etme. Bunu yardım etmek için yapıyorum."

"Kayabiliyor musun?" Simms soruyor.

Kole çenesini kaldırıyor. "Uzun oldu ama bisiklete binmek gibi bir şey, değil mi?" "Eğlenceli olacak," diyorum.

Kole'un yalpalayarak buzun üzerine çıkışını izliyorum. Bize ulaşmadan hemen önce gözleri açılıyor ve bunun nereye gittiğini . Nasıl duracağını unutmuş.

Hızlı reflekslerle kolumu sırtına doladım ve onu kendime doğru çektim. Şimdi ona yakın olmak bile vücudumu ısıtıyor ve aletimin ilgisini çekiyor. *Aşağı, evlat.* Bu cinsel bir şey değil, lanet . "İyi misin?"

"Bana birkaç dakika ver."

Yavaşça başlıyor, ama ne olduğunu anlamadan crossover'lar, zıplamalar, lunge'lar yapıyor ve ileri ve geri kayma arasında geçiş yapıyor. Bize doğru kendini beğenmiş bir gülümseme gönderiyor.

Görünüşe göre artık nasıl duracağını da hatırlıyor, sert bir duruş yapıyor ve her tarafımızı buzla kaplıyor. " iki. Asher ve Simms, ben ve Kaplan'a karşı."

Kole'un gözleri güvenle parlıyor, ama o çok aşağı iniyor. " sende." Onunla yüzleşiyorum ve hemen Simms'e pas veriyorum.

Kole beni iterek yolundan çekmeye çalışıyor, ben de başını okşamak ve onun büyük kötü bir infazcı olduğunu söylemek istiyorum ama buna fırsatım olmuyor çünkü çok hızlı. Ve hareketleri var.

Simms'e vücut kontrolü yapıyor ve pakı alıyor ama Kaplan'a pas atmaya gittiğinde araya topu geri alıyorum.

Kole haklıydı. İhtiyacımız olan şey buydu.

Simms'e şut atıyorum ama beklediğim yerde değil. Kaplan pakı çıkarıyor ve Kole'un ağırlara göndermek için beklediği yere uçuyor.

"Kahretsin, geleceğin doktorunun *yetenekleri* var," diye .

"Senin etrafında daireler çizebilirim, ateşli çocuk," diye alay ediyor Kole.

İkiye iki hücum çalışmamıza devam ediyoruz ve ilk kez çalışmalarımızın aldığımızı hissediyoruz çünkü Simms ve ben uyum sağlamaya başladık.

Kaplan ve Kole'ye beş gol attığımızda Kole bizi değiştiriyor. "Tamam, Kaplan şimdi Asher'la."

"Benim takımında oynamak istemiyor musun?" Alay ediyorum. "Hayır. Kıçımı tekmelemeyi tercih ederim."

"Ooh, meydan okuma atıldı." Ve buna bayıldım.

Cohen ve benim hat trick yapmak için birbirimizle yarıştığımız geçen sezondan bu yana ilk kez buz üzerinde gerçekten eğlendim.

Hokey bana iyi geliyor. Saldırganlığım ve enerjim için sağlıklı bir çıkış noktası. Hokeyi seviyorum. Ama evet, *eğlenceli* bulmayalı zaman oldu.

Simms, Kaplan ve beni geçmeyi başarıp kalenin yanındaki Kole' pas verdiğinde bile, Kole tekrar sayı yaptığında gülümsememi durduramıyorum.

Son düzenlemede Kole'ye karşı üçümüz varız ve tek bir engeli aşmak çok daha kolay olsa da onun orada olması bir düzen bulmamıza yardımcı oluyor.

Sonunda Kole'un telefonunun alarmı boşlukta çalmaya başlayınca aradık.

"Üç saat. Zaman doldu," diyor Kole. "Babam kendinizi harap etmenizi istemedi." "Bunu her yıl ilk antrenmanda biri kusana kadar bekleyen adam söylüyor," diye . Ama evet, üç saat çoğu antrenmanımızdan daha uzun.

Buzdan çıkıyoruz, Simms ve Kaplan önümüzde, Kole'un giydiği formayı onu geri çekiyorum.

"Biliyor musun, eğer çalışsaydın-"

"Hokeyden her zaman olduğu gibi yine nefret ederdim."

Duraksadım. "Gerçekten mi? Orada olmaktan nefret ettiğini söyleyemezsin. Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi."

Kole alaycı bir şekilde soluk soluğa kalıyor ve sonra sesini alçaltıyor. "Oral seks yeteneklerim ." "*Buz üzerinde* yaşadığım en eğlenceli şey."

"Bu daha iyi. Ama bu sadece yardım etmek içindi. Babamın bana çektirdikleri korkunç ya da yorucu değildi ama spor bana göre değil."

"Yazık. Forma içinde çok seksi görünüyorsun."

"Muhtemelen kıçımı koltukta tutmalı ve bu büyük ara sınav için çalışmalıydım. Size yardım etmenin daha önemli olduğuna karar verdim."

Olmaya başladı bile. Kole, dersleri yerine bana yardım etmeye öncelik veriyor.

"Günün geri kalanında ders çalışmalısın."

"Yapacağım. Önce buzu yeniden yüzeye çıkarmam gerekiyor.

Babama söz verdim-" "Bunu yapabilirim."

Kole gülüyor. "Bana bunu gerektiğini söyledi çünkü üçünüzden hiçbirine Zamboni konusunda güvenmiyordu." "Oh, doğru. Milyonlarca Zamboni kullanmış olmama rağmen takımdan kimsenin o şeyin yanına yaklaşmasına izin vermiyor.

onları."

Soyunma odasına girdiğimizde "Bundan sonrası için bir çalışma planın var mı?" diye soruyor. Diğer ikisi çoktan duşa girmişlerdi ve Kole'un da onlara katılmak üzere olduğunu ancak şimdi fark edebiliyorum.

Çıplak.

Benimle gel.

Yüzümü döndüm, derin bir nefes aldım ve zaten sertleşmiş olan sikime söyledim. Kole'u daha önce de çıplak görmüştüm. Sikini ağzıma almıştım, yani bu o kadar da önemli değil. Ama lanet olsun ki bunu . Tekrar tekrar.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Çoktan başlamıştı.

Tanrım, işte her tarafını çizdiğim uzun gövdesi. Mürekkep artık gitmiş olabilir ama o geceyi düşünmeden onu asla gömleksiz göremeyeceğim.

"Bu kadar zor bir soru olduğunu düşünmemiştim,"

diyor Kole. Başımı sallıyorum. "Ne?"

"Bundan sonra mı? Yardıma ihtiyacın olan bir ders var mı?"

Çıplak vücudunun daha fazla görüntüsü kafamı dolduruyor. "Teklif mi ediyorsun?"

Gah, hayır, . Yapması gereken kendi çalışması var. *Gerçek* bir çalışma. Örtmece çalışma değil.

Hokey pantolonunu yere bırakıyor ve ben de zorlukla

yutkunuyorum. "Babam annemi bugünlük dışarı çıkardı, o

yüzden evim boş."

"Çalışabilirim..."

Kuralları unutma, Asher. *Sadece ödül olarak*. Onunla şu anda ve burada takılamam. Gerçi...

sadece deplasman maçlarında kuralını çoktan çiğnedik.

Hayır. Soyunma odasında takılmak yok. Yine mi? Ve kesinlikle Kaplan ve Simms buradayken olmaz.

Onlarla daha iyi anlaşıyor olsam bile, bir şey gördüklerinde ağızlarını açıp konuşmayacaklarına güvenmiyorum.

O zaman burada bizimle olmaları iyi bir şey.

Ama sorun da bu zaten. Kole ve ben soyunup duşa girer girmez, onlar da kendi duşlarını bitiriyorlar.

Bakmayacağım.

Kesinlikle kafamı çevirip yuvarlak kığına bakmayacağım. Bunu

yapmayacağım. Yapmayacağım.

Kahretsin, bu ısırılabilir bir kık.

Kahretsin, acele edip üzerimdeki teri atmam lazım ki buradan çıkıp üzerime bir şeyler giyebileyim.

Hayır, Kole'un acele edip kıyafetlerini giymesine ihtiyacım var. Yine de çok ağırdan alıyor.

Duşumu alıp giyinmek için acele ediyorum. O kadar hızlı hareket ki hâlâ nemliyim ama giyinme konusunda Simms ve Kaplan'ı bile geçtim.

Dolabımın yanındaki bankta otururken içime bir şüphe düşüyor. Kole's'e gitmek istediğimi söyleyebilirim çünkü gerçekten ders çalışmam gerekiyor - ki bu doğru. Gerçekten, gerçekten ders çalışmam gerekiyor. Ama gerçek şu ki, oraya seks için gidiyorum.

Kole'u gerekeni yapması için yalnız bırakmalıyım. Hayatımda bir kez olsun bencil olmamalıyım.

Kole soyunma odasına girdiğinde havlusu kalçalarına doğru sarkmış ve su damlaları akıyordu

göğsünden aşağı. O davetle ne teklif ettiğini biliyordu ve şu anda ne yaptığını da biliyor.

Oh, çok bencil olacağım.

Simms çantasını omzuna atıyor ve bana bakıyor. "Geliyor ? Öğle yemeği için yemekhaneye gidiyoruz."

Ona salladım. "Ben iyiyim. Eve, kardeşlerimin yanına gitmem gerek."

Simms ve Kaplan gittiğinde, kendime engel olamadım. Ayağa kalkıp Koleye doğru ve onu bölmeye sıkıştırıyorum.

"Eğer eve gitmen gerekiyorsa, biz-"

"Yalan söyledim," diyorum. "West çocuklarla birlikte."

Kole'un yüzüne yayılan gülümseme nefes kesicidir. Hayır, nefes kesici değil. Çok ateşli. Seksi. Çok duygusal olmayan bir şey. Onun muhteşem yüzünü öpmek istiyorum. Hayır.

Sikeyim.

"Giyinip buzu yeniden yüzeye çıkaracağım."

"Yapabilirim."

"Babam bizi öldürecek."

Karşı koyamıyorum. Elim kalçasına gidiyor ve eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Zaten o adam tarafından öldürülmemize neden olabilecek şeyler yapıyoruz."

Kole titriyor ve başını öne eğiyor.

Onun da en az kadar kendini tutmaya çalıştığını hissediyorum. Beni itiyor. "Sabırlı olmalısın."

"Ya da evine daha hızlı ulaşmanın bir yolu." Kapıya doğru geri geri giderek uzaklaşıyorum. "Ve tam olarak nasıl olduğunu biliyorum."

"Asher," diye uyarıyor ve kot pantolonunu yukarı çekmeye çalışıyor.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve hızla soyunma odasından çıktım. Buz pistine koşuyorum ve Zamboni'nin bulunduğu depo alanının kapılarını açıyorum. Koltuğa atlıyorum ve içinde unutulmuş anahtarla çalıştırıyorum.

Zamboni canlanıyor ve ben de vites takıyorum ama daha buzun üzerine çıkar çıkmaz Kole basamağa atlıyor. "İn "

Göz kırpıyorum. "Sonra görüşürüz. Sana *yardım ediyorum*."

Ne yaptığını anlamadan Kole kucağıma oturdu. "Benim işim."

Koltuğumda kayıyorum, kıcı sertleşen sikime sürtünüyor. "Ooh, en ateşli fantezilerimden biri gerçekleşmek üzere."

Kole tutuyor. "Bir Zamboni'ye çarpmak ve okul malına zarar vermek fantezilerinden biri mi?"

"Hayır, ama buz üzerinde *zambon* yapmak öyle." Kalçalarımı biraz döndürüyorum. "Buzda Yol Kafası mı? Bir sonraki Disney şovu mu?"

"Saçmalıyorsun. Yapmama izin verirsen bu çok daha hızlı ilerler." "O da öyle dedi."

"Sen tam bir erkek çocuğusun."

Ayağımı gazdan çektim ve durdum. "Tamam, ama lütfen eder misin? Gerçekten ihtiyacım var *çalışmak*. Beynim senin için çok zor."

"İkimiz de beyninizden bahsetmediğinizi biliyoruz."

"Şimdi de sikimi düşünüyorsun." Buzun üzerine inerken onu tutasım geliyor ama direniyorum çünkü ben klas bir . "Buradaki işim bitti. et ki buradan çıkabilelim."

Huysuzluğun tahrik edici olabileceğini kim bilebilirdi ki gibi bir şeyler mırıldanarak çekip gidiyor. "Bu bir yetenek!" Arkasından .

KOLE

NEYİM VAR BENİM BÖYLE? HUYSUZ PIÇLER HIÇBİR ZAMAN BANA OLMADI, AMA TEK YAPABİLDİĞİM

Bütün gün, Asher sikimi emdiğinden beri, onun pantolonuna nasıl gireceğimi düşündüm.

Ve evime varır varmaz, her ne yaptıysam açıkça işe yaradı. Arabasını sokağın karşısına park ediyor ve bana yetişmek için acele ediyor.

Dün gece kar yağdı, yere yapışan türden ve Asher neredeyse siyah buzda kayıyordu, ama görünüşe göre inme ihtiyacı reflekslerini etkilemiyor, kendini toparlıyor ve beni kapıda karşılıyor.

Eşiği henüz geçmiştik ki Asher beni karşıdaki duvara çarptı ve vücudu benimkini kapladı. Çantam yan tarafıma saplanırken ereksiyonu kalçama baskı yapıyor ve ağzını benimkine doğru indiriyor.

Tüm diller ve birbirini yiyen açgözlü ağızlar.

Kahretsin, öpüşebiliyor.

Kontrol için, hakimiyet için savaşıyoruz ve yüzümü istediği yere kilitlemek için uzandığında o kadar tahrik edici oluyor ki aletim yarıya inmiş *bu-sıcak-ama-çekilebilir'den Houston'a-bir-sorunumuz-var'a dönüşüyor.*

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve Asher ben nefes nefese kalana kadar onu takip etmeye çalışıyor, "Bekle. Bekle, bekle... bekle."

Ne için..? Kelimeler, Kole.

"Ailemin evde olup olmadığını kontrol etmem gerek." Asher duraksıyor. "Dışarıda olduklarını söylemiştin."

"Öyle olmaları gerekiyor. Ama kendimiz yakalanıp dışarı çıkmak , değil mi?" Aceleyle başını sallar.

Derin bir nefes aldım ve "Anne, baba, ben !" diye bağırdım.

Sonra ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz, ağır nefes alıp verişlerimizden herhangi bir ses seçebilmek için kulaklarımızı zorluyoruz.

Bir dakikalık derin sessizlikten sonra Asher rahatlıyor ve bakışları hemen dudaklarıma düşüyor.

"Nerede kalmıştık?"

Beni öpüp tekrar beyin ölümüne yollamadan önce ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. "Çalışmak. Bir sürü ve

çok çalışmak."

"Bu lanet olası bir örtmece olsa iyi olur," diye homurdanıyor Asher. Elini tutuyorum ve onu peşimden sürükleyerek üst kata çıkıyorum.

Güçlü kalmalı ve önce biraz ders çalışmasını sağlamalıyım ve odama varmadan önce kısıtlamamı bulmak için yaklaşık on saniyem var.

Kapımı açmak için saniyenin üçte kadar duraksadığımda ve Asher arkamdan yaklaştığında bu neredeyse imkânsız. Bizi içeri itip kapıyı tekmeleyerek kapatırken sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor ama işler kızıışmadan önce durumu çeviriyorum.

Asher'ın kollarında dönüyorum ve onu doğru itmeden önce yatağıma kadar geri götürüyorum. Bir gümbürtüyle yere iniyor ve ellerimi açılmış kalçalarında gezdiriyorum, pantolonundaki gergin çıkıntıya ulaşmadan önce duruyorum.

Asher'ın kalçaları cesaretle yataktan kalkıyor ama ben kendi sikimin görmezden gelerek usulca geri çekiliyorum ve onun yerine masa sandalyeme yığılıyorum.

"Sen. Bir pisliksin."

"Hayır, sikimi görmek istiyorsun." Sırıtiyorum. "Arada fark var."

Ve sonra, keyif için çantamı yere ve gözlüklerimi çıkarmak için uzanıyorum.

Çenesi titriyor. "Şimdi zalimleşiyorsun."

"Bu sefer ne konuda yardıma ihtiyacın var?" Sesimi düz tutmaya çalışıyorum ama Asher o anı seçerek yataktan kalkıyor ve beni ürperten yavaş, sinsî adımlarla yaklaşıyor.

"Lenfatik sistem."

"Oradan başlayalım o zaman."

"Ya da..." Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü kasıklarına gömdü.

"Haklısın." Ama bunun bu kadar kolay olduğunu düşünmesine izin veremem. Parmaklarımı saçlarında sevdiğim şekilde dolaştırıyorum. Sonra başını geriye doğru sertçe çekiyorum.

Şehvetten sıırsıklam olmuş yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için yukarıya kayıyor ve hem onu yerinde tutmak hem de onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmaktan kendimi alıkoymak için onu sıkıca kavramak zorunda kalıyorum.

"İhtiyacımız

olan-" "Beni

ödüllendir."

"Henüz bunu hak edecek bir şey yapmadın."

Öne doğru eğildiğinde, ona izin veriyorum. Ve işte yine karşı o karşı argüman. Yüzünü ağrıyan sikime doğru itiyor ve kalçamın iç kısmını ısıyor. "Bir ödülü hak etmiyor muyum? Çok iyi davrandım."

"Şey.."

"Öğretmenime yardımını ne kadar takdir ettiğimi göstereyim."

"Asher..."

"Lütfen, öğretir misin?" Pantolonumdaki şişkinliği ağzına . "*Lütfen* mi?"

Asher başını kaldırıp o yoğun bakışıyla beni mızraklarken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Beni yakaladığını biliyor. Onunla dövüşmek yerine soyunmasını emrediyorum.

Pürüzsüz, sıcak teni ortaya çıkıyor ve ben açgözlülükle onu çekiyorum. Adam böyle görünürken zayıf olduğum için beni suçlayabilecek kimse yok. Göğüs kaslarını ısırarak ve dilimi karın kaslarının üzerinde gezdirmek istiyorum.. indiriyor ve aleti sert ve istekli bir şekilde kalkıyor.

İşte bu.

Bunu istiyorum.

Asher elimi tutup beni ayağa kaldırıyor, sonra yavaşça tişörtümü sıyrıyor. Dudakları boynumu buluyor ve ben otomatik olarak geriye doğru eğilerek ona ihtiyacı olan tüm erişimi sağlıyor ve ne isterse almasına izin veriyorum. Asher'ın beni istediği düşüncesi başımı döndürüyor.

Kotumun düğmesini açıyor, sonra pantolonumu kalçalarımın altına iterken iki elini de kıkırımın üzerinden geçiriyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor seksi bir ses .

"Bu senin ödülün. Seni özgür ."

Elleri kıkır yanaklarımın üzerinde sıkıca kenetlendi. "Bu. Bunu istiyorum."

Sikeyim evet. "Hiç sormayacaksın

sanmıştım." "Bir ... var mı?"

İçim daralıyor. "Prezervatif mi? Kahretsin, hayır. Yaz tatilinden beri hiç almadım. Sen almadın mı?"

Geri çekiliyor ve şehveti biraz olsun yatıştırıyor. "Cüzdanım yanımda değil. Arabada bıraktım."

"Belki..." Zeki olanın ben olmam gerekiyordu, ama onun elleri üzerimdeyken düşünemiyordum bile.

"Eğer Da-"

Eliyle ağzımı kapatıyor. "Eğer sert kalmamı istiyorsan, bu cümleyi bitirmeyeceksin."

"Demek istediğim, ergenliğe girdiğimden beri, bu şeyleri evin etrafına sakladığına yemin , böylece bu sorunu asla yaşamayacaktım."

"Birini bulmak çok uzun sürer ama endişelenmeyin. Hokey oyuncularını ayakları üzerinde düşünme konusunda iyidir." Beni yatağa doğru itiyor ve elini kürek kemiklerimin arasına bastırarak ön tarafıma yatmam için beni yönlendiriyor. Dudakları sırtımı buluyor ve iç çamaşırlarıma ulaşana kadar omurgamdan aşağıya doğru bir öpücük çizgisi çizerken ürperiyorum. "Tanrım, kıkır çok seksi," diye mırıldanıyor. "Duşta gözlerinizi ondan ."

Külotumu kalçalarımın altına aşağı itiyor.

"Muhtemelen bu yüzden benim de sana baktığımı fark etmedin," diyorum.

Çünkü eğer kıkırlardan konuşmak istiyorsak, Asher'ınki . Sıkımsı o büyük, yuvarlak yanakların arasında kaydırma düşüncesi başımı döndürüyor.

"Bana kayganlaştırıcının olduğunu söyle."

Belli belirsiz komodinimi işaret ediyorum ve bir anlığına gözden kayboluyor, sonra geri dönüyor, vücudu benimkini sarıyor. Eliyle sıkımsı aramızda gezdiriyor ve küçük bir rahatsızlık belirtiyor.

"Prezervatifsiz sikişmeyeceğiz."

Kulağımın arkasına doğru kıkırdıyor. "*Güven.*"

Kaygan sikini kış yanaklarımın arasından kaydırırken inlememi zorlukla zapt ediyorum, sonra elini aşağı indiriyor ve taşaklarımı sıkmadan önce kayganlaştırıcıyı kışıma ve kalçalarımın .

Bunun nereye anladığım anda, onun ağırlığı altında rahatlıyorum.

Beni sikmek üzere olmadığı için hayal kırıklığına uğradım, ama sonra kalçalarımı yataktan kaldırıyor, biniyor ve sikini kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

Karnımın altına bir yastık koyuyorum, sonra bacaklarımı onun etrafında kapatıyorum, yapabildiğim kadar sıkı sıkıyorum ve kışıma karşı ilk itiş beni umutsuzca yorganı kavramama neden oluyor.

"Sikeyim evet," diye nefes alıyor tekrar öne eğilirken. Kalçamı bir taraftan kavrarken tüm ağırlığını bana doğru bastırıyor ve yağlanmış elini sikimin üzerine kapatmak için uzanıyor.

Her hamlesi taşaklarımın çarpıyor ve beni yumruğuna doğru itiyor. Sırtımda o kadar ağır ve sıcak ki, nefes nefese kalışı beni çıldırtıyor ve gelen küçük homurtuları zapt edemiyorum.

Belki de tanıdığım birine bu kadar açık olmak garip hissettirmeli, ama yatak odası dışında arkadaş olmak bunu çok daha iyi hale getiriyor gibi görünüyor. Zevk artıyor, her dokunuş daha güvenli ve sürekli alay ve cinsel gerilim, sonunda tek olarak hareket ettiğimizde patlayıcı hale getiriyor.

Onu öpmek için yanıp tutuşuyorum ve o da aynı fikre sahip olmalı, çünkü başımı çevirip onu orada oluyor.

Dudaklar, diller ve sıcak hava patlamaları ve aramızda oluşan ter, teninin benimkine her daha da hassaslaştırıyor.

Asher hızını artırırken yüzünü boynuma yaklaştırıyor. Bacaklarımı çaprazlayıp kalçalarımı sıkarken tek düşünebildiğim *daha sert, daha sıkı olduğu.*

"*Nrgh*, Kole ... Kole, ben ..."

Tüm vücudu sertleşirken onu karşılamak için geri itiyorum ve dölünün bacaklarımı yatağı kaplamaya başladığını hissediyorum. Ondaki çıkan her ses karıncalanmayı artırıyor ve tekrar bana doğru sarktığında, döllerini topluyor ve elini tekrar sikimin etrafına sarıyor.

Beni hızla sarsıyor, boynuma sokuluyor, tenimde titreşimler yaratıyor... Yemin ederim gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanıyor.

Orgazmım vurmadan önce ancak bir saniyelik bir farkım var, beni bir diyara doğru deviriyor *Lanet olası ecstasy.*

Asher Dalton'ın sikimi yutmasından daha ateşli bir şey olabileceğini asla hayal edemezdim, ama bu ... bu ...

Kahretsin, düşünemiyorum bile.

Asher üzerimden yuvarlanıyor ve ben de çarşafplarımın üzerinde bıraktığımız döl birikintisinden yuvarlanabiliyorum. Islak lekeye bakıyor. "Sence ailen soru sorar mı?"

"Yeterince uzun süredir kendi çamaşırlarımı kendim yıkıyorum..." Söyleyebildiğim tek kelime bu çünkü

aptal beyin hala aptal hissediyor.

Ön kapı çarparak kapandı ve kaşlarımı çattım. "Kapıyı kapattık mı-" "*Kole!*"

Alt kattan ismimin bağırılması beni sarsarak ayağa kaldırdı.

"Lanet olsun, bu ..." Asher cümlesini bile bitiremiyor.

Merdivenlerde ayak sesleri duyana kadar nihayet harekete geçiyorum.

Asher'ı yatağın diğer tarafına itiyorum ve bir saniye sonra yatağın altına girmek çabaladığının işaretlerini duyuyorum. Kalbim deli gibi banyoya giriyorum, duşu açıyorum ve kapım çalınmadan hemen önce belime bir havlu sarıyorum.

Geri dönerken nefesimi sakınleştirmeye çalışıyorum. Oda seks kokuyor, kıyafetlerimiz her yerde ve Asher'ın ayakkabılarını hızla tekmeleyerek yoldan çekiyorum. Nasıl hakkında en ufak bir fikrim yok ama kapıyı araladığımda soğukkanlı çalışıyorum.

"Hey."

Babamın rahat ifadesi anında şüpheyne dönüşüyor. "Selam. Döndüğümüzü haber vermek istedim ve istersen öğle yemeği aldık."

"Evet, teşekkürler."

"Biliyorsun..." Bana bakıyor. "Çünkü bütün sabah pistteydin ve sonra da çok çalıştın."

Kahretsin, babam bir daha "çalışmak" kelimesini ağzına alamayacak.

Ne kadar sıkı çalıştığımızı bilseydi, muhtemelen patlardı. "Teşekkür ederim. Duş , hemen geliyorum."

"O... Kay. Bugün nasıl geçti? Sorun çıkmadı mı?"

Bir şeyler döndüğünü açıkça anlıyor ve yemin ederim ilk kez babamın mastürbasyon yaptığını düşünmesini umuyorum.

"Evet," diye ciyakladım. "Hepsi iyi. Gerçekten.. uyum sağlıyorlar. Bence özel antrenman zamanı onlar için iyi."

"Güzel, güzel. Öğle yemeğinde bana her şeyi anlatabilirsin."

"Umm... K, hoşçakal." Başımı yaslamadan önce aceleyle kapıyı kapatıp *kilitliyorum*. Way. Çok. Yakın.

ASHER

ŞAŞIRTICI OLMAYAN BİR , BU SEKSTEN SONRA SAKLANMAK ZORUNDA KALDIĞIM ILK SEFER DEĞİL. İLK DEFA bulunmanın gerçek sonuçlarından korkuyorlardı.

Kole'nin yatağının altında benim için gerçekten yeterli yer yok ve burada da toz tavşanları ve dağınıklık var.

Koç beni oğlunun odasında yakalarsa, ölmekten beter olurum. Takımdan atılırım.

Öncelikler.

"Asher," diye fısıldıyor Kole.

Ooh, prezervatif. Aldım ve folyo paketin etrafında salladım. " buldum." "Bunun için biraz geç."

"Yok artık."

Yatağının altından çıktım. Şimdi çıplak, toz ve ter içindeyim. "Buradan nasıl ?"

"Giyinmek iyi bir başlangıç olabilir." "Duşunu çalabilir miyim?"

"Geri getirdiğin sürece."

Davul sesi çıkarıyorum. "Ba dum tshhh."

"Sadece et. Her ne yapacaksan yap, başımı çarpmadığımı kontrol etmek için gelmelerine fazla vaktimiz yok."

Göğsüme çarpan beklenmedik acıyı yutuyorum ve küçük bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Bu tam da üvey annemin yapacağı türden bir şeye ."

Onu getirmek istememiştim. Bu düşünce ağzımdan uçup gidiyor ve hemen pişman oluyorum.

Kole'un gözleri sempati ile yumuşuyor ve iğrenç. Ölen ailemden bilerek bahsederek onları rahatsız ettiğimde insanların bana gösterdiği sahte sempatinin aksine bu gerçek.

Üvey annemi hiçbir zaman ebeveynim olarak görmedim. İyi bir kadındı ve babamla birbirlerini çok severlerdi ama West ve benim babamın çocukları olduğumuz izlenimini hep edindim. Kardeşlerimiz onlarındı. Ayrıca West ve benim onun çocuklarından sorumlu olmamız karşısında nasıl hissedeceğini de merak ediyorum. Endişelenmeye hakkı var. ona hiç kolaylık sağlamadık. Hem de hiç.

Onu annemizin yerine geçmeye çalışmakla suçlamaktan, kardeşlerimiz geldiğinde daha parlak, daha yeni çocuklar varken bizimle gerçekten ilgilenilmediğini hissettiğimiz için rol yapmaya kadar.

Davranışlarımızı anlayışla karşılardı ve dürüst olmak gerekirse, sanırım ben sadece ağabeyim öyle olduğu için öyle davranıyordum. June'u kendi annemden daha çok hatırlıyorum ve Zoe gelene kadar onu annem olarak görüyordum. Ondan sonra kıskanç küçük bir bok kafalıydım ve büyüdükçe ve daha fazla kardeş geldikçe daha da kötüleştim.

"Yakın mıydın?" Kole soruyor.

İşte tam da bu yüzden arasında onlardan bahsetmiyorum. İnsanlar sessizce devam etmek için yalvarmak yerine bu konuda konuşmak istiyorlar.

Yerden kıyafetlerimi topluyorum. "Bu konu hakkında konuşmayı ne kadar istesem de, ki çok istiyorum," diyorum kuru bir sesle, "buradan gitmeliyim."

"Duş almayacak mıydın?"

Öyleydim, ama şimdi aniden dışarı çıkmam gerekiyor. "Evde duş alırım. Yakalanma ihtimalim daha az.

Nasıl kaçabilirim?" Boxer külotumu giydim.

Kole, üzerinde hâlâ sadece bir havlu olduğu halde odayı geçer. "Pencerem verandanın çatısına açılıyor.

Tek kat. Atlayabilirsin. Sadece, bilirsin, önemli bir şeyi kırma." "Aletim gibi mi?"

"Ben daha çok bileğiniz ya da bacağınız gibi bir şey diyecektim. , babanıza 'Evet, çatınızdan atladım ve şimdi sezonun geri kalanında oynayamayacağım' diyerek açıklamak zorunda kalmayacağınız bir şey."

"Sen onların dikkatini dağıtsan, ben de ön kapıdan gizlice çıksam olmaz mı?" "Bunu riske atmak mı istiyorsun?" Kole'un sesi tizleşir.

Görünüşe göre benimle yakalanmak onun da pek istediği bir şey değil. "Tamam.

Hayır." "Yere o kadar uzak değil. Belki sütunlardan birinden aşağı kayabilirsin."

"birine ?"

"Hayır, ama daha önce bu tür durumlardan kurtulmuş birine ." Kole bununla çok eğleniyor.

"Bunu filme , değil mi?"

"Bir kolaj yapıyorum. Odamdaki en utanç verici on yürüyüş." Omzuma tokat attı. "En üst sırayı alabilirsin ama etkileyici olmalı."

"Senden neden hoşlandığımı unutmaya başlıyorum."

"Çünkü ben senin arkadaşınım, ders çalışmana yardım ediyorum ve seni bunun gibi garip durumlara sokuyorum."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın."

Merdivenlerden gelen ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. "Çabuk, git," diye tıslıyor Kole.

"Yarı çıplağım!" Ayağımı kot pantolonumun içine soktum ve neredeyse takılıp . "Kole! Yemeğin soğuyor," diye bağıyor Koç Hogan.

Siktir et. Ayaklarımın dibindeki giysi yığınını kaptığım gibi pencereden içeri dalıyorum. Kasım ayının soğuk havası yüzüme çarpıyor ve bir laneti ısırmak zorunda kalıyorum.

"Hemen geliyorum baba." Kole banyoya doğru gözden kayboldu ve beni burada, çıkıntıda tek bıraktı.

Tamam, bunu yapabilirim.

Avlu çatısının kenarından bakıyorum. Aslında o kadar da büyük bir düşüş değil. Derin bir nefes alarak eşyalarımı yere atıyorum ve yumuşak bir gümbürtüyle kara çarpıyorlar.

Bu kolay olacak. Tamamen kolay.

Boynumu kırmayacağım.

Kenara geçip oturuyorum, çatının soğuğu muhtemelen kıcıımı donduracak. Tanrım, yüzüstü

.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Barfiks çekmek bir hokey oyuncusunun spor rutininin bir parçasıdır.

Eğer arkamı dönersem, çatı oluğuna ve kendimi önce mümkün olduğunca aşağı indirebilirim.

Dönüp yavaşça aşağı inerken, Kole ile seks ne kadar ateşli olsa da bu değmeyebilir diye düşünmeden edemiyorum.

Önümde yayılmış vücudunun bir , tam orada doldurmamı isteyen deliği... Tamam, buna değer. Ya da degecek. Az önce yaptığımız şey harikaydı, ama onun içinde olmak sabırsızlanıyorum. Onu sikeceğim-

Oluk kırıldı ve ben yere düştüm. Önce ayaklarım, sonra da sırtım yere çarptı. Kar düşüşümü engelliyor ama anında donuyorum.

Siktir!

Bacaklarımı ayaklarımı hızlıca kontrol ettiğimde herhangi bir ağrı ya da yaralanma olmadığını görüyorum, bu yüzden eşyalarımı toplayıp buradan gitmek için çabalıyorum.

Caddeyi geçip arabama koşuyorum, üzerimde hala sadece boxer külotum var çünkü tüm kıyafetlerimi üzerime geçirmek, yakalanma olasılığımın daha yüksek olduğu bu yerde durmak anlamına gelir.

Koç Hogan'ın ön penceresinden beni izlememesi için evrene .

Anahtarlarımı kot pantolonumun cebinde bulur bulmaz arabaya atlayıp kaloriferi açıyorum ve eşyalarımı yanımdaki yolcu koltuğuna tikiştirip buradan gidiyorum.

Yine de eve geldiğimde Rhys'in evin önünde olacağını tahmin etmiyorum.

Arabadan indiğimi görünce bütün yüzü aydınlanıyor.

"Tek kelime bile etme," diye .

"Charlotte'u görmeme izin verin, dudaklarım mühürlü."

Bunu düşündüm. "Bak ne diyeceğim. Öğleden sonra üçten beşe kadar onu görmeye gidebilirsin-" "Evet!"

"Eğer," diye devam ediyorum, "matematik dersimde bana yardım edersen."

Çalışmanın avantajlarını zaten elde ettiğime göre, öğrenmeye biraz zaman ayırmamın daha iyi olacağını düşündüm ve Rhys bir matematik dehası. Okuldaki tüm ileri seviye derslere giriyor. Diğer derslerde biraz berbat, bu utanç verici ama en azından bir yönü var.

Rhys bana gülümsüyor. "Anlaştık."

"Tamam. Ben gidip sıcak bir duş alacağım. On dakika sonra odamda buluşalım. Yemek de getir. Açlıktan ölüyorum." geçip gidiyorum.

"Seksin iştah açtığını duymuştum," diye mırıldandı Rhys.

Dönüyorum. "seks hakkında konuşuyorsun?"

Omuz silkiyor. "Okuldaki çocuklar."

"Eğer size söylüyorlarsa, yalan söylüyorlar demektir. On üç yaşındasın." "İlk ne zaman ..."

Lanet olsun, bu konuşmaya hiç hazır değiliz, değil mi? Ayrıca, burada yalan mı söyleyeyim yoksa doğruyu mu söyleyeyim?

"Ben bakireyim." Yalan !

Elimdeki kıyafetlere bakıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Peki, on altı yaşındaydım. Ve bunun tamamen çelişkili olduğunu biliyorum ama on sekiz yaşına kadar ." Rhys gülüyor. "Sanırım bu ebeveynlik işine alışmaya başladın."

Ürperdim. "Eww, ahbap. Ben senin ebeveynin değilim ve asla olmayacağım." Kardeşimin yüzü hafifçe düşüyor ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Bunu demek istiyorum çünkü sen benim küçük kardeşimsin ve seni seviyorum. Senin ebeveynnin olmak istemiyorum. Başın derde girdiğinde başvuracağın kişi olmayı tercih ederim ve bana güvenmeni istiyorum, tamam mı? Sen hiç babama bekaretiyle ilgili o soruyu sorar mıydın?"

"Kesinlikl
e hayır."

"Kesinlikl
e."

küçük boşluğu sessizlik dolduruyor. "İyi
miyiz?" diye soruyorum.

"Evet, iyiyiz."

"Harika. Şimdi gerçekten sıcak bir duşa ihtiyacım var, yoksa ayak parmaklarım donarak düşebilir." Diğer tüm kardeşlerimin yanından bu şekilde soyunarak geçmek yerine bodrumun dış girişini kullanmak için evin yanından gizlice geçiyorum.

RHYS bana matematik dersi verse ve beni iyi çalıştırsa bile, bir sonraki dersimde bir sınav yapıldığında, başarısız oluyorum ve çok başarısız oluyorum.

"Bay Dalton, sizinle biraz konuşabilir miyiz?" Profesör Fuckstain soruyor. Adı Eckstein ama bunu hatırlamak zor. Fuckstain ona daha çok yakışıyor. Ve kişiliği. Çok yazık çünkü o

Otuzlu yaşlarında biri için oldukça seksi. Tüvit ceketinin altında yırtık pırtık görünüyor, inek kıyafetlerinin içinde yakışıklı bir tezat oluşturuyor.

Sınıf dağılırken profesöre yaklaştım.

"Bu dersten şimdiden kalıyorsun ve daha Kasım ayındayız."

"Biliyorum. Çalışıyorum, söz veriyorum."

"Bunun temel bir ders olduğunu biliyorum, bu yüzden herkes bunun zaman kaybı olduğunu ve geldiğinizde otomatik C aldığınız bir uçuş dersi olduğunu düşünüyor, ancak bu tür bir eğitim istiyorsanız, başka birinin dersine kaydolmanız gerekirdi."

Bunu yapabilmek için kime sormak istiyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Hokey takımında kalmak için minimum C notunu korumak istiyorsan çaba göstermelisin." Hokey yüzü allak bullak oluyor ve bir sebepten dolayı beni seçtiği hissine kapılıyorum.

Matematiğim kötü olduğu için değil. Sporcu olduğum için. Şu anda olduğu gibi bana dik dik bakan ilk profesör o değil. Sanki ben aptalların en aptalıymışım ve o muhtemelen bir çift patenle bile dik duramazken benim sporda iyi olduğum için ücretsiz eğitim almam haksızlıkmış gibi.

"Ne ?" Ben soruyorum.

"Dersi bırakmanızı öneririm. Bunu yapmak için son gün yarın."

"Bunu yaparsam, gelecek dönem fazladan bir ders gerekecek ve bunun için zamanım yok. Geçen yıl derslerim yaz boyunca ekstra kredili çalışmalar yapmama izin veriyordu. Bu bir seçenek mi? Hafifletici sebeplerim var-"

"Spor hafifletici bir değildir." "Hayır, ailem-"

"Ailenin beklentilerini karşılayamaman umurumda değil. Bu sınıf için uygun değilsin."

Beni kızdırıyor ve ona defolup söylemek istiyorum ama bu derse ihtiyacım var. Şu olgun ve sorumluluk sahibi halime bak.

"Başka bir deyişle, masada fazladan kredi yok," diyorum, sormuyorum.

"Hayır. Sınıfımdaki diğer herkes gibi çalışacaksın. Özel muamele yok ..." "Ne için?" Söyle hadi. Söyle hadi. *Sporcular* için.

"Herkes için."

"Anladım."

Bir şeyleri yumruklamak isteyerek sınıftan çıkıyorum ve sanırım tüm bu fazla enerjiyi dışarı atabileceğim antrenmana gittiğim için mutlu olmalıyım. Simms'le iyi anlaşıyor olmamız utanç verici, çünkü başladığımız iyi şeyi mahvetmek istemiyorum, bu yüzden yüzüne yaklaşıp beni yumruklaması için yalvaramıyorum bile.

Dövüşmek

istiyorum.

Sikişmek

istiyorum.

Sadece

istiyorum-

Oof. Birine çarptım ve omzumu sıkıştırdım.

"Orospu çocuğu, nereye dikkat et." Gözlerim Kole'unkilerle buluştu.

Kendi omzunu ovuyor. "Dostum, beni gördüğünü sandım. Ateş nerede? Antrenman beş dakika sonra başlayacak."

Tüm o öfke birikimi, gerginlik, gidip her şeyi mahvetme dürtüsü anında dağılıyor. Bu da neyin nesi böyle? "Özür dilerim, seni incittim mi?" Öne doğru bir adım atıyorum, neden olmuş olabileceğim hasarı değerlendirmeye çalışıyorum.

"Sen bir kas duvarısın. Tabii ki yaktın." "Özür dilerim," diye kekeledim.

"Sorun nedir?"

Başımı salladım. "Yok bir şey. Dikkatim dağılmıştı. Piste mi gidiyorsun?" "Eğer seninle yürürsem, beni tekrar kontrol eder misin?"

"Hayır. Güvendesin."

"Güzel."

Ama soyunma odasına vardığımızda West de oradaydı çünkü o yardımcı koçtu ve beni görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladı. Ya da bir sorun olduğunu varsayıyor çünkü son bir yıldır sürekli *duygularımızla* ilgileniyor ve düzeltemediği şeyleri düzeltmeye çalışıyor.

Bir anda yanıma geldi. "Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Bunu omzuma söyle," diye mırıldanıyor Kole.

"Ne?" West sorar.

İç çektim. "Profesörlerimden biri, tamam mı? Matematikten zaten kalıyorum ve Rhys neredeyse tüm Pazar öğleden sonrasını bana denklemleri nasıl göstererek geçirmesine ve anladığımı sanmama rağmen bırakmamı istiyor, ama görünüşe göre ."

"Profesörünüz kim?" West homurdanıyor.

"Neden? Oraya girip emir veren ağabey gibi davranamazsın. İşe yaramaz. Adam sporculardan, spordan ve ilgisi olan herkesten nefret ediyor."

"Oh, Eckstein sende mi?" Kole soruyor. "Kahretsin."

Kole'un aklından geçenleri bilmesi zaten şüphelendiğim her şeyi açıklıyor.

"Sınıfta başarılı olduğumu düşünmüyorum - berbat olduğumu biliyorum - ama bana hiç şans tanımak istemiyor. Ben çalışıyorum. Ekstra kredi alacağım. Ama o bunların hiçbirini duymak istemiyor."

"Doğru," diyor West. "Eckstein. Hemen döneceğim."

Kole'un gözlerinin içine baktım. "Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hmm, ağabeyini senin için profesörünle konuşması için ikna etmiş olabilirim."

"Bunu yapmasından nefret ediyorum. Her zaman bu işe karışması gerektiğini düşünüyor ve bu da beni çok kızdırıyor."

"Eckstein'a homurdanıp defolup gitmesini söylediğinde onu suçlayabilir misin?" Bir yıl önce, ben de tam olarak bunu yapardım.

"Kendimi tuttum, çok teşekkür ederim. Ama evet, ona siktirip gitmesini söylemek *istedim*. Biraz homurdanma da olmuş olabilir. West neden ara sıra kendi başımın çaresine bakmam konusunda bana güvenemiyor?"

"İstersen sana matematikte de yardım edebilirim? En iyi değil ama onun dersini aldığında B almıştım."

Gülüyorum. "Eğer aldığın en kötü not B ise, artık arkadaş sanmıyorum. Benim için bütün sınavlarıma girebilir misin?"

"Buna hile yapmak denir."

"Peki. Eğer bu çalışma yapacaksak, belki de çalışma kısmı için kütüphaneye gitmeli ve sonra-" Soyunma odasının etrafına bakıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "bir yer bulalım. İkinci kat pencereleri ya da hormonlu gençler ve çocuklar olmayan bir yer."

Kole başını sallar. "Önceliklerimizi belirlemeliyiz, katılıyorum." "Tamam, kütüphane?" Ben soruyorum.

"Bu gece mi?"

"Evet, antrenmandan sonra mu? Yarın bırakmak için son gün ve eğer bana hiç umut olmadığını söylüyorsanız, belki de bırakmalıyım. En azından o zaman takımda kalabilirim, gelecek dönem bir ders gerektiğinde daha yoğun bir program anlamına gelse bile."

Kole koluma dokunuyor. "Sana öğreteceğim. Her şey yoluna girecek." Olacak mı?

Tüm bu üniversite eğitimi olayının zaman kaybı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama o olmadan, artık hokeyim de olmayacak.

West'i ve çocukları henüz bırakamam. Onlar biraz daha büyüyene kadar olmaz. Sevdiğim oyunu oynamak için nefret ettiğim bir şeyi yapmak zorundayım.

Bu da hayatın başka bir boktan gerçeği.

Aşk asla kolay değildir.

KOLE

SONRAKI DEPLASMAN MAÇINA GIDERKEN OTOBÜSTE BİLEREK ASHER'IN YANINA OTURMUYORUM ÇÜNKÜ ONA GÜVENMİYORUM.

Ellerimi uzak tutmak için kendimi zor tutuyorum. Babam tarafından yakalanmaya bu kadar yaklaştıktan sonra, işleri gizli tutmak biraz daha akıllıca davranmamız gerekiyor.

Bütün hafta ders çalışmak acı vericiydi. Yeterli kan akışı olmadığında beyninizi kullanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?

Asher'ı önceki gece antrenmandan sonra Eckstein'in dersini geçecek kadar bilgi sahibi olduğuna ikna ettikten sonra, Asher'ın arabasının arkasında yapılan oral seks yeterince tatmin edici olmamıştı.

Asher telefonundan başını kaldırdığı anda ben de arkama bakıyorum ve göz göze geldiğimiz anda içimde bir sıcaklık patlıyor.

Evet. *Yanaklarım yanıyor, yalnız kalmak için* . Ses çıkarmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

Bu gece beni becerecek. Ve kim bilir? Belki sonra, onu becermeme izin verir.

Telefonumun ışığı bu düşünce içime bir ürperti gönderiyor.

Asher: *Ekipman yöneticisi bu sefer tüm ekipmanları hatırladı mı?*

Neredeyse gülecektim, sonra babamın yanımda oturduğunu hatırladım. Mesaj masum görünüyor ama yine de görürse Asher'ın bana mesaj atarak ne yaptığını bilmek isteyecektir.

Ben: *Bütün bir kutu. Gerekirse bütün gece çalışmaya hazırım.*

Asher: *Bir sporcunun dayanıklılığıyla yarışabileceğini mi sanıyorsun? üzeresin.*

Telefonumu hemen bir kenara bırakıyorum çünkü babamın yanında otururken ihtiyacım olan son şey ereksiyon olmak. Ve arenaya vardığımızda neye ihtiyacı olduğunu anlatmaya başladığında, Asher'la daha sonrası için planladığımız her türlü düşüncüyü öldürmeye .

Bu sefer notlarımı bile getirmedim.

Çalışmasını *teşvik* etmeye devam etmeye hazırım, ama gece tamamen seksle ilgili. Sadece seks. Aletim bu düşünceyle ilgilenmeye çalışıyor, ama sonra babam Yeni Yıl hakkında bir şeylerden bahsediyor.

Hampshire tesisleri ve ben de bunu unutturmak için düşüncelerimi hızla iğrenç spor çoraplarına yönelttim.

Aşağı.

Sadece birkaç saat kaldı.

Asher içime girene kadar.

Lanet , ihtiyacın olduğunda soğuk duş nerede?

New Hampshire'a karşı oynadıkları maç gergin geçiyor. İlk periyottan üçüncü periyoda kadar ikide iki yaptılar. İki takım da yoruluyor ve dağılıyor ama sadece *bir gol var*.

Kesinlikle nefesimi tutmuyorum. Ya da yatırım

yapmıyorum. Hayır.

Ama gözlerimi Asher'dan ayıramıyorum. O ve Simms buzun üzerinde uçuyorlar, diski o kadar hızlı ileri geri paslıyorlar ki New Hampshire oyuncularını yetişemiyor ve sonra ...

Asher Simms'e pas veriyor ve Simms kaleye bir şut çekiyor. Her şey çok hızlı oluyor. Pak kalecinin ağırlara gidiyor ve herkes ayağa kalkıyor.

Asher hariç herkes.

Bunu biliyorum çünkü herkesin dikkati golde olsa da benim dikkatim . New Hampshire oyuncularından biri Asher'a sert bir vücut kontrolü yaptı ve Asher kurşun bir balon gibi yere düştü. Ellerini indirecek zamanı bile olmadı ve kafa üstü buza .

Ve ayağa kalkmadı.

"*Kahretsin*."

Babam bir şeylerin ters gittiğini anladığında hemen dışarı çıkıyor. Onu takip etmek için yanıp tutuşuyorum ama ayaklarımı yere sağlam basıyorum, zar zor nefes alıyorum ve kendime başka herhangi bir oyuncuya göstereceğimden daha fazla ilgi göstermenin şüphe uyandırıcı olacağını hatırlatıyorum.

Asher bundan hoşlanmazdı.

Bunun yerine bariyeri tutuyorum ve şu anda hasta hissetmiyormuşum gibi

davranıyorum. Sanki boğazımda kocaman bir yumru yokmuş gibi.

Babam yer değiştiriyor ve Asher'ın bilincinin yerinde olduğunu ve hareket ettiğini gördüğümde neredeyse rahatlıyorum.

Ama sonra babam onu bıraktı ve yerine Rossi'yi gönderdi. Asher'ın oraya geri dönmeyeceğini anladım ve rahatlamam kısa sürdü.

Asher başını dik tutarak kendi başına iyi yürüyor. En azından bu iyiye işaret.

Takım antrenörü bekliyor, bu yüzden Asher'la sohbet etmek için bir saniye bile bulamadan onunla birlikte aşağı iniyorlar. Sesimi olabildiğince eşit tutarak başparmağımı omzuma atıyorum. "Benim de gelmemi ister misin?" Babama soruyorum.

"Evet, iyi olur. İyi olduğundan emin ol. Bu iş biter bitmez gelip onu kontrol edeceğim." Ben gitmeden önce cümlesini ancak bitirmişti.

Asher, Beck ve antrenörü soyunma odasında buldum. Kapıların arkasında durup, onların

Onu incelemeyi bitir.

"Tepkileri iyi görünüyor," diyor antrenör. "Bilincini kaybetmedi, beyin sarsıntısı belirtisi göstermiyor ama kafasını çarptı. Bu da demek oluyor ki-"

"Zorunlu beyin sarsıntısı protokolleri," diye bitiriyor

Beck. Asher yere yığılır. "Dalga mı geçiyorsun

benimle? Ben iyiyim."

"Muhtemelen," diyor Beck. "En azından yarına kadar oynamayacaksın, sonra yeniden değerlendiririz." "Ben oynamazsam kaybederiz!"

"O zaman haftaya güçlü gelsen iyi olur. Ve patenlerinin üzerinde kal."

Duyamadığım daha alçak sesle konuşmalar oluyor ama önemli kısmın bittiğini düşünüp onlara katılıyorum.

"O nasıl?" Sanki her şeyi duymamışım gibi soruyorum.

Beck, "Ne yazık ki o hâlâ bir pislik, yüzden bence iyi olacak," diyor.

Eğitmen ayrılırken Asher Beck'e ters ters bakıyor.

"Sarsıntı geçiren biri için çok küstahça bir tavır," diyorum tatlı bir şekilde.

"Onunla aynı odada , değil mi?" Beck aniden soruyor.

"Evet."

"Bütün gece ona bakıcılık yapmaman için seninle yer değiştirmemi ister ?"

"Hayır." Bir şekilde rahat bir ses tonuyla konuşuyorum. "Sınıfta beyin hasarlarıyla ilgili bazı şeyler işledik." "Asher'la tanıştın mı? Ele avuca sığmaz biri."

"Sanki ben burada değilmişim gibi konuşuyorsun," diye yakınıyor Asher. Onu görmezden geliyorum. "Onu hizada tutacağım."

Beck bir an için beni değerlendiriyor ve çılgınca bir an için çok fazla şey anlattığımı düşünüyorum, ama çok şey yok gibi. Birbirimizi birkaç kez boşalttık, önemli bir şey değil.

Beck Asher'ın neye ihtiyacı olduğunu sıralamaya başladığında, o bakışın tamamen kafamda olduğunu anladım. Ayrıca, endişelenmem gereken daha acil şeyler var-

"Kusarsa, baş ağrısı, baş dönmesi ya da kulak çınlamasından şikayet ederse babana haber ver, onu hastaneye götürüp kontrol ettirelim."

"Lanet bir hastaneye ihtiyacım yok."

Beck devam ediyor. "Otel odasında parlak ışıklar olmamalı, bu yüzden telefonuyla ilgilenemez. Televizyon izlemek yok. Ve ... fiziksel aktivite yok."

Fiziksel aktivite mi?

Bakışlarım Asher'a kayıyor ve o *da evet, şimdi ukalalık yapmıyorum* dercesine sırıtıyor. "Yani fiziksel dediğinde..."

"Dinlenmesi gerekiyor. Yarın maç yok, antrenman yok.." Beck bana bakıyor. "Ve seks yok."

"Ne?"

"Ne?" diye soruyor masumca. "Bu deplasman maçlarında neler olduğunu biliyorum. Ben de bir

oyuncuydum, hatırladın mı?"

Tamam, tahmin mi etti, yoksa sadece dalyaraklık mı yapıyor?

Gülümsemeye zorladım. "Gizlice kaçmak olmadığından emin ."

Takım az farkla galip geldikten sonra otobüsle otele dönüyoruz ve onsuz kazanmalarının Asher'ı daha iyi ruh haline sokmadığını biliyorum. Onunla düzenli olarak uğraşmanın acı verici olduğunu düşünüyorsam, sakat Asher'ı hafife almışım demektir.

Otelin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz Asher beni duvara doğru itiyor ve öpüyor. Baştan çıkarıcı, çok, çok baştan çıkarıcı, sonuçlarını boş ver, ama geleceğin doktoru ve eski bir atlet olarak, kafa yaralanmalarını hafife almanın ne kadar kolay farkındayım.

Onu üzerimden indirdim. "İyi

denemeydi." "Hadi Kole. Ben

iyiyim." "Beyninin

dinlenmeye ihtiyacı var."

"Hayır, beynim bana kesinlikle farklı söylüyor." Sert sikini kalçama sürüyor.

Neden? Neden, neden, neden bu dünya bu kadar acımasız? Belki de Beck'in yer değiştirme teklifini kabul çünkü bu gece tam bir işkence .

Ama yine de güçlü duracağım.

"Sarsıntı protokolü." "Sarsıntı

protokolünün canı

cehenneme."

"İşte yine kazanma olgunluğuna sahipsin, ama bir kez seviştikten sonra açgözlü olacağımı ve bunu tekrar yapmak isteyeceğimi hissediyorum. Bu yüzden o seksi kıcını yatağa sokacaksın ve bu gece sana söyleneni yapacaksın." Eğildim ve kulağını ısırdım. "Eğer yaparsan, seni ödüllendireceğimi biliyorsun."

Şikayet edercesine inliyor ama onu yatağa götürürken bana karşı koymuyor. İkimiz de kıyafetlerimizi çıkarıyoruz ve ben Asher'a uyku şortumdan bir çift atıyorum.

"Evet, hayır, ben çıplak uyurum."

"Fark ettim." *Nasıl fark etmem?* "Ama bu gece kendimi kontrol edebilmem gerekiyor ve sen çıplak yatarken bunu yapamam."

Yavaşça aşağı uzanıyor ve hâlâ ilgisini çeken aletine uzun, alaycı bir vuruş

yapıyor. "Giy şu lanet şortu!"

Asher gülmeye başlar. "Peki."

"Yaralanmanın *iyi bir* tarafı yok. Bu geceyi mahvettiğin için seni öldürmekle ilgili şaka yapmak istiyorum, ama bunun zevksiz olduğunu hissediyorum, çünkü ..."

"Ben yaralı . Bak." Kendini yatağının üzerine atıyor ve ona katılsam da - kesinlikle beyin sarsıntısı belirtisi göstermiyor - protokolü ciddiye almak zorundayım. Beyin sarsıntıları şaka değildir. Okullar nihayet ne kadar tehlikeli olduklarını ciddiye almaya başladılar ve en ufak bir ihtimal bile olsa işi şansa bırakmayacaklar.

Üzerimi değiştirdikten sonra yatağının üzerindeki örtüleri indirip ona

katılıyorum. "Ne yapıyorsun?" Asher soruyor.

Lambayı kapatıyorum ve karanlıkta onunla yüzleşmek için dönüyorum. Bir dakika sürüyor ama yavaşça kendine geliyor.

Odaklan. "Sana göz kulak olmamın en kolay yolu bu. Şanslısın *ki iki saatte bir uyandırma ve uyanık tutmaya* çalışma kuralı artık beyin sarsıntıları için faydalı görülüyor. Uyandırıldığın zaman huysuz oluyorsun."

"Ben her zaman huysuzum. Benimle aynı yatakta uyumanın neden yardımcı olacağını anlamıyorum."

Hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyor, ben de kaburgalarını dürtüyorum. "Ne? Sikimi yalayabilirsin ama yatağı paylaşmak çok mu fazla?" Bu düşünce beni biraz rahatsız ediyor. "Hemen yanında, nefes alışını hissedebiliyorum. Sana göz kulak olmak istiyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu... garip." "Neden?"

"Çünkü en son ne zaman birinin bunu *istediğini* hatırlamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, doktor olup birlikte çalıştığım herkese 'Bir keresinde beyin sarsıntısını ciddiye almadığım için bir adamı öldürmüştüm' demek zorunda kalmamak için."

"Şaka yapıyorsun, ben berbat bir hastayım."

"O zaman doktor olduğum zaman için iyi bir pratik olacak."

"Bir hastayla yatakta uyumanın bir tür yanlış uygulama kapsamına girdiğinden eminim." "O zaman bu onuru senin için saklayacağım."

"Mavi toplar. Ne büyük bir ayrıcalık."

Mırıldanıyorum. "Yapabileceğimiz başka bir şey olmadığına göre, sanırım ya konuşabiliriz ya da uyuyabiliriz." "Yorgun değilim."

"Bu iyiye işaret."

"Çünkü beyin sarsıntısı geçirmedim."

"Tamam o zaman, bana hakkında bir şeyler anlat." Yüzeydeki şeyleri zaten biliyorum, mesela büyük bir duvarı var. Tahminimce, insanların genellikle hayatlarının ilerleyen dönemlerine kadar yaşamadıkları türden bir kayıp ve bir tür terk edilme sorunu var. Ama Asher Dalton bundan daha derin görünen bir adam.

"Azgınım."

Tamam, belki de değildir. "Gerçek bir

şey." "Tamam, *gerçekten* azdım."

"Hiç kimse size sevilmenizin imkansız olduğunu söyledi

mi?" "Her gün, aslında. Ben de senin anlamanı

bekliyordum." "Kolay kolay korkmadığım için şanslısın."

"*Şanslı* diyorsun." Asher beni dürttü. "Tam bir baş ."

"Olacağım." Kaşlarımı zıplatıyorum ve bu onu güldürüyor. Ayrıca inkar da etmiyor ki bu da ilginç.

Asher alaycı bir ses tonu takınır. "*Hiç kimse sana senden hoşlanmanın imkânsız olduğunu söyledi* mi?" "Gerçekten *de çok* çekicisin. Neden hâlâ bekâr olduğunu asla anlayamayacağım."

"Ben de senin hakkında aynı şeyi merak ediyordum" demeden önce hafif bir duraksama oldu.

Ses tonundaki alaycı ifade beni içten içe titretiyor. "Yüksek standartlar."

"Yani bu senin mi?"

Bu... Aslında bunun *ne* olduğunu bilmiyorum.

Seks, tabii ki Kole.

Gerçekten ateşli bir seks.

Bu yüzden bir süredir aklımda olan şeyi neden ona sormak istediğimi bilmiyorum.

Çok yakın yatmıyor olsak da, beni inceleme şekli benimde dikenlerin oluşmasına neden oluyor.

Yaklaşmak istiyorum ama bunun kaderi bir adım götürmek olduğunu biliyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sonunda söylemeye cesaret edebildim. "Elbette, ama bu cevap vermek zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Bu konuyu şimdi açmanın onu strese sokacağından endişeleniyorum ama başka bir şansım

olmayabilir. "Kardeşin belki de senin hiç üzülmediğinden bahsetmiştir. Ailen için."

Asher homurdanıyor.

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz." Sessiz kalıyor.

"Sadece bilmeni istiyorum, sorun yok. Büyükanнем geçen yıl öldü ve yemin ederim bir hafta boyunca ağladım. Aynı şey değil, anlıyorum. Ama insanları kaybetmek küçük boşluklar bırakıyor, tıpkı her Pazar pişirip getirdiği iğrenç, taş gibi sert kurabiyeler gibi. Onları zorla indirmekten, bana ördüğü çirkin bereleri takmaktan ya da ona sarılıp kullandığı güçlü parfümün burnuma dolmasından nefret ederdim. Ama şimdi özlüyorum..."

konuşmanın bitmesine izin veriyorum ve yemin ederim sessizlik o kadar uzuyor ki Asher bunu tamamen görmezden gelecek.

Sonunda tekrar konuştuğunda, o kadar yumuşak ki onu zar zor duyabiliyorum. "Gençlere önce... Babam ve ben her sabah erkenden kalkardık. Birlikte kahvaltı ederdik, çoğu zaman konuşmazdık bile çünkü o gazetesini okurdu, ben de telefonumla oynardım." Asher bir an duraksıyor ve yutkunduğunu duyuyorum. "*Olaydan* sonra... o masadaydım, kahvaltı ediyordum ve telefonumda geziniyordum, Gretzky hakkında bir makale gördüm ve babama göstermek için eğildim, ama... orada değildi." Asher kollarını göğsüne doğru çekerek kayıyor ve ben de yüzündeki kısa süreli acının hızla izliyorum. "Her neyse, olan oldu. Hayat boktan. Bu geceye bak. Sevişiyor olmamız gerekirken hayaletler hakkında konuşuyoruz. Eğlenceli zamanlar."

Bunu yapmamasını gerçekten isterdim ama Asher'ın bunu bir şey gibi hissediyorum. Bu sağlıklı değil ve sonsuza dek sürmeyeceğinden eminim, ama bunu görmesini sağlamak yerine biraz eğilip dudaklarımı usulca onunkilere . "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Geri çekildiğimde biraz korkmuş görünüyor. "Her neyse. Önemli değil."

"Elbette." Hiçbir şey değil. "O zaman bana daha fazla hiçbir şey söyle. En sevdiğin renk nedir?" "Şaka yapıyor ."

"Benimki altın rengi."

"Bu bir renk değil."

"Teknik olarak öyle."

"Güzel. Benimki de ruhum gibi siyah."

Gölüyorum. "Uh-huh. Tamamen büyük, korkutucu ve boş." "Bana ne demiştin? Duygusuz bir çöp mi?"

"Yeterince yakın."

"Hepimizin kışından güneş ışığı yayılamaz." "*Bu* yüzden mi kışakıntılısın?"

Uzanıp beni tuttuğunda daha çok kendisi gibi görünüyor. Eli kışımın yanağını sıkıca kavırıyor ve beni biraz daha yaklaştırıyor.

Geri çekiliyorum. "Cevabım hala hayır."

"Ama sanırım orada sikimi incittim." Surat asar gibi yapıyor. "Daha iyi öpölmeye ihtiyacı var." "Boşalmak yok yoksa beynini ."

Kış kış gülüyor. "Senin doktor olman gerekmiyor mu?"

Nedense onun gülümsediğini görmek beni de . Bu sefer burnuna hızlı bir öpücük bırakıyorum.

"Kapa çenenini ve uyu."

İsteksizce beni bırakıyor ve sırt üstü yuvarlanıyor. "Senden nefret ediyorum." "Kendine bunu söylemeye devam et."

ASHER

OLACAĞIMI BILDIĞİM GIBİ, ERTESİ GÜN OYNAMAYA HAZIRIM VE CANIMIZA OKUYORUZ. HİÇBİR ŞEY YOK. bizi durdurdu. Sahadan 7-2'lik galibiyetle ayrıldık ve sezon boyunca ilk kez önemli bir farkla kazanmış olduk. Maçın hemen ardından Colchester'a dönmek için otobüs, galibiyetin sevincini yaşayan aşırı heyecanlı hokey oyuncularıyla doluydu ama benim bakışlarım sürekli Kole'unkilere takılıyordu.

Var olmayan aptal bir kafa yüzünden seks planlarımızın boka sarması sinir bozucu muydu? Evet. Ama aynı zamanda Ama aynı zamanda, yanımda uyuması... benimle ilgilenmesi... göğsüm ısıyor ve bu duygudan nefret etmem gerektiğini biliyorum, ama garip bir şekilde etmiyorum.

Bir sonraki hafta sonu, takım arka arkaya iç saha maçlarından galibiyetle ayrılır.

Devam etmeyi umuyoruz, ancak yakında bazı testlerde başarılı olamazsam, bunu bensiz yapmak zorunda kalacaklar. Baskı falan yok.

Kütüphanede Kole'nin yanındaki koltuğumda endişeyle beklerken ve bana verdiği deneme sınavının cevaplarının üzerinden geçmesini izlerken dudağımı ısıırıyorum ve hokey olmadan hayatımın nasıl görüneceğini ya da üniversite diplomam olmadan iş beklentilerimin ne olacağını hayal ediyorum.

Belki de "patates kızartması ister misin?" cümlesini öğrenmeliyim.

Yemek servisi işlerinde yanlış bir şey olduğundan değil, ama kendimi bahşişlerle yaşayacak kadar hoş biri olarak hayal edebilir miyim? Tabii ki hayır. Yüzümün kendi adına konuşacağından eminim. Az maaşlı, çok çalışan bir pislik hizmetinizde.

Kole bana gülümsüyor. "Oh, çok boku yemişsin, iyi ki güzelsin" türünden bir gülümseme mi yoksa gerçek bir gülümseme mi olduğunu anlayamıyorum.

"Hepsini ." Ona göz

kırpıyorum. "Ben ne?"

Kağıdı bana doğru çeviriyor. Her sorunun yanında sadece kırmızı onay işaretleri vardı.

"Ben mi yaptım?"

". Dersi biliyorsun Asher. Daha yüksek olmasa bile en azından C alamaman için hiçbir neden yok."

İçimde bir rahatlama hissettim. Hey, bu sadece bir konu, ama gereken bir konu daha azaldı. "Siktir, teşekkür . Çok teşekkür ederim." Hiç düşünmeden öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Sonra hatırlıyorum ki, bir, ağzım Kole'un ağzındayken etrafımdaki her şeyi unutuyorum ve iki, ona asla sadece küçük, iffetli bir öpücük veremiyorum.

Yüzünü kavıyorum ve dilimle dudaklarını okşuyorum. Bana açılıyor ama geri çekilmeden önce sadece birkaç saniyeliğine. Bakışları odanın içinde geziniyor ve her şeyi berbat ettiğimi fark ediyorum. Aramızdaki bu şey açık değil ve burada sadece birkaç kişi olsa bile, takımdan birine ya da *babasına* söyleyebilecek birini tanıyan biri gördüyse ...

Geri çekiliyorum ve ona asla hissi göğsüme ağır bir şekilde oturuyor. "Özür dilerim. Bir dahi olduğumu öğrenince kendimi biraz kaptırdım. Her zaman böyle mi hissediyorsun?"

Kole gülüyor. "Mensa'ya katılmaya davet edilmelisin." "O da ne?"

Homurdanıyor. "Boş . Sana bir deneme sınavı daha yapmamı ister misin? Formülü ne kadar çok kullanırsan, hatırlaman o kadar kolay olur."

"Onları tekrar iyileştirirsem ne olur?"

Ela gözleri bana doğru dönüyor. "Ne düşünüyordun ki?"

Eğildim ve fısıldadım, "Arabamın arkasında gerçekten garip bir anal."

"Ne kadar cazip. Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

Gözlerim kısıldı. "olup olmadığını anlayamıyorum." "Kesinlikle alaycı.

Ama senin arabanda başka şeyler de yapabiliriz."

"Bu kadar iyi bir çocuk olduğum ve çok çalıştığım için bunu zaten almıyor muyum?"

Kole dudaklarını yalıyor ve ben de bunu onun için yapmayı teklif etmekten iki saniye uzağım. "Haklısın. Belki de ödül seviyesini yükseltmeye başlamalıyım. Herhangi bir *ödül* almadan önce yardım almadan çok fazla soruyu doğru cevaplamanız gerekiyor."

Geri çekiliyorum. "Ne dedin? Hayır, ben öyle demedim.

Hem de *hiç*." "Merak etme. Yapabileceğine inanıyorum."

"Mensa zeki olduğum için mi?" Hâlâ Mensa'nın ne olduğunu bilmiyorum

ama neyse. "Hayır." Kole bu sefer eğiliyor. "Çünkü ağzım buna değer."

"Çok doğru," diye mırıldandım.

Omzuma bir tokat attı. "Güzel. O zaman anlaştık. Seks yapmadan önce bu sınavdan en az yüzde seksen alman gerekiyor." Bazı soruları karalamaya başladı.

Onda ne bulduğumu unutmaya başlıyorum ama Kole Hogan'ın üzerimde garip bir etkisi olduğuna şüphe yok çünkü ağzını tekrar üzerimde hissetmek için her şeyi yaparım. Zekice düşünmek için beynimi bile kullanırım. Çok fazla beyin. Zeka mı?

Soruları yazarken dikkatini dağıtmıyorum. Sadece oturup konsantre olurken yüzünün yan tarafını izlemekle yetiniyorum.

Kole bana yeni testi uzattı ve ben de çalışmaya başladım. Bu soruları ne kadar çabuk cevaplayabilirsem, ona o kadar çabuk dokunabilirim. Yani, ağzı sikime ne kadar çabuk sarılırsa. Belli ki öyle. Ben de bunu istiyorum.

Ben sorulara odaklanmış, çok acele etmediğimden ve tüm sonucu değiştirecek önemli bilgileri kaçırmadığımdan emin olurken, birisi masaya yaklaşıyor.

İlk başta onlara dikkat etmedim çünkü muhtemelen Kole-Katey ile konuşacak biri olduğunu düşündüm

-Ama sonra onlardan çıkan ses beni geriyor. Derin ve erkeksi, peki ya kelimeler? "Hey, Kole, sana mesaj attım. Mesajımı mı?"

Kalemim sayfada donup kalıyor ama başımı kaldırıp bakmayı reddediyorum. Kole'den ona mesaj atmasını isteyen adamla *hiç* ilgilenmiyorum.

Tek bildiğim, derslerinden biri olduğu ve not aradığı. Atlamaya gerek yok- "Oh, evet. Ben .

Üzgünüm, çok meşguldüm."

-sonuçlar.

Tamam. Sınıfla ilgili değil.

Yine de yukarı bakmayacağım. Bu beni . ilgilendirmez. Hiç

ilgilendirmez. Bakışlarım yukarı doğru kayıyor. Lanet .

Uzun boylu, yakışıklı, hipster tipli, düğmeleri açık bir flanel gömlek giyen biri Kole'ye gülümseyerek bakmaktadır.

Hırlıyorum. Bekle... Hırlıyor muyum? Boğazımı temizliyorum ve Kole'un gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben, uh, bir hata yaptım." Kağıdına doğru cevabı karalıyorum ve sonra elimi sallıyorum. " edin."

"Bu hafta sonu boş musun?" Hipster Boy soruyor.

Otomatik olarak onun yerine cevap veriyorum ama gözümü kâğıdımdan ayırmıyorum. "UConn'da maçımız var." Bakışlarının beni hissedebiliyorum ve başımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim. Bölmeyi bırakacağım."

"Yine de haklı," diyor Kole. "Üzgünüm, Tray."

Tabii ki adı Tray. Bu bir dangalak ismi. Chet gibi. Ya da Brad. "Ne zamandan beri hokey takımındasın?"

"Babamla girdiğim bir iddiayı kaybettiğim için bu yıl beni ekipman müdürü olmaya zorladı."

Chet, Tray, adı her ne haltsa kıkırdar. "Lanet olsun. Ne zaman dönüyorsun? Pazar gecesi mi?"

Göz ucuyla Kole'un başını salladığını görüyorum.

Hipster Boy masaya vurur. "Harika. Sana mesaj atarım, takılırız." Kole'un cevap vermesine bile fırsat sırtarak oradan ayrılır.

Görünüşe göre oluyor. Kole'un bir randevusu var.

Ve benim sorun yok. Yüzde yüz. Sevişmek için planlarımız olsa bile. Bu seks. Sadece seks. Asla bir anlamı .

Asla.

O zaman neden Kole'a çıkamayacağını söylemek istiyorum? Ve bu düşünce de çıktı?

"Bunun için üzgünüm," diyor Kole bana.

"Kiminle istersen çıkabilirsin." İsimleri *A ile* başlayıp *Sher* ile bittiği sürece. *Ugh, kapa çeneni, beyin.*

"Onunla kesinlikle çıkmayacağım." Güzel.

Gülümsememe engel olamıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Benim tipim değil."

"Görünüşe göre ben de senin tipin değilim, ama belli ki bunu senin için yapıyorum."

"Eh. O erkek arkadaş malzemesi değil. Birkaç saatliğine eğlenceli olacağına eminim ama benim zaten bir seks arkadaşım var." Dirseğiyle beni dürtüyor. "Daha önce hiç böyle bir şeyim olmadı ama gerçek potansiyeli olan biri çıkmazsa seni sadece seks için kullanabilirim diye düşündüm."

Doğru. Seks. "Başlayalım o zaman." Kağıdımı ona doğru kaydırıyorum. "Sonuncusu muhtemelen yanlış çünkü dikkatim dağılmıştı, ama sadece yüzde seksenine ihtiyacım var, değil mi?"

Çalışmalarımı kontrol ediyor. "Görünüşe göre kendine bir ödül kazandın."

Kole elimi tutarak beni kaldırdı. toplamaya ama "Bırak" diyor ve beni kütüphanenin arka tarafına doğru sürüklüyor.

"Nereye gidiyoruz?" "Takip edebileceğim bir yere."

"Kütüphaneye mi?"

Dönüyor. "Yakalanmaktan mı korkuyorsun?"

"da umurumda olmazdı." Tepsi adamının bizi bulması kesinlikle umurumda olmazdı ama bunu kendime saklıyorum.

Kole gömleğimi kavırıyor ve beni tozlu kitapların arasındaki koridorlardan birine çekiyor. "İşin içinde risk olunca çok daha ateşli oluyor."

"Oh hayır. Senin üzerinde kötü bir etki bıraktım."

"Bundan emin misin? Biz tanışmadan önce neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok." Beni duvara iterken, aklım Kole' yapabileceği olası tüm kirli şeylere kayıyor.

"Hayır, buna inanmıyorum. Hepiniz ... masumsunuz."

Kole yaklaşıyor. "Soyunma odasında, babam dahil herkesin bizi yakalayabileceği bir yerde sana mastürbasyon yaptığımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Nasıl unutabilirim ki? Belki de buradaki kötü etki *sensindir*."

"Ben de buna saçmalık diyorum. Birileriyle yattığın çok belli. Elbette ilk başta sadece kadınlarla olduğunu ama seks kokuyorsun."

Kot pantolonumun arkası zaten sertleşmiş durumda ve Kole'un kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, böylece sürtünecek bir şeyim oluyor.

Kole, "Birinci ve ikinci yıllarım temelde kaybettiğim zamanı telafi etmekten ibaretti," diyor.

"Kayıp zaman mı?"

"Lisedeyken... pek yakışıklı değildim. Diş telleri, sivilceler ve tabii ki derslerde takmak zorunda olduğum kocaman okuma gözlüklerimi düşünün. Kimse benimle çıkmak istemezdi."

"Gözlüklerin çok seksi." "Altındaki yüz öyle değildi."

Onu nazikçe üzerimden itiyorum, böylece gözlerinin içine bakarak, "Buna inanmıyorum. Hepiniz ..." Yüzümü . "Güzel diyecektim ama-"

"Eww, gag."

Gülüyorum. "Değil mi? Ama yani, göz ." "Şimdi öyleyim."

"Vay canına. Bu konuda da çok mütevazısın."

"Sivilcelerim geçtikten ve diş tellerim çıktıktan sonra, daha şanslı görünen insanlardan biri olarak topluma karışmak daha kolay oldu. Sanırım birileriyle yatmak bir şekilde kendimi onaylanmış hissetmemi sağladı. Bu yüzden çok fazla yaptım."

"Ne kadar çok?"

"Oh, burada sayı mı yapıyoruz? Oraya gitmek istediğimizden emin miyiz?"

Hmm, eğer o bana kendisinininkini söylerse, ben de ona benimkini söylemek zorunda kalacağım, ve hayır. " olmaz." Kole rahatlamış bir nefes verdi. "Güzel. Phew. Kurşun atlatıldı."

"Yine de, belki ..." Sessiz kalmakta bu kadar kararlı olması beni meraklandırıyor.

"Hayır. Bunu yapmayacağız. Burada yapmayacağız. Şimdi olmaz." Aramıza uzanıyor ve sikimi okşuyor.

Başımı arkaya atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, elinin kot pantolonumun üzerinde aşağı yukarı hareket etmesini seviyorum.

"Aletini insan içine çıkarma konusunda ne hissediyorsun?" diye fısıldıyor.

Bu soyunma odasındakinden farklı. Bazı açılardan daha az riskli çünkü takım arkadaşlarımdan herhangi birinin ya da Koç'un bizi bulma ihtimali yok denecek kadar az ama aynı zamanda bizi burada *herkes* görebilir.

"Onunla ne yapmayı planladığınıza bağlı," diyorum temkinli bir şekilde.

Kole eğiliyor ve kulak mememi ısırtıyor. "Nasıl rahat edersen. Senin için dizlerimin üzerine çökebilirim. Mastürbasyon yaparım. İkimiz de büyük bir bırakana kadar sana sürtünürüm."

Ürperiyorum. Bunların hepsini istiyorum.

Ama bir yanımda yakalanırsak Kole'un onurunu korumak istiyor, o bu konuda aynı çekincelere sahip olmasa bile.

Onu korumak istiyorum. *Onu* korumak.

"Aynen istiyorum," diye fısıldıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Kalçalarını döndürüyor. "Oraya yeterince hızlı gidebilecek misin? Burada ne kadar uzun , birilerinin gelme ihtimali o kadar artar."

"Mm, doğru. Belki bu bizi oraya daha hızlı götürmeye yardımcı olur." Aramıza uzanıp kot

pantolonumu ama indirmiyorum. "Elini kullan."

Ben kemer tokasına uzanırken Kole uzun parmaklarını sikime doluyor ama başını sallıyor.

"İhtiyacım yok. Çok ." Kalçama vuruyor.

Sesi doğrudan taşaklarıma gidiyor ve konuşmaya devam etmesini

istiyorum. "Bana bu hafta sonu ne olacağını söyle," diye fısıldıyorum.

Duraklıyor ve bana bakıyor, Kole'un ela gözleri şehvet ve şaşkınlıkla bulutlanmış. "Ne?"

Elinin içine girerken başımı kulağına doğru eğiyorum. "Seni nasıl almamı istediğini söyle bana.

Seni nasıl hazırlamamı istiyorsun. Parmaklarımla mı? Ağzımla mı?"

"İkisiyle de mi?" diye ciyaklıyor ve ben buna bayılıyorum.

"Sonra ne olacak?"

Kole nefes nefese, "Beni parmaklarken sikimi emmeni istiyorum. İçimdeki o noktayı bulmanı ve neredeyse parçalanana kadar tekrar tekrar bastırmanı istiyorum. Dönüşü olmayan noktayı geçtiğimi düşünecek kadar kenara yaklaşmak istiyorum, ama son saniyede, boşalacağımı düşünmeden hemen önce, parmaklarını içimden çekeceksin ve beni kocaman aletinle dolduracaksın-" Sikimi daha sıkı kavıyor, ritmini ayarlıyor.

Elinin aletimdeki hissi, böylesine sıcaklık ve beklentiyle dolu sözleriyle karıştı-

"Yaklaştım," diye .

Kole . Aksine, beni daha sert sikmeye başladı.

Kulak mememi ısırırken küllü saçları gözlerimin önüne düşüyor. "İşimiz bittikten ve belki de uyuduktan sonra, uyandığımızda ..."

Ne söyleyeceğini sabırsızlıkla bekliyorum. Hepsini tekrar mı yapacağız? Birbirimizi o kadar boşaltacağız ki, beyin hücrelerim lapa olacağı ekstra özel derse ihtiyacım olacak?

"Seni ters çevirip aynısını sana yapacağım," diye bitiriyor.

Ve lanet olsun!

Aletim patlarken uzun iniltileri durdurmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Oh, . Bu fikirden bu kadar hoşlanacağını düşünmemiştim." Kole bir kez daha bana doğru hareketlendi.

Kollarımda sertleşirken kasları sımsıkı sarılıyor. sessiz kalma konusunda benden daha iyi.

Bu kadar kaosu içinde yaşarken ve bu kadar çok insanla yalnız zaman geçirmek zorunda kalırken daha gizli olmayı öğrenmiş olacağımı düşünürdünüz.

Kole'un başı omzuma düşüyor. "Bu hafta sonu yeterince hızlı gelemes."

"Benim aksime, değil mi? Bu oldukça hızlıydı."

"Bu övünmen gereken bir şey değil ama tabii ki dostum. İyi iş çıkardın."

"Bana söylemiştin-" Kole beni susturmak için spermle kaplı olmayan elini kullanana kadar sesimin yüksek çıktığını fark etmiyorum.

"Buradan temizlenmeliyiz." Geri adım atıyor ve tişörtünü kot pantolonundaki ıslak yamanın üzerine çekiyor.

"En azından edecek kitaplarımız ve eşyalarımız var?"

Kole gülerek başını sallar. "İşte bu yüzden halka açık buluşmalar kötü bir fikir. Sonrasında ortadan kaybolmak için çok fazla karmaşa var." Sonra göz teması kuruyor ve parmaklarından kurtuluşumu yalıyor.

Onu çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. "Bu hafta sonu. Sen, ben, otel yatağı." Sabırsızlanıyorum.

KOLE

KAR AYAKLARIN ALTINDA ÇATIRDIYOR VE HADES UMUTSUZCA IPİNİ ÇEKİYOR, ONA ULAŞMAYA ÇALIŞIYOR köpek parkında. Onu gezdirmek her zaman eziyet olmuştur, ama serbest bıraktığım andaki mutluluğunu görmek günün en sevdiğim kısmı.

Ne yazık ki hava artık onunla koşturmak için çok soğuk.

Paltomun içine gömülüyorum ve Asher'ın sokağının başında duruyorum. Geçtiğim tüm öğleden sonraları boyunca Asher'ı etrafta görmemiştim... şimdiye kadar. İki kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kişilerle birlikte dışarıda.

Buradan bile sıcaklık birikiyor. Yarın. Yarın Cuma ve bir sonraki deplasman maçı için Connecticut'a giden otobüste olacağız. Her ne kadar işi sevsem de, sanki bunca zamandır birbirimizi kandırıyormuşuz gibi geliyor.

Hades'i caddeden aşağıya doğru yönlendirmek için büyük bir çekiş yapıyorum ve çabalarım için bir protesto mızıltısı alıyorum.

Ta ki iki ev ötede Asher bizi görene kadar. "Hellhound!"

Tasmanın keskin çekişi o kadar beklenmedik ki elimden kurtuluyor ve aptal köpeğim havalanıyor. Kendini Asher'ın kollarına atıyor ve onu yere deviriyor. Hades tüm bu ilgi karşısında deli gibi havlıyor ve Asher köpeğin dilini yüzünden uzak tutmakta zorlanıyor.

Sonunda patikadan yukarı çıktığımda, "Çok kötü bir karakter yargıcı," diyorum. "Sahibi gibi mi?"

Bir elimi uzatıp Asher'ın ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "En azından ne zaman -ne diyordun ona? Gecekondu mu?"

Hades'ten bir viyaklama sesi geliyor ve Asher'ın bacağına vurmaya başladığında aşağı bakıyorum. "Ah, babasından aldığı bir şey daha," diyor Asher, çekilerek.

"Sana yaydığını söylemiştim. Bu işte masum olan biziz."

Asher cevap veremeden çocuklardan biri koşarak ki bu muhtemelen iyi bir şey. "Kimin köpeği?"

"Sana durabilirsin dedim mi?" Asher geri fırlatır.

Çocuk oflayıp pufluyor ve diğerine doğru koşmaya başlıyor... aslında ikizine. Bir an için göz kırpyorum.

Bir an ileri geri koşmalarını izledim, birbirlerine ne kadar benzediklerini görünce

şaşırdım. "Bekle, intihar mı ediyorlar?"

Asher omuz silkiyor. "Eve geldiğimden beri kavga ediyorlar. Biraz enerji atmaları gerektiğini düşündüm."

Alışılmadık belki ama etkili. "gibi görünüyorlar."

"?" Başını eğiyor. "Em, Ben, eve . Eğer ikiniz yine sorun çıkarırsanız, bütün gece dışarıda kalırız."

"Çocuk kardeşlerinize donma tehlikesi

yaşatamazsınız." "Evet, ama onlar bunu

bilmiyor."

İkizler koşarak yanlarından geçer ve Hades de peşlerinden eve girer. "Oops, izin ver-"

İçeriden tiz bir çığlık geliyor ve Asher otomatik pilota bağlanmış gibi tepki veriyor. Verandaya çıkıp ön kapıdan içeri dalıyor ve ben de bulacağım şeye tamamen hazırlıksız bir şekilde onun peşinden gidiyorum.

Hades ona ulaşmak için mücadele ederken yemek masasının üzerinde bir kız durmaktadır. İkizlerden biri onu zapt ediyor, diğeri ise gülmekten yerlere yatıyor. Burnumu çekiyorum ve başımı mutfağa doğru eğiyorum.

"Asher, bir şey mi yandı-"

"Siktir!" Beni geçip mutfağa dalıyor ve ben de Hades'i alıp arka bahçeye götürüyorum.

"Üzgünüm evlat." Kapıyı onun üzerine kapattım ve etrafıma bakındım.

Ev... şey, kibarca söylemek gerekirse-umm... tamam, tam bir bok çukuru deyip kulağa hoş gelmesini sağlamanın bir yolu yok. Tamam, yani tam bir bok çukuru değil çünkü burada *Hoarders*'ın bir bölümünde değiliz, ama sanki kimse buraya zahmet etmemiş gibi görünüyor.

West ve Asher'ın ne kadar meşgul oldukları ve kardeşlerinin hepsinin genç olduğı düşünöldüğünde, gerçekten şaşırmamalıyım.

Masada oturan kıza doğru yürüdüm. "İyi misin?"

"Şimdi öyleyim." Etrafımdan arka kapıya doğru bakıyor. "O şey de neydi?"

"Köpeğim. Gerçekten arkadaş canlısıdır, sadece.. güröltücü ve heyecanlıdır. Özür dilerim."

Bir elini göğsüne bastırıyor. "Kalbim çok hızlı atıyor. Bir köpeğin üzerime koşarak gelmesine hazırlıklı *değildim*." Gözleri keskinleşiyor. "*Kimsin* sen?"

"Ben Kole. Asher'ın arkadaşı."

"Ben Hazel."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Sandalyesine geri çöküyor ve dizüstü bilgisayarını kendine doğru çekiyor. Kulaklıklarını takmadan hemen önce bana bakıyor ve yumuşak bir sesle "Bir arkadaşı olması hoşuma gidiyor" diyor.

İkizlerden çok daha büyük olamaz ama onlardan çok daha sessiz. süre sonra ön odadan büyük bir güröltü geldiğinde bunu kanıtlıyorlar.

"Asher! Emmett kumandayı kırdı!"

"Bennett yaptı! Yalan söylüyor."

Üst kattan delici bir ses gelene kadar tartışmaya başlarlar. "*Ash-er!*" Bir saniye sonra, iki çift ayak sesi aşağıya doğru gürlüyor, ikizlerin tartışması yeniden başlıyor, Hazel arkamdan mırıldanmaya başlıyor ve mutfağa yürüdüğümde Asher'ı başını ellerinin arasına almış, lavaboda büyük tencere yanmış makarna buluyorum.

"Asher!" Sarışın bir genç kız mutfağa girdi. "Rhys *yine* odama girmiş. Bilgisayarıma girdi. Bana duracağını söylemiştin. Bir daha yaparsa ceza alacağını söylemiştin." Kız neredeyse öfkeden titriyor ve bir dakika sonra aynı yaşlarda bir oğlan içeri girip rahatça kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Zoe'nin bir erkek arkadaşı

var." "Siktir git, Rhys."

"Ona mesaj attı-"

"*Siktir git* dedim!"

Bir sesin bu kadar yüksek çıkabileceğini fark etmemiştim.

Asher sonunda başını ellerinden kaldırır. "Zoe, yukarı çık." "Asher-"

"Onunla konuşacağım."

Oflayıp pufluyor ve çekip gidiyor. Asher Rhys'e döner.

"Onu kızdırmayı West'in burada olduğu zamana saklayabilir

misin? Lütfen." Rhys kaşlarını çatı. "Sıkılmışım."

"Kız kardeşinin bilgisayarına giremezsin. Bu doğru değil."

Çocuk kaşlarını *çatıyor* ve bunu yaptığında sarışın bir Asher'a benziyor. "Rhys-"

"Her neyse. West ne zaman evde?"

Asher'ın yüz ifadesi gerginleşir. "Hiçbir fikrim yok."

Rhys buzdolabına doğru yürür, bir kola alır ve havayı kokluyormuş gibi yapar. "Bu arada yemek nefis kokuyor."

Asher uzun bir nefes almadan önce ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Lütfen misin? Charlotte evde mi? Ailesini misin?"

"Neden? Eğleniyorum."

Ön odadan Asher'ı ürperten bir gürültü daha geliyor. "Yukarı çık ve Zoe'nin odasından dur."

Rhys gittiğinde Asher yere yığılır.

"West ne zaman evde olacak?" diye

sordum.

"Kim bilir? Takım için bir şeyler söylüyor ama eminim ki sikini ıslatıyordur. Zaten buradayken pek de yardımcı olmuyor. İkizleri bile birbirinden ayıramıyor."

Kendini savunmak gerekirse, bu çok zor. "Tüm bu özdeş olma meselesi ile birlikte gidiyor, değil mi?"

"Onları birbirinden ayırabilirim. Emmett sessiz olan." Sessiz olan mı var?

"Pekâlâ, West eve gelmeden önce ne yapmamız gerekiyor?" Makarnayı işaret ediyorum. "Sanırım spagetti bu akşam menüde , o zaman ne pişireceğiz?"

"Biz mi?"

"Elbette. ben yemek *yapamam*, o yüzden beni yönlendirmen gerekecek ama fazladan bir çift el asla kötü bir şey değildir, değil mi?"

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, sanki bana evinden defolup gitmemi söyleyecekmiş gibi. "Ellerimi iyi kullandığımı biliyorsun..." Parmaklarımı oynatarak onunla alay ediyorum.

"Tamam." Buzdolabına doğru yürüdü ve sebzeleri alıp bana doğru fırlatmaya başladı. "Asher spesiyali yapacağız. Her şey tavada, üstüne de bir kavanoz sos. Doğramaya başla."

Üst katta bir kapı çarpınca ikimiz de sıçırıyoruz. "Odamdan uzak durun," diye bağıyor Zoe. "Gidip onlarla uğraşmak ister ?" Ben soruyorum.

"Burada iyi olacak mısın?"

"İdare edeceğime eminim."

O gidiyor ve ben de ön odaya daldığımda ikizleri birbirlerine pil atarken buluyorum.

Harika.

"Hey, siz ikinizin tenis topu var mı?"

"Evet, neden?"

"Hades yakalamaca oynamayı seviyor."

İkizlerden biri ayağa fırlıyor, heyecanlı görünüyor, diğeri ise bana boş boş bakıyor.

"Gidip onunla oynayabilir miyim?" diye soruyor heyecanlı olan.

"Elbette." "Geliyor musun, Ben?"

"Hayır."

İlk başta Emmett'in de içeride kalacağını düşünüp onu biraz dürtüyorum. İntiharlar onları , belki de onları ayırmak en iyisidir. "Hades senindir o zaman."

O arka bahçede kayboluyor, *Ben* Xbox'larını tekrar açıyor ve *ben* de tekrar mutfağa giriyorum. Bir doğrama tahtası, temiz bir bıçak ve bir tencere bulmak için işe koyuldum. Sonra bana verdiği şeyi soyup doğruyorum, sos kavanozuyla birlikte tencereye atıyorum ve hepsini ocağa koyuyorum.

Asher hâlâ yok ama evi dolduran sürekli gürültü sakinleşti. Şimdi Asher'ı sakinleştirme zamanı.

Buzdolabının üstündeki dolapta bir şişe votka buluyorum ve meyve suyuyla birlikte iki küçük içecek dolduruyorum.

İkimizin de sarhoş olacak vakti yok ama umarım bu onun biraz gevşemesine yardımcı olur.

Asher hala yokken ve yapacak başka bir şeyim yokken, pencerede Emmett ve Hades'i izliyorum.

Asher belirdiğinde, sos tencerenin içinde ve ben bütün

Kirli bulaşıkları makinesine.

Yalan söylemeyeceğim, şu anda tam bir ev tanrıçası gibiyim. "Teşekkür ,"
diyor lavaboya yaslanırken.

İçkisini "Bana teşekkür etme. Eğer ben gidersem ve sen tam bir erime moduna girersen, bir daha asla geri dönemezsin endişelendim. O zaman sikimi kim yalayacaktı? Benim tamamen bencilce bir hareketti."

Gülümsemeyi başarıyor ve uzun bir lokma alıyor. "Bu iş için biçilmiş kaftan değilim."

"Alınma ama pek çok insanın öyle olacağını sanmıyorum. Sen ve West, bir anda
beş çocuk. Bu çok zor."

"Öyle."

"Yardım etmesi için birini işe almaktan bahsetti. Daha yapmadı mı? Deplasman maçlarına gelmeyeceğini düşünmüştüm-"

"Oh, deplasman maçlarına hiç gitmedi. Zoe geçen yıl sadece on dört , bu yüzden onları tüm hafta sonu yalnız bırakmamız mümkün değildi. Çocuklar yüzünden sözleşmesinde böyle bir şart var. West ve ben antrenmandan eve dönene kadar okul sonrası için bir bakıcımız var ama biz evdeyken bakıcı tutmanın bir anlamı yok, musun?"

"Şey, sanırım yapabilirim-"

"Hayır." Asher içkisini bıraktı ve ocaktaki yemeği karıştırmaya başladı, şükürler , çünkü ne zaman hazır olacağını bilmemek beni endişelendirmeye başlamıştı. "Yardım etmek istediğini biliyorum, çünkü sen böylesin, ama bu benim deliliğim. Zaten gereğinden fazlasını yapıyorsun."

Ama öyle *hissetmiyorum*. Asher'ın takımda kalmasını sağlamak elbette büyük bir şey ama tüm bunları gördükten sonra ...

Hayatta ne kadar şanslı olduğumu anlamaya
başlıyorum. Ve Asher'ın neden bu kadar kapalı
olduğunu.

İçimdeki yardım etme isteği hâlâ orada, ama benden uzak durmamı istediğinden hiç şüphem yok. Ailesini koruyor gibi görünüyor ve bu da beni Asher'ın iyi bir insan olduğuna ikna eden şeylerden bir diğeri.

"Bu durumda, beni stres giderici olarak kullanmaya devam
etmekten çekinmeyin." "Bu teklifini edeceğim."

Asher ve ben yemek bitmeden önce birlikte bir içki daha içiyoruz ve sonra hepsini kaşıkla kaselere
, ortalığı ve Hades'i almasına yardım ediyorum.

Beni ön kapıya kadar geçiriyor, onu hiç görmediğim kadar garip görünüyor. "gerçekten çok hoştu. Burada birinin olması o kadar da kötü görünmemesini sağladı."

"Asher... duyduğum şey... *samimiyet*
mi?" Beni itti. "Buna alışma."

"Bugün sonsuza dek Asher Dalton'ın minnettarlığını gösterdiği gün olarak anılacak."

Gülüyor ve bir adım öne çıkıyor, sonra ben ne olduğunu anlamadan eğilip beni öpüyor.

Ve eğer bu bana teşekkür etme şekliyse, kabul ediyorum.

Çünkü *lanet* olası öpüşebiliyor.

Geri çekilip kardeşlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmadan önce dudağını ısırıyorum.

"Bacağını beceren kişi *ben* olmadan önce durmamız ."

Beni tekrar öpüyor. "Yarın. Deplasman maçı. Prezervatif."

"Hala kutuyu paketledim."

Tereddüt ediyor. "*Bütün* kutu mu?"

Ses tonu bana Tray'in kütüphanede benimle konuşurken çıkardığı o küçük sesi hatırlatıyor. Sanırım hoşuma gitti. "Tamamen açılmamış," diye onu temin ediyorum. "Sadece bu sefer beyin sarsıntısı geçirmeyeceğine söz vermelisin."

"*Geçen* sefer beyin sarsıntısı

geçirmedi." "Bu senin hikayen."

Yapmadı, ama güvenli oynadığım için üzölmeyeceğim.

"İşte böyle zamanlarda kendi evimi almadığıma pişman oluyorum," diyorum.

"Evet, senin evindeki son sonra, orada takılma düşüncesi bile anında ereksiyon katili oluyor."

"İyi ki yarın var o zaman."

Sonunda uzaklaştığında, uzanıp kendini ayarlaması gerekiyor. "Her şeyi incelemeye hazır olun Gece."

Uyarıya ihtiyacım yok. Bu kadar uzun süre beklediğıme göre, beni üzerinden atmak için çok uğraşacak.

ASHER

BİR KÖPEK GİBİ AYNI ZİHNİYETE SAHİP OLABİLİRİM ÇÜNKÜ POZİTİF PEKİŞTİRME BENİ YAPAR DENER

Daha sert. Sadece akademide değil, hokeyde de. UConn'u buzda ne kadar çabuk yenersem, o kadar çabuk seks yaparım. Hepsini.

Teorim hatalı bile çünkü bir hokey maçı ne olursa olsun üç periyottur. Bunun uzatmaya gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Takım galibiyet serisi yakaladı ve bu gece de durum farklı değil. Nihayet, Koç sezon başında bir araya getirdiğinden beri bir takım gibi hareket ediyoruz ve bu da skor tabelasında gösteriyor.

Oyunlar daha net, paslarımız daha akıcı ve sadece gece bile ilk iki periyodun her birinde bir gol attım. Son düdüğe yaklaşıyoruz ve dört sayı öndeyiz, yani şu anda sadece eğlence için . Tek yapmamız gereken süreyi doldurmak.

Muhalefet umutsuzluğa kapılıyor ve hayal kırıklığına uğruyor.

Buza uçuyorum ama UConn'un iki defans oyuncusu beni bekliyor. Onları çalışıyorum ama sadece daha da yaklaşıyorlar. Sola ya da sağa kaçmam ya da pakı paslamam gerekiyor. Hızlı bir bakış ne Simms'in ne de Kaplan'ın boşta olmadığını gösteriyor ve şimdi savunma üzerimde ve hiçbir çıkış yolum yok.

Tek yapmam gereken pakı elimde tutmak. Tek amacım bu. Bir de kafana almamak.

Dağ gibi adamlardan biri bana hemen önce döndüm. Adam sırtıma doğru koşuyor ve beni yere sermeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Diğeri bana çelme takmaya çalışıyor.

Bundan kurtulamam, bu yüzden paktan mümkün olan her şekilde kurtulmalıyım, bu sopamı bacaklarımın arasından geçirmem, doğru yön olduğunu umduğum yöne şut atmam ve adamlarımdan birinin topu alması için bir mucize olması için dua anlamına gelse bile.

Bu çok acemice bir oyundu ve disk uçarken ben de sertçe buzun üzerine düştüm. Neyse ki pedlerim beni kafama bir daha almaktan kurtardı.

Bu sefer beyin sarsıntısı protokolü yok, çok teşekkürler.

Oyun o kadar hızlıydı ki hâlâ pakın nereye gittiğini anlamaya çalışıyordum. Sıra arkadaşlarım beni kucaklayıp yukarı çekene kadar gerçek golü bulduğumu fark etmiyorum.

Etrafa bakındım. *Bekle, ne?*

Sonra da *"Evet, bunu kesinlikle yaptım"* der gibi gülümsüyorum.

Bu gecenin olduğunda muhtemelen pişman . Şans atışları harika, ama onları yaparken azından biraz havalı görünmeyi tercih ederim.

Vardiya değişimi için takım doğru kayarken bakışlarım kulübenin köşesinde oturan Kole'unkileri buluyor. Başını sallıyor ve ben de selam veriyorum.

Koç, süre dolana kadar alt sıralara daha fazla buz süresi veriyor. Bu gece sahaya geri dönmeyeceğimi zaten biliyorum, muhtemelen bu yüzden bakışlarım aksiyona odaklanmak yerine sürekli arkama kayıyor.

UConn bir kez daha gol atarak toplam sayılarını ikiye çıkardı. oyunun büyük bölümünde pakı hücum bölgemizde tuttu. Buzun ters tarafından sayı yapamazsınız.

Soyunma odasına ulaştığımızda herkesin keyfi ama Koç Hogan her zamanki gibi yarın akşam bir maçımız daha olduğunu ve parti o maçı da kaçıracağımızı hatırlatma ihtiyacı hissetti.

Duş için soyunurken Simms yanıma yaklaştı. "Yine de bu şans atışını kutlamalıyız."

Katılıyorum. Sadece bu kutlamanın nasıl olması gerektiği konusunda iki farklı fikrimiz olduğunu düşünüyorum. Benimkinde Kole çıplak ve bolca kayganlaştırıcı var.

"Yarın gece. Kıçlarını tekrar tekmeledikten sonra."

Yine de bu gece planladığım gibi kutlamak isteyeceğimi varsayıyorum.

Simms omzuma yumruk attı. " sende. Onları öldürdük."

"Kendinize fazla güvenmeyin yoksa yarın her şey boka sarabilir. Bölgesel finallerin tekrarlanmasını istemeyiz." En azından yarın kaybedersek, bu sezon için liderler listesinde üst olacağız.

Rahatça oturuyoruz. Geçen yıl bu zamanlar olduğumuzdan çok daha rahatız. Playofflara zar zor girdik ve ardından bölgesel finallere kadar mücadele ettik. Her şey darmadağın olduğunda kazanmamıza sadece iki galibiyet kalmıştı.

Bu yıl böyle bir hayal kırıklığı yaşamak istemiyorum.

Kole arkamızdan temizlik yapıyor, tüm eşyalarımızı yerlerine koyuyor ben duşa gitmek için yanından geçerken kendimi tutona göz kırpyorum.

Yanakları pembeleşiyor. Tüm vücudu aynı renkte kızarana kadar bekleyemem.

Deplasman maçlarının en kötü yanı, ne kadar hızlı duş otobüse bindiğinizin önemi yok, herkesi beklemek zorundasınız ve görünüşe göre diğer herkes hala galibiyetin etkisinden çıkamadığı için kafayı çekmekle ve oteldeki sokağa çıkma yasağını ertelemekle meşgul.

Otobüse son Kole bindi ve her zamanki gibi babasının yanındaki koltuğuna oturdu. Gerçi başka seçeneği de yoktu. Simms benim yanımda, şans atışım hakkında gevezelik edip duruyor.

Gözlerimi Kole'un kafasının arkasından ayırmadan, "Şans eseri değildi. Hepsi yetenek işi."

Simms alay ediyor. "Madem öyle diyorsun. Bence yılın oyunu ve en iyi blooper kazanabilir. Bu şekilde

Kendi sopana takıldın ve buzun üzerine düştün..."

"Bu kadar aptal görünmek için çok yetenekli olmak gerekir," diye ekliyor Kaplan önümüzdeki koltuktan. Öne doğru eğilip ona bir öpücük veriyorum. Çünkü görünüşe göre artık ben de onlardan biriyim.

Ve bu bizim için normal bir davranış.

Bu ne zaman oldu bilmiyorum ama orada.

Otele geldiğimizde odaya koşmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu belli olmazdı.

Tamamen rahat.

Tamamen.

"Ateş nerede?" Simms seslendi.

Sanırım bu sıradan şeyi başaramıyorum. Ayrıca Kole'u da yol boyunca yerlerde kaybettim. Asansöre binip Kole'un ve benim katıma çıkıyorum ama sonra Schofield herkesin bize katılması için kapıyı açık tutuyor.

Sikim şikayet ediyor. Hayır, bekle, bu inilti ağzımdan geliyor. Kole asansörün diğer tarafında ve bana gülümsüyor. Anlaşılan benim inlemem *de yüksek sesli*.

Milyonlarca farklı katta duruyoruz ve herkesin bize karşı komplo kurduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de evren Kole'u benim gibi birinden korumaya çalışıyordur.

Ama bakışlarıyla karşılaştığımda ve ela gözleri ateşle dolduğunda, Kole'un sadece seks için bu işin içinde olduğuna dair hiçbir şüphem kalmıyor. Bu kadar... hasarlı birine aşık olmak için fazla zeki.

Çok yazık, çünkü kimyamız çok iyi ve ondan gerçekten *hoşlanıyorum*. Çok fazla insandan hoşlanmam. Çok fazla insanla da anlaşılamadığım kesin.

İşte bu yüzden biraz aklım olsaydı bu hiç başlamazdım. Artık çok geç. Beni çoktan bağladı.

Sonunda bizim kata ulaşıyoruz ve koridorda odamıza doğru yürürken Kole'un elini tutup tutmak için kaşınıyorum ama bu katta kalan sadece biz değiliz

Ben ilerlerken Kole bana zar zor yetişiyor. Vızıldıyorum ve ona dokunmadım bile. Henüz.

Kapıdan girer girmez bunu düzeltereğim. Anahtarı itmeye çalışırken ellerim titriyor. kart yuvaya giriyor ve üç kez ısıtılıyor.

Kole yanıma geldi ve kontrolü ele aldı. "Eğer bir şeyleri bu amaç için tasarlanmış deliklere böyle yerleştiriyorsanız, bazı sorunlarımız olacak demektir."

Bir kahkaha patlattım ama sonra gergin olduğumu fark ettim. Neden gerginim ki? Bu sadece seks ve Kole ve ben birbirimizi sayısız kez boşalttık. Kabul etmek gerekir ki, birbirimizi çok daha az çıplak gördük çünkü halka açık yerlerde sevişmek ve arabalarda oral seks yapmak soyunmak için ideal yerler değil. Beni soyunma odasında çok çıplak gördü ama bu farklı.

Kole kapıyı açıp dönüyor takım elbisemin ceketini kavrayıp beni de yanına çekerek odaya doğru geri geri yürüyor.

Eşiği geçer geçmez saldırıacak olanın ben sanıyordum ama hayır, görünüşe göre bu Kole'un işi.

antalarımızı kapının yanına bırakıyoruz ve beni hemen duvara doğru itiyor. Sonra ağzı benimkinin üzerinde, mükemmel kıvrak vücudu beni engelliyor. Dili güçlü ve emredici, tadı da naneli şeker gibi. Sanırım düşündüğümden daha da hazırlıklı gelmiş.

Hevesle bana srtnyor ve vücudunun benimkiyle birlikte hareket etmesinin tanıdıklığı beni biraz rahatlatıyor. Bana dokundukça sinirlerim yavaşça dağılıyor ve her ne kadar yaptığımız şeyi, ne kadar ateşli olduğunu ve daha fazlasını memnuniyetle alacağımı sevmiş olsam da, onun içine girme şansını kaıramam.

soymak ve her santimini öpmek istiyorum.

Kütüphanede bana mastürbasyon yaparken kulağıma fısıldadığı sözler aklıma geliyor. Onu ıldırtmamı, sınıra yaklaştırmamı ve sonra geri ekilmemi istiyor.

"Daha sonra acele etmeyeceğime söz verebilirim," diye grlyorum. "Ama şimdi senin içine ihtiyacım var." "şikayet ettiğimi duymayacaksın."

Pantolonuna uzandım ve kemerini çözdüm. Birbirimizi soymaya çalışırken acemice beceriksizce davranıyoruz.

Ayakkabılarımızı, oraplarımızı, ceketimi ve gömleğini çıkarmak için ayrılıyorz ama sonra ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum ve dudaklarını ve boynunu ısırma, yalamaya ve emmeye geri dönüyorum.

"Mm." Teninin tadı tuzlu ve bu bende sadece başka lezzetli bir şeyi emme isteği uyandırıyor. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmak için acele ediyorum ve onu yatağına itiyorum.

Uzun, zayıf vücudu ve dimdik duran siki ağz sulandıran bir manzara.

Kahretsin, onu hazırlamam gerekiyor ve aletimin bunun için zamanı yok. Beni kenardan aşağı çekmek için tabanı kavırıyorum.

"Kayganlaştırıcı,"

diye . "anta. n taraf."

"Cmler halinde konuşmak mı?" Ben pek farklı değilim. "Sikin beni mağara adamına çeviriyor. değil."

Kole sabırsızlıkla kıvrılırken ben hızla malzemeleri alıyorum. İkimiz de bunun uzun sürmesi için çok heyecanlıyız ve her kadar nefes alıp bunu yavaşlatmak istesem de, onun içine girmek için uzun zamandır bekliyorum.

Dizlerimin zerine çökerken ihtiyacım olan şeyleri yanımda yere bırakıyorum.

Kole bacaklarını hızla kaldırıyor ve dar deliğini ortaya çıkararak kenara doğru ilerliyor. "Fuuuck," diye inliyorum.

"Asher, ihtiyacım var... İhtiyacım var.."

Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Başımı bacaklarının arasına gömmekten ve

taşaklarından deliğine kadar yalamaktan çekinmiyorum. Ağzımı girişini yumuşatmak için kullanırken, elim sikine doğru uçuyor, onu okşuyor.

Kole sızlanıyor çünkü ben nazik değilim. Yavaş değilim.

Onu bütün gece , ama belki başka zaman. Bir görevdeyim ve onu çabucak hazırlamam gerekiyor. elimle, düşürdüğüm kayganlaştırıcı şişesini arıyorum ve kapağını açıyorum.

Elimi sikinden çekiyorum, böylece prezervatifi kapıp kendimi parmaklarımı kayganlaştırıcıya çünkü o hazır olduğunda, sikimin için bir saniye bile durmayacağım.

Kole sikine ilgi göstermeyi bıraktığımda şikayet ediyor ama sonra dilimi içine sokuyorum ve tekrar susuyor. Tabii nefesinin altında mırıldandığı küfürleri saymazsak.

Çok fazla deneyimim olduğu bir sır değil, ancak ağzım çok meşgul olduğu için prezervatifi hissederek takmaya çalışmak benim için yeni bir şey. İşe yaraması biraz zaman alıyor, yine de Kole'un şikayet etmediğinden eminim.

Yüzümü bacaklarının arasına daha da itmeye çalışır gibi kıvranıyor ve çözemediğim gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Ya hüsrana uğramış ve daha fazlasını istiyor ya da kendini dizginlemek için elinden geleni yapıyor.

Belki ikisi de.

Ve bunu çözebilmek için devam etmeyi ne kadar istesem de, onun içine ihtiyacım var.

Parmaklarım iyice kayganlaştığında, dudaklarımı taşaklarına götürüyorum ve işaret parmağımı deliğine bastırırken birini ağzıma .

Rahatlıyor ve kıcı parmağımın etrafında kenetlenmeden önce ilk boğuma kadar itmek kolay oluyor.

O zaman daha fazla dikkat dağıtıcıya ihtiyacı var.

Üzerine eğilip sikini kavriyorum ve ağzıma götürüyorum. Beni izlediğini hissediyorum, ateşli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama ona dikkat edemeyecek kadar konsantre olmuş durumdayım. Arkasına yaslanıp gösterinin tadını çıkarabilir.

Bir erkeği hazır hale getirmenin, parmaklarımla prostatını delerken A oyunu oral seks becerilerimi getirmekten daha hızlı bir yolu yoktur. Sadece oraya ulaşmam için yeterince açılması gerekiyor.

Onu emiyorum ve sert aletin etrafında mırıldanıyorum ve parmağım onun içinde biraz daha hareket ediyor.

"Dayanabilirim," diye nefes alıyor. "Bana daha fazlasını ver." Kalçaları hareket ediyor, beni daha derine götürüyor ve prostatına vurduğumda vücudu kontrolü ele alıyor.

Aşırı seks düşkünü bir şeytana dönüşüyor. Ağzımın içine ve parmağımın üzerine doğru itiyor. Bir parmak daha ekliyorum, o da hemen uyum sağlıyor. Üçe geldiğimde, iri eli beni yerimde tutmak için saçlarımı kavriyor. Onu daha önce de boşaltmıştım ama bu şekilde değil.

Parmaklarımla kendini becerirken ağzımı becerdiği yerde değil.

Kole hızla çılgına dönüşüyor ve başımı kaldırıp onu izlemek istesem de ona zar zor ayak uydurabiliyorum.

Ta ki uzun, alçak iniltisi konsantrasyonumu bozana ve kayana kadar. Bakışlarım yukarı kayıyor ve onu dudaklarını ayırmış, küllü saçları alnına dökülmüş ve gözleri benimkilere kilitlenmiş yoğun bir ela renginde ... sikim sızmaya başlıyor.

Ben de ondan gelen prekumanın tadını alabiliyorum. Tuzlu ve baş döndürücü.

Hepsini yutmak ve boğazımdan aşağı inene kadar devam etmek cazip geliyor çünkü biliyorum ki

Tecrübelerime göre tadı çok güzel ama bu gece hepsini istiyorum ve şimdi istiyorum.

Islak bir patlamayla sikini çekiyorum ama onu parmaklamayı bırakmıyorum.

Gözleri parlıyor. "Ben hazırım. Kahretsin." Başını geriye atıyor ve dişlerini sıkarken boynundaki tendonlar dışarı çıkıyor. "Her şey bitmeden sik beni."

Evet.

Ayağa , sikim çoktan kılıflanmış ve yağlanmıştı, gitmeye hazırdım.

Otel yatakları idealden daha alçak olduğu için Kole'un bacağına dokunarak biraz doğrulmasını sağlıyorum. Üstüne tırmanıyorum ve sonra genişlemiş kalçalarının arasına diz çöküyorum.

Elimi göğsünden aşağıya, sikinin göbek deliğine doğru işaret ettiği yere doğru gezdiriyorum. Şaşırtıcı derecede kalın kalçaları benimkilerin üzerinde duruyor ve ben bu muhteşem manzarayı içime çekiyorum.

Sonra sikime uzanıp onu kaygan deliğine doğru yönlendiriyorum ve yavaşça içeri itiyorum. Kole yüksek sesle, konsantre bir nefes veriyor ama beni kolayca kabul ediyor.

Aletimi çevreleyen baskı delice ve kendimi utandırmama iki saniye kaldı.

Kole'un cildi kızarıyor. Göğsü hızlı patlamalarla inip kalkıyor ve ben daha fazla , çok fazla olduğuna ya da alışması gerektiğine dair işaretler aramaya , ama olan tek şey tembel bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bana zarar vereceğinden korkmana gerek yok. Günümde bir ya da iki sik yedim."

Hipster Boy bu hafta sonu Kole'yi görmek istediğinde ortaya çıkan o içgüdüsel hırıltı yeniden beliriyor. "Ben senin içindeyken bunu konuşmayacağız."

"Ne, başka erkeklerle birlikte olduğum için mi? Karşılaştırmayacağından mı korkuyorsun? Sahne korkusu mu yaşıyorsun?" Şerefsiz sırttı ve ben daha sert iterek prostatına vurdum.

Zevkten titrerken kendini beğenmiş olmak zordur.

"Daha hızlı hareket etmem için benimle alay ettiğini biliyorum, ama bunu şimdi yaparsam, iki pompalı bir aptal olduğumda nasıl kıyaslanacağım konusunda gerçekten endişeleneceğim."

Kole bana doğru uzanıyor, yüzümü avuçluyor. "Eğer öyle bir şey olursa, onun yerine bana sakso çekebilirsin. Ben böyle cömert biriyim."

. "Çok cömertsin. Ama bana bir saniye verin, sonra size spor yapmama kuralınızla neleri kaçırdığınızı göstereceğim."

"Sözler, ," diye fısıldıyor ve sonra beni öpmek için eğiliyor. Eli başımın arkasına geçiyor ve saçlarımı sıkıca kavrayarak beni kendisine bağlıyor.

Ağzı talepkâr -bu dikkat dağıtıcı- ve ben farkına bile varmadan, çıkıyorum, onu içime çekiyorum ve içinde olmanın tadını çıkarıyorum.

Kole ağzını kapatıyor ve başını geriye doğru eğerek boynunu ortaya çıkarıyor. Köprücük kemiğinden çenesine doğru bir yol yalıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diyor.

"Öyle mi?" Doğruluyorum ve onu kendimle birlikte çekiyorum, böylece kıcı yataktan kalkıyor ve neredeyse kucağıma geliyor.

Kalçalarını sertçe kavriyorum içine giriyorum, sonra çekip tekrar yapıyorum. Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar, iki titreyen beden serbest kalmanın peşine düşene kadar.

Kole başının yanındaki yastığa uzanıyor ve ondan gelen seksi sesleri bastırırken yastığı sıkıca kavırıyor.

Üzerinden çıkarıp her duymak istiyorum ama kaldığımız otel odalarının duvarları oldukça ince ve ondan gelen kesinlikle günahkâr. Ve *gürültülü*.

ve her şeyi tekrar yapmadan önce onu hayal kırıklığına uğratmak ve kontrolünü kaybetmenin eşiğine geldiği yerde onu tekrar inşa etmek için çok cazip geliyorum, ama çok ileri gittim, çok heyecanlandım ve geri dönüşü olmayan noktada olduğumu biliyorum.

Şimdiden sınıra yaklaşıyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. Kıçı beni sıkıca kavırıyor ve her hamlesi ağrıyan taşaklarımın karıncalanmalar gönderiyor.

Gelmem lazım ama önce onun gelmesi lazım.

Aramıza uzanıp elimi sikinin etrafına sarıyorum, sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum.

"Asher, ben ..." Cümlesini tamamlayamadan patlar ve karnının her yerine ateş eder.

Döl ipleri tenine çarpıp yavaşça göğsüne doğru inerken onu sarsmaya devam ediyorum.

Sadece bu görüntü bile boşalmamı tetikliyor ve iki kez daha içine girip prezervatifi doldurduğumda tüm vücudumu saran bir orgazm yaşıyorum. Sadece sikimde ve taşaklarımda değil. Tenim ısınıyor, karnım keleklerle doluyor ve yükseklerden inip ondan çekildiğimde, başka bir zevk dalgası içimden fırlıyor.

Yanına sırtüstü yığılıyorum ve derin nefes alıyorum. Ayağa kalkıp prezervatiften kurtulmam gerekiyor ama bu bekleyebilir çünkü bu ...

"Eh. Sanırım iyisin," diyor Kole.

Başım o kadar hızlı dönüyor ki yıldızları görüyorum. "Az önce ne dedin sen? Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

Kole gülüyor. "Şaka yapıyorum. Kahretsin, buna ihtiyacım vardı." Yavaşça doğruluyor ve odaya bakıyor. "Sanırım temizlenip yatağıma girmeliyim."

"Hayır. Evet, git temizlen ama buraya geri gel." Yanımdaki yatağı . "Ne, sarılmak mı istiyorsun?"

Prezervatifi çıkarırken ona yaklaşıyorum. "Sarılmak hakkında kim bir şey söyledi? Onu kaldırabildiğimde, bunu tekrar yapacağız."

Kole'un gözleri ateşle doluyor ve siki seğiriyor. Evet, bu planla bir sorunu yok.

KOLE

GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRARAK UYANDIM, VÜCUDUM İKİ GECENİN ARDINDAN OLABİLECEK EN İYİ ŞEKİLDE AĞRIYORDU. Ateşli. Seks.

Asher ne kadar iyi hissedeceğimi asla küçümsememiştim ama ne kadar çabuk bağımlısı olacağımı fark etmemiştim. Cuma gecesi iki kez, dün gece de maçtan sonra bir kez sevişmiştik ve plan değişmiş olsa da, *buraya* döndüğümüzde -oops!- yanlışlıkla kendimi onun sikinin üzerinde bulmuştum.

Burada pişmanlık yok.

Özellikle de bu sabah benim sıram olduğu için.

Ona doğru yuvarlanıyorum ve omzuna bir öpücük elim sırtının pürüzsüz tenini takip ederek gidiyor. Uyandığında alçak sesle mırıldanıyor ve aletim yüzüstü tutup içine girme düşüncesiyle kıpırdanıyor. Tam bedenimi onunkine yapıştırmak üzereyken biri kapıya vuruyor.

"kışınızı, geç kaldınız!"

Baba.

Belli ki Asher da sesi tanıyor, çünkü ayağa fırlıyor ve kafası doğrudan burnuma çarpıyor.

"Kahretsin!" Acı yüzüme vuruyor ve gözlerime su dolunca görüşüm kayıyor. "Ne oluyor lan?"

"İyi misin?" Ellerimi geri çekiyor ve hafifçe burnuma dokunuyor. Acı biraz azalıyor, ama *lanet olsun.*

Kapı tekrar vuruluyor. Kafam karmakarışık ve konsantre olamıyorum. Asher kapıya doğru yanımdan geçerken beni hafifçe itiyor. "Yatağımdan kalk."

Yatağa. Tamam. Elimi birkaç kez daha burnuma bastırdım. Kan yok. Acı azalıyor. Sonra yatağımın kenarına düştüm ve *hayır!* Ağrı geri geldi ama yepyeni bir bölgede.

Belki de Asher'ın aylarca kışım iş için kapalı kaldıktan sonra kayganlığı azalana kadar beni becermesine izin vermek en iyi oyun planı değildi?

Ancak vardiyaya geçip tekrar düşük yanıkla karşılaştığımda, son iki geceyi anımsamama neden oluyor.

Asher tarafından becerilmek aceleyle unutmayacağım şey ve donuk acı bu anıları taze ve net bir şekilde geri getirmeye yardımcı .

"Hazır mısınız çocuklar?" diye soruyor babamın sesi.

"Neredeyse. Toplanmayı bitirmek üzereyim," diye yanıtlıyor Asher. "Beş dakika sonra aşağıda buluşuyoruz."

". "

"Oraya zamanında gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Babamın sesi temkinli, neredeyse şüpheli. Yerde duran kullanılmış prezervatife bir an gözüm takılıyor ve ruhum üzerine kime yemin etmem gerektiğini bilmiyorum ama bu odaya adımını bunu görmemesi için *dua ediyorum*.

"Hayır, burada her şey kontrol altında Koç."

Ve Asher'ın dün gece galibiyet golünü attıktan sonra böyle ukala konuşmaya hakkı var.

Babam gidiyor ve Asher aceleyle geliyor. Yüzüme bir kez baktı ve gülmeye başladı. "Bir şeyin kırıldığını sanmıyorum doktor."

"Endişeniz boşuğu."

"Ah, ama. Sadece biraz kırmızı." Gülümsemesi geniş ve *çok* güzel. Onu anında affediyorum. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

"Daha iyi öpmemi ister misin?"

"Sanki zaman varmış gibi." Surat asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Erken kalkmamız gerekiyordu." "Dün gece sikim için yalvaran sendin."

"Maçtan sonra ağrın vardı. *Tabii ki* sana binecektim." Beni ayağa kaldırdı. "Bir sonraki deplasman sadece üç hafta var."

"Üç *hafta* mı?" Başımı bir iniltiyle geriye atıyorum ve beni bir öpücüğün içine çektiğinde aniden kesiliyor. "Bunu yapmak için başka bir yer bulamazsak, bu kışa uzaktan hayran olmak zorunda kalacaksın." Bunun bir trajedi olduğunu söyleyemem.

Toplanıp aşağıya beş dakika geç iniyoruz ve duş almayı atladığımız için seks gibi koktuğum paranoyasına kapılıyorum. Otobüse bindiğimizde Asher'ın takımla izin vermek yerine onu ön sıraya itiyorum ve yanındaki koltuğa oturuyorum.

Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"İkimiz de kokuyoruz. Diğerlerini buna katlanmaktan kurtarıyorum. Ya da daha kötüsü, neden aynı koktuğumuzu düşünmekten."

Asher eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Sence nefesim hâlâ senin dölün gibi mi kokuyor?"

Dalga geçiyor çünkü duş almamış olsak da dişlerimizi fırçaladık. Yine de birbirimiz gibi koktuğumuzu düşünmek kesinlikle tahrik edici. Kimsenin bilmesini istemesem de insanların dün gece ne yaptığımızı bilmesi. Düşüncesi bile tahrik edici, ama babamla ve ekiple yüzleşmek ve yaptıklarımızı savunmak zorunda .. Bu benim için hayır demek.

Babam uçağa bindiğinde belli ki çok şaşıyor ama Beck'le birlikte arkamızdaki sıraya geçiyor ve neyse ki birlikte oturmamızın tuhaflığını dile getirmiyor.

Onun yerine "Burnuna ne oldu?" diye soruyor.

"Alerjiler mi?" Aslında bir şeyim yok ve Aralık ayında havada kesinlikle polen yok. Babamın yalan söylediğimi bildiğinden eminim. Yine de burnumun renginin solmasının gerçek sebebini tahmin etmesi zor bir ihtimal.

Kulaklıklarımı telefonuma bağlıyorum ve birini Asher'a veriyorum. UConn'dan CU' uzun bir var, yüzden yerleşebiliriz. Bu biraz.. hoş. Aptalca şeyler fısıldarken omuzlarımız değecek kadar yakın oturuyoruz.

Asher'ı böyle açık ve rahat görmek, arkadaş olarak ne kadar ilerlediğimizi gerçekten vurguluyor. Elbette seksin de bununla bir ilgisi var, ama bunun ötesinde, gerçekten bağ kurmuşuz gibi hissettiriyor.

O bir evcil hayvan projesi değil, ben de onun testlerini geçmek ve takımda kalmak için bir araç değilim. Aslında birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz.

Asher bazen işleri kolaylaştırmıyor değil.

Gülümsüyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Otobüsün sallantısı azalıyor ve Asher şarkılar arasında gidip gelirken ben de büyük bir kısmında mutlu ve hoşnut bir yere dalıp gidiyorum.

Gıcırdayan tekerleklerin sesi memnuniyetimi bozuyor ve koltuklarımızda şiddetle öne doğru savruluyoruz. Otobüs refüjdeki çakıllara doğru savruluyor, beni Asher'ın üzerine fırlatıyor, sonra da yola geri dönüyor.

"Ne oluyor be?" Nefes nefese kaldım. Kalp atış hızım mide bulandırıcı seviyelere yükseldi onu tekrar düşürmek için nefes almaya çalışmam gerekiyor.

Bir ya da iki sıra geriden biri "Lanet olası geyik, sanırım," diyor. "Geyik." Sürücü . "Lanet şeyi ıskaladım."

Yavaşça nefes veriyorum. Bir otobüste bile bu manzara hiç hoş olmazdı. Şokun geçmesi bir dakika sürüyor.

Ekibin gürültüsü o kadar arttı ki, Asher'dan gelen kısa, keskin pantolonu fark etmem bir anımı alıyor.

Solgun ve korkmuş görünüyor. Tamam, belli ki şoku atamamış. Bir şeyler *yapma* ihtiyacı beni sardı.

"Hey, . Sadece bir geyikti." Kolunu tutmak için hamle yaptım ama Asher kolunu elimden çekti. "Biliyorum, ben iyiyim." Ama sesi hiç de iyi değildi.

"Asher-" "*Bırak onu.*"

Ses tonundan irkiliyorum, çünkü Asher sinirlendiğinde bile kontrollü oluyor. Kendini tutuyor. Bu

...

İçindekileri tutmaya çalışırken göğsü fazla mesai yapıyor ama yumruklarının nasıl çalıştığını gizleyemiyor.

kucağında titriyordu.

Onu rahatlatmak istiyorum, hayır, *buna ihtiyacım var*. Ona her şeyin yolunda olduğunu ve böyle bir kazayı kıl payı atlattığı için biraz paniklemesinin tamamen normal olduğunu ve bunun adrenalinin vücuduna vurmasından kaynaklandığını söylemek. Ama gözleri

Daha önce onda hiç görmediğim vahşi bir görünümüne bürünmüştü ve kendimi biraz hissediyordum.

Desteğimi sunmaktan geri durmak fiziksel olarak acı veriyor.

Nefes alış verişinin tekrar normale dönmesi on dakika kadar sürüyor. "Sen ... iyi misin?"

Başını sallar ve dikkatle pencereden dışarı bakar.

Mesaj alındı.

İyi olduğu için ona ihtiyacı olanı veriyorum ve CU kampüsüne kadar geri çekiliyorum. Hayatıma devam etmeyi ve hiçbir şey olmamış gibi davranmayı planlıyorum. Ancak otobüsten indiğimizde Asher hâlâ bana bakmıyor.

Otobüsün altından çantasını alır ve doğruca arabasına yönelir.

Herkesin eşyalarını aldığından emin olmam gerekiyordu ama onun yerine peşinden fırladım. "Hey, neler oluyor?"

Durmuyor, ben de kolundan tutup bana bakması için onu zorluyorum.

"Ne oluyor lan?" Tısladım.

"Önemli bir şey değil."

"Kesinlikle görünmüyor."

". Önemli şey değil. Neden peşini bırakmıyorsun?" "Çünkü garip davranıyorsun."

"Peki ne zamandan beri bunun *seninle* bir ilgisi var?" Bir an için geri . "Arkadaş olduğumuzdan beri, pislik."

"Arkadaş mı?" diye hırlıyor ve onu diğer insanlara karşı alışık olduğum o acımasız, kibirli bakış yüzünde beliriyor. "Evet, çünkü dün gece yaptığımız şey çok *arkadaşçaydı*, değil mi?"

İlk başta ne dediğini anlamıyorum. "Ne olmuş yani, bugün çıldırmışsın, kimin umurunda? Herkesin başına gelebilir."

"Beni yalnız bırak, Kole."

"Bana ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Sana bir bok söylemek zorunda değilim. diye bana beşinci dereceden bir yapışkan gibi gelme. Bunu olmadığı bir şeye dönüştürmeyin."

Olmadığı bir şey mi? Kollarımı kavuşturuyorum. "Peki bu *ne* o zaman?"

"Sen oradasın ve uygunsun. Ve *seninle* takılmak belli ki maç kazanmama yardımcı oluyor."

Bunu umursamaz bir şekilde ortaya atması kırmızı bayrakları yükseltiyor olmalı, ama bu seks ve platonik arkadaşlığın ötesinde bir şey olmasa da, incindim. "Ben kolay yatan biriydim." Tüm bu arkadaşlık, koçun oğluyla yatıp birkaç hokey maçı kazanması için bir yol muydu?

Asher omuz silkiyor ve duygusuzluğu beni sinirlendiriyor.

Ekibin bizi gerçekten duymadığından emin olmak için başımı çeviriyorum. "Biliyor musun, siktir git. Sırf istediğini elde ettin diye klişeleşmiş bir hıyar davranmana gerek yok."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama fikrini değiştirmiş olmalı ki çantasını havaya kaldırıyor

Omzunu silkiyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve ben boğazımdaki yumruyu yutamadan arabasına yöneliyor. Arabaya binip motoru çalıştırıyor ve park yerinden çıkarken tekerlekler bir saniyeliğine toz kaldırıyor.

Neydi o?

Sanki bir anda şalteri gibiydi ve ben hala ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Beynimin takıldığı tek şey buraya geri döndüğümüz ve beni olabildiğince hızlı bir şekilde terk ettiği.

Acımaması gerekiyordu.

"Hey, Kole?"

Babama dönmeden önce yüz hatlarımı hızla gevşetiyorum ama o da pek iyi görünmüyor. Asher'ın kaybolduğu yere bakıyor, kaşları endişeyle çatılmış.

"Gitmeden önce Asher'ı yakalamak istedim. O iyi mi?"

Rol çalışıyorum. "Sadece Asher her gibi hıyarlık yapıyor."

Babam başını sallıyor ve bana tuhaf gelen bir şey oluyor. Normalde bir oyuncunun testosteron dolu bir mankafa gibi davrandığını görmek babamı kıpkırmızı yapar ve onu kenara atmaya hazır hale getirirdi ama bunun yerine yüzü soluyor.

"West'i arayacağım."

"Neden?"

"Ona haber ver."

"Asher'ın biri olduğunu bildiğinden oldukça eminim."

Babam yaklaşıyor. "Ailesinin nasıl öldüğünü sana anlattı mı?"

Bu soruyu beklemiyordum. "Hayır..." Ama içimde iğrenç bir his oluşmaya başladı, belki de.. bu gerçekten Asher'ın Asher'lığıydı. *Hıyarlık* yapmıyordu ama kendini korumaya çalışıyordu. Neredeyse sormak istemiyorum. "Nasıl?"

"Bir araba kazası. Bir geyiğe çarptılar ve yoldan çıktılar."

Sikeyim.

Babam gitti ve şimdi dilsiz kalan *benim*.

Kalbim acıyla çarpıyor ve koşarak babamın arenaya doğru yürüdüğü yere gidiyorum.

"Arabayı alabilir miyim?" Onu arabama aldığıma pişman oldum. "Annem gelip seni alabilir."

Babamın kafası karışmış görünüyor. "Sadece yarım saat sürecek-" "*Lütfen*, baba."

"Nereye gidiyorsun?"

Hmm... gerçek mi yalan mı? "Asher'ı bulmam gerek."

Bana West'in halledeceğini söylemesini bekliyorum ama onun yerine elini cebine atıp anahtarlarını çıkarıyor.

"Bana iyi olduğunu söyle. Ve *dikkatli sür.*"

Park yerine geri dönüp babamın arabasına atlamadan önce yapacağıma söz veriyorum. Arabayı sürerken ellerim direksiyonda sıkıca duruyor ve kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatıyorum çünkü Asher'ın şu anda ihtiyacı olan şey bu.

Ben bir aptalım. Ama bunu düzelteceğim.

Asher kimsenin ona *çıkmaq istemediğini*, ama benim sahip çıktığı mı söyledi ve bir şeyden sonra onun olmayacağını düşünüyorsa canı cehenneme.

Arkadaşlar... Çalışma arkadaşları... Sikiş arkadaşları.. Bunların hiçbir i önemli değil. Önemli olan tek şey Asher'ın her zaman yalnız olmak zorunda olmadığını bilmesi.

vardığımda ve arabasını garaj yolunda gördüğümde rahatladım. En azından buraya kadar gelebilmişti.

Belki üzgünken beni görmek istemeyecek ama *denediğimi* bilecek. Kapıyı çaldım ve kardeşi Rhys açtı. "Hey, Asher'ı görmem gerek." "Kusura bakma dostum. Deplasman maçı."

"Daha yeni döndük." Asher'ın arabasını gösteriyorum ve Rhys kafası karışmış şekilde arabaya bakıyor.

"Evde değil. İstersen odasına bak." Rhys kapıyı açık bırakarak uzaklaşır.

Ama Asher burada değilse, isteyeceğim son şey Koç Dalton tarafından evde bulunup ona olanları anlatmak zorunda kalmak olur.

Bir an Asher'ın arabasına baktım. Eğer burada değilse... O zaman nereye gittiğini tahmin edebileceğimden oldukça eminim.

ASHER

O EVDE YÜRÜYEMEZDİM. TÜM O KÖTÜ ENERJİ -SÜREKLİ KAYNAYAN ÖFKE-

yüzeye çok yakın.

Aslında eve dönüşümü hatırlamıyorum. Tek hatırladığım o otobüsten uzaklaşmak istediğim. Herkesten uzakta. Kole'dan bile.

Lanet , ona daha sonra özür dilemem gereken boktan bir şey söyledim.

Evimin önüne çeker çekmez arabadan indim ve aklımda gerçek bir yön olmadan yürümeye başladım, ama bu şekilde buraya, kardeşimi kız arkadaşıyla bulduğum parka geldim.

Küçük kardeşlerimin yakınında olmadığım sürece nerede olduğum umurunda değil. Beni böyle görmemeliler.

Ellerim hâlâ titriyor, nefesim doğru çıkmıyor. İçimdeki uğultulu enerji tehlikeli bir hızla inip çıkıyor. Bir şeyleri yumruklamak, adımlamak... çılgılık atmak istiyorum. Bunları yapmak yerine gözlerim doluyor.

Bu da ne ?

Birkaç damlayı siliyorum ama bu sadece daha fazla akmasına neden oluyor.

Ben... Ben neler olduğunu bilmiyorum. Ölümlerinden beri ağlamadım. Gözyaşlarına gerek yok sanıyordum. Ölüm olur. Hayat bu. Son.

O zaman neden aptal bir geyik tüm bu iğrençliği ortaya çıkarıyor? Harika, şimdi de burnum akıyor.

Biri adımı söylüyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum ve bu şekilde arkamı dönmek istemiyorum.

Kuru, seni aptal gözyaşları. Kuru.

Derin bir nefes alıp her şeyi bastırıyorum ama topuklarımın üzerinde dönüp Kole'nin yaklaştığını gördüğümde neredeyse tekrar kırılıyorum.

Başımı sallayarak, kalan azıcık gücümle dayanmaya çalışıyorum.

"Peşimden gelmemeliydin," diye . Kahretsin. Boğazımı temizliyorum.

"İstersen bana gitmemi söyleyebilirsin. Seni yalnız bırakmamı söyleyebilirsin. Ama burada olduğumu bilmeni istedim. Eğer bana ihtiyacın olursa."

"Kimseye ihtiyacım yok," diye .

"Sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim, tamam mı? Hiçbirini kastetmedim. Kaçmak istedim bunu bildiğim tek yolla yaptım."

Aynen öyle. "Kafamın içinden çık," diye homurdandım. "Belki de tıp doktoru olmak yerine psikiyatrist olmalısın." "Hayır, bunun için sen neden bütün gün insanların sıızlanmalarını dinleyeyim ki?"

Kole tereddüt etmiyor. Kollarıma giriyor, bu sadece barajı yıkıyor ve gözlerimden kovalar dolusu dökülüyor. "Ben buradayım," diye fısıldıyor. "Konuşabiliriz, sana sarılabiliyim... her neyse. Sadece ni dök."

Babam ve üvey annem öldüğünden beri ilk kez, tutunmam gerektiğini düşündüğüm her şeyi bıraktım.

Kole geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum, öyle sıkı kavırıyorum ki onu çeğimden korkuyorum. O karşı koymuyor. Elini sırtımda gezdiriyor ve "Hiçbir yere gitmiyorum" ve "anındayım" gibi yatıştırıcı sözler fısıldıyor.

Şu anda burada sadece Kole, ben ve kimsenin görmesine izin veremediğim bir yığın yük var. Eğer bu kadar ... *Kole* olmasaydı, o da göremezdi.

lunu arkaya doğru uzatarak oturuyor ve yanına oturmam için bana işaret ediyor.

Onun kollarında olmak gerçekten uzun zamandır hissettiğim en güvenli yer. Bana dokunmaya am ettiği sürece, sanırım iyi olacağım.

Mücadele etmiyordum gibi davranmama
gerek yok. Çünkü mücadele ediyorum.

"Keşke ben olsaydım," diye mırıldanıyorum.

"Ne?"

"Babam ve June öldüğünde, keşke ben ölseydim dedim." Kole'un kolları bana daha sıkı sarıldı. "Oh, Asher."

Şimdi kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. "Hayır, hayır, intihara meyilli olduğumu düşünmeyin. Öldüklerinde, gittikleri için kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamadım. Gerçekten iyi insanlardı ve West ile benim bir sürü saçmalığımıza katlandılar. Çok ciddi bir şey değildi -tipik ergen saçmalıkları- ama üstesinden geldiler, musunuz? Ve kendi beş çocuklarını büyüttüler. Neden ölmek zorundaydılar ki? Hepimiz asıl ziyan olanın ben olduğumu biliyorken, bu çok büyük bir gibi görünüyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almıyorum, herkesten nefret ediyorum-"

Kole beni dürttü. "Hey."

Gözlerimi deviriyorum. "*Neredeyse* herkesten nefret ediyorum. Ben ... ben iyi bir insan değilim. Onlar öyleydi. Ben sadece... anlamıyorum."

"Görünüşe göre çok karmaşık ve nadir görülen bir hastalıktan muzdaripsiniz." Başımı çevirdim. "Ne?"

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Keder."

"Bir an için bana gerçekten bir cevabın olabileceğini düşündüm."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kederin tek tedavisi zamandır. sonunda bir pislik olmadan günü atlatmak gittikçe kolaylaşacaktır."

"Kardeşlerimin onlarsız büyümek zorunda kalmalarından nefret ediyorum. Benimle ve West'le kalmalarından nefret ediyorum."

Kole yer değiştiriyor ve bir şey söylemek istediğini ama tuttuğunu hissediyorum. Şu anda bana her şeyi sorabilir. Artık buna karşı koyacak gücüm yok. Ayrıca hayatın ne kadar adaletsiz olduğu ve ne kadar ayrıcalıklı olduğumu bildiğim halde neden yarım düzgün bir insan hakkındaki düşünce trenimi ve saçma sapan düşüncelerimi durdurmak için her şeyimi veririm.

"Sor," dedim.

"Neyi soracaksın?"

"Sormak istediğin ama beni endişe ettiğin şey."

Kole'un parmakları kalçamda benimkilerle birleşiyor. "West'le aranızda ne var? İlişkiniz kafa karıştırıcı. Bazen ondan nefret ediyormuşsun gibi geliyor, bazen seni sevdiğini ve korumak istediğini bildiğim halde senden nefret ettiğini düşünüyormuşsun gibi geliyor, bazen de..."

"Diğer zamanlarda, ne?"

"Aynı madalyonun iki yüzü gibisiniz."

"Bu karmaşaya nereden başlasam?" İçimi çektim. "Annem ettiğinde, babam bana bakması için West'e çok güvendi. On sekiz yaşındayken onu aldılar. Beni yirmi dört yaşındayken, sonra annem yirmi altı yaşındayken öldü. Onu hatırlamıyorum bile, ama West sekiz yaşındaydı."

"Nasıl öldü?"

"Pulmoner emboli. West'i okuldan kadar bir şey olduğunu bilmiyorlardı. Ben de ama hatırlamıyorum."

"İki yaşındaydın. Bu anlaşılabilir bir şey."

"Babam bana yardım etmesi için West'i çok aradı. En azından June kadar."

"O daha çocuktu."

"Biliyorum ve bu yüzden bazen bana kızgınmış gibi hissediyorum." Kole' elini ters çeviriyorum ve söylediklerim hakkında fazla düşünmemek için avucuna daireler çiziyorum. "O zamanlar küçük olmama rağmen bunu hissettim. 'Oh, sinir bozucu küçük kardeşim benim gibi olmak istiyor ve ben en iyisiyim' diye düşündüm, bu yüzden uzun süre hokey oynamak için savaştım. Sonra hokeyde gerçekten iyi olduğumu, hatta muhtemelen Dalton'dan bile daha iyi olduğumu , hokey birdenbire ikimizin de oynamak istemediği bir rekabete dönüştü. Sürekli karşılaştırmalar, ağabeyimle oynayabilmek için Boston'ın beni seçmesini umup ummadığımla ilgili sorular. Buffalo'ya draft edildiğinde ise hangi kardeşin daha iyi olacağına dair spekülasyonlar başladı. Sanki hokey dünyası başından beri bizi birbirimize düşürmeye çalışıyordu ve biz de buna alet olduk."

"Peki ya şimdi?"

Omuz silkiyorum. "Şimdi sadece her şeyi çözdüğü halde gibi davranmasından nefret ediyorum." Kole kıkırdıyor.

"Bu komik mi?"

"Dediğim gibi, bir madalyonun iki yüzü. Neden böyle olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Benden daha iyi olduğunu düşündüğü için mi?"

Kole tamamen gülüyor. "Neden böyle davranıyorsun? Neden kendi takım arkadaşlarına bir pislik gibi davranıyorsun?"

Bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyorum. *Çünkü kırık ve olduğumu görmelerini istemiyorum.*

"Onlar seni tam olarak senin West'i gibi görüyorlar. Güçlü davranıyor çünkü ailenizin yas tutabilmesi ve dağılmadan yoluna devam edebilmesi için buna *ihtiyacı olduğunu* hissediyor. İçi parçalanmış olsa bile hepiniz için bir arada tutmaya çalışıyor."

Sözleri beni tam göğsümden vurdu ve sözlerini kafamda her gözden geçirdiğimde, sanki *Yumruk, yumruk, yumruk.*

Göğüs kafesimi ovuyorum. Kole haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Muhtemelen bunu başından beri biliyordum, ama bunu gerçekten görebilmem için başka birinin bunu göstermesi gerekti.

"Kahretsin," diye

mırıldandım ve ayağa

kalktım. "Ne?"

"Gidip bir şeyler yapmam

lazım." "O... tamam mı?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Geliyor musun?"

Kole bana yetişiyor ve sessizce evime doğru ilerlerken kolumu omzuna dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Bana ne yaptığımı sormak istediğini anlayabiliyorum ama yüksek sesle söylersem korkup kaçacağımdan korkuyorum.

Arabasını sokağa park yerde duraklıyor. "Eve gitmemi mi istiyorsun, yoksa seninle gelmemi mi?"

"Seni yanımda istiyorum. Çok hızlı olacağım ve sonra üzerinde 'Çocuklar giremez' yazan büyük bir tabela olan odamda takılabiliriz."

"Bu işe yarar mı?"

"Hayır. Kıyafetlerin her zaman üzerinizde kalması gerekecek." "Sanırım idare edebilirim."

Bir adım öne çıkıp soğuk burnunun ucunu öpüyorum.

"Teşekkür ." "Ne için?"

"Muhtemelen hak etmediğim halde peşimden geldiğiniz için. Söylediğim şeyler ..."

"Onları kastetmediğini biliyorum. Başta öyle olduğunu düşünmüştüm ama sonra babam bana annenle babanın nasıl öldüğünü anlattı ve ben de bir araya getirdim."

"Özür dilerim." Hayatım hiç bu kadar üzgün olmamıştım. Ve bu bir şey söylüyor çünkü sayısız kez berbat ettim.

"Bunu ben de biliyorum," diyor Kole usulca. "Nasıl?"

"Çünkü sen *duyguları olmayan*, sert bir adam değilsin. Bunu seninle tanıştığım ilk gecedan beri biliyorum, kayıp küçük kardeşin için çıldırıyordun. İnsanların öyle olduğuna inanmasını ne kadar istesen de sen bir pislik değilsin."

Şu ana kadar bunu duymam gerektiğini bilmiyordum. Kole beni görüyor. Gerçekten görüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım," diye mırıldanıyor Kole.

"Bunu yapmak için cesarete ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin?" "Tam olarak *neyi* yapmak için?"

Onu evin içine çekiyorum ve West'in etrafı karıştırdığını duyabildiğim mutfağa doğru ilerliyoruz.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Hey, dönmüşsün. Maçları yayınladım. Bekle, yüzün neden benek benek?"

Bir milisaniye duraksıyorum ve tereddüt ediyorum, ama daha önce her şeyi bırakma zamanının geldiğine karar verip bir bebek gibi ağladığımda olduğu gibi, yine yapıyorum. Kasıtlı değil ve West'e söylenmesi gerekenleri onlar olmadan söylemeyi tamamen amaçlamıştım, ama ona bir kez baktım ve *hayır*. Ama bu sefer gözyaşlarımı tutmaya çalışmıyorum.

Odayı geçiyorum ve kollarımı aptal ağabeyime doluyorum. "Seni seviyorum. Sen harika bir ağabeysin ve harika bir iş yapıyorsun."

West önce tepki vermiyor ama sonra o da sarılıyor ve ben geri çekilmeye çalıştığımda buna izin vermiyor. "Ne oldu? Neyin var? Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Yaralanmadım. Sadece bir aptal." "Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum-"

Kafasının arkasına bir tokat atıp uzaklaşıyorum. "Hiç hoş değil."

"Bunun çıktığını anlamıyorum. ama.. evet, şaşırdım sanırım." "Orada ... bir ... vardı." Hayır, söyleyemem.

Kole benim için söylüyor. "Dönüş yolunda kıl payı kurtulduk. Otobüs bir geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırmak zorunda kaldı."

"O beri duygusal bir enkaz gibiyim. Bir şey değil." Daha fazla gözyaşı geliyor. "Tanrım, gözlerin ne kadar su alabilir ki?"

"Sen iyi misin?" West sorar ve sonra Kole'ye döner. "Herkes iyi mi?"

"Evet. Kimse yaralanmadı," diyor Kole.

"Bu bana biraz perspektif kazandırdı. Kazanın eşiğinden dönmek beni ve *Kole* bana bir bakış açısı kazandırdı. Belki de her şeyi içine atmak sağlıklı değildir? Çünkü bunu yaptığınızda sonunuz böyle oluyor." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ve benim birbirimize ne kadar benzediğimize dikkat çekti, ben de yalnız ve her şeyi berbat etmediğini duymaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Tüm gerginlik ve stresin West'in duruşunu terk ettiği anı görüyorum. "İkizler arasındaki farkı hâlâ anlayamasam bile mi?"

"O zaman bile. Yine de isterseniz kafalarının arkasındaki E ve B harflerini tıraş edebilirim."

"Bunu son çare olarak saklayacağız." West yaklaştı ve bu sefer bana sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

KOLE

İKİ KARDEŞİN BİRBİRLERİNE DUYGULARINI GÖSTERMESİ NEDEN İÇİMİ ISITIYOR?

Asher ve West'in kucaklaşmasını gördükten sonra o kadar yumuşadım ki, evet, ben de ağlama tehlikesiyle karşı karşıyayım. Sonunda ayrılıyorlar ve Asher gözlerini ovuşturmadan önce burnunu .

"Tamam, bu saçmalıkla işim bitti." "Sana yakışıyor, küçük kardeşim."

"Siktir git, West." Hakaret bile her zamanki saldırganlığından yoksun.

Tüm bu mutlu hislerle o kadar meşgulüm ki Asher'ın elimi tutup beni mutfak kapısına doğru çektiğini fark etmem bir anımı alıyor.

Kollarını kavuşturup tezgâha yaslanan Koç *Dal-West*'e bakışlarım hemen yöneliyor.

"Kole neden burada?" diye soruyor, sesi şüpheyle dolu.

Asher'ın eli bir an için benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Ders çalışıyorum." Sonra beni koridora doğru çekti.

"Kardeşin kesinlikle biliyor," diye fısıldıyorum.

Asher bir kapı açıyor ve merdivenlerden önce benim inmemi işaret ediyor. "Bir bok bildiği yok." "Bundan emin misin?"

Beni odasına kadar takip ederken hemen cevap vermiyor.

Burası bir bodrum. Bir duvar boyunca kirli çamaşır sepeti olan bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, odanın diğer tarafına sıkıştırılmış yatak, kanepe ve TV var.

Asher yürüyüp kanepeye uzanıyor, sonra da yanındaki yeri . "Bilseydi o kadar kötü mü olurdu?"

"Eğer babama söylediyse, evet."

"Sadece seks, değil mi? Anlatacak pek bir şey yok gibi. Biz yetişkiniz, bunu yapabiliriz."

"Evet, babama göre ben hâlâ aptalca seçimler yapan bir çocuğum. Seninle öğrenmesinin bu algıyı değiştireceğini gerçekten düşünüyor musun?" Yüzümü ona dönmek için yer değiştiriyorum. Olanlardan sonra ona olabildiğince yakın olmak istiyorum ama bunu ona söyleyemiyorum.

Görünüşe göre buna ihtiyacım yok çünkü Asher bacaklarıma uzanıyor ve onları kucağına çekiyor.

"Ben

aptalca bir seçim."

Ses tonuna herhangi bir mizah katmaya bile çalışmadığında esprisi suya düşüyor. Bunun de doğru olmadığını iddia etmek istiyorum, ama ...

"Gel ." Çenesini kavıyorum ve yüzünü bana doğru eğiyorum. "Bunun doğru olmadığını biliyoruz ama babamın bunu görmeyeceğini de biliyoruz. İnsanların senden hoşlanmasını kolaylaştırmıyorsun." Gözleriyle buluşmadan önce başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. Hâlâ biraz kırmızıydılar, bu da yeşili daha da canlı kılıyordu.

"Ama yine buradasın."

Bunu bir açıklama gibi ifade etse de soruyu hissedebiliyorum.

Neden?

Neden herkese yaptığı gibi beni de korkutup kaçırmadı? "Senin saçmalıklarını hep gördüm."

"Ve beni çağırdı." "Ki bu hoşuna gitti."

Elime doğru eğildi. "Sanırım yaptım. Nefret etsem bile." "Bir şey değil o zaman."

Kıs kıs gülüyor. "Kendinden çok , değil mi?"

"Olmamak için bir nedenim yok."

Asher'ın bakışları dudaklarıma düşüyor. "Gerçekten ."

Beni kucağına oturturken ağzını benimkine bastırıyor. kendisi sürpriz değil, ama kollarını etrafıma sarıp beni yakın tuttuğunda ve derinleştirmek ya da hızlandırmak için hiçbir hareket yapmadığında, öyle.

Bir eli saçlarıma gidiyor, parmak uçlarını boynumda gezdirmeden önce usulca saçlarımda gezdiriyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve geri çekiliyorum.

"Önce ders çalışalım mı?"

Gözlerime bakıyor. "Hayır."

Hayır. Beni tekrar öpmeden önce verdiği tek cevap bu. Bu sefer kendinden daha emin, ama yine de işleri için bir hamle yapmıyor. Sırtıma, yüzüme, kollarıma dokunuşları hafif ve bir amaç ve yakalayamadığım bir anlamla dolu. Aramızda ağır bir his var. Beni ihtiyaçtan titretiyor.

Dün geceki seksten, bu sabahki yakınlığımızdan ve öğleden sonra Asher'ın savunmasızlığından sonra

... ne kadar tahrik , Asher'ı o kadar çok kendime çekmek ve asla istiyorum. Sanki kalbim sikime bağlıymış ve ikisi de onun ilgisine aynı muhtaçmış hissediyorum.

Kalp takmak diye bir şey var mı?

Bunu bir şey yapıyorum.

"Giyinme kuralından emin misin?" Islak dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum.

"Mhmm. Onlardan birinin ne zaman gürleyerek buraya geleceğini asla bilemezsiniz."

"Hiç adil değil." Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum. "O zaman neden beni bu

kadar heyecanlandırıyorsun?"

Saçımı geriye doğru tıyor. "Sürekli sakinle düşünürken nasıl kadar zeki olabiliyorsun?"

"Beni aptallaştırıyorsun." Yapıyor. Mümkün olan en iyi şekilde aptallaştırıyor. Beni her şeyden uzaklaştırıyor. Bana hissetmemi, deneyimlememi ve yaşamamı hatırlatıyor. Asher'la olan bu şeyin berbat bir karar olduğunu hep biliyordum ama yine de yaptım.

Ve şimdi bunun nesinin bu kadar korkunç olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum.

Çünkü bunun sadece seks olmadığını düşünmeye başlıyorum. Aramızda dostluk var. Güven. Asher'ın savunmasızlığı ve ne zaman aptal bir sınavı geçse göğsümün derinliklerinde hissettiğim o kabarma.

Uh-oh.

Hayır..

.

Hayır.

Bu... bu şüpheli bir şekilde *duygulara* benziyor. Asher'a asla endişelenmesine gerek kalmayacağına söz verdiğim bir şey.

Öpüşmeyi kesiyorum ve bana baktığını için aşağı bakıyorum, hiçbir engel yok, neredeyse ...

kalkıp yanındaki kanepeye uzanıyorum ve garip bir kahkaha atıyorum. "Sanırım bir yere

varmayacaksa öpüşmenin bir anlamı yok." Bu gerçekten çok iyi hissettirse bile.

Özellikle de bu gerçekten iyi hissettirdiği için.

Öpüşmek ve seks yapmamak bir ilişkiye eşittir ve Asher istediği şeyin bu olmadığını açıkça belirtti.

Bugün çok şey yaşadı ve zaten kendini savunmasız hissederken benden bunu ihtiyacı yok.

Çizgileri net tutmak için çok iyi yapıyordum. Sadece arkadaşlık. Sonra ders çalışmak ve seks. Bu .

İşte biz .

Hayatımızın çok net ve ayrı iki parçası.

Öyleyse neden içimdeki bu his bunu anlamıyor?

Asher bana birkaç kez göz kırpmıyor ve ben garip ve gergin davranırken kafası karıştığı için onu suçlayamam. "Doğru."

"West bir şey söylerse inkar ," diyorum. "Haklısın. kanıtlayamaz." "Tabii ki."

Sonunda ona doğru dürüst bakabildim. "Hiçbir şey olmadıktan sonra babamı endişelendirmenin bir anlamı yok. Onu zaten yeterince hayal kırıklığına uğrattım..."

Bu düşünceyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Gerçek şu ki, babamın hayal kırıklığı kontrol edebileceğim bir şey değil. Önemli şeyler söz konusu olduğunda, erkeklere ilgi duymak ve hokeyi bırakmak gibi savunmaya değer şeyler söz konusu olduğunda, onu tüm gün boyunca hayal kırıklığına uğratma riskini göze alacağım. Onu memnun etmek için mutsuz olmayacağım.

Ve eğer Asher'la aramızdaki bu şey olduğundan daha büyük olsaydı, eğer çıksaydık ya da *Aşkım*, ona söylemekte tereddüt etmezdim.

Sadece biraz eğlenmek için *hepimizin* başını ağrıtmanın bir anlamı yok.

"Kole..." Sesi çatlıyor.

"Gitsem iyi olacak." Ayağa fırlıyorum ve tereddüt ediyorum. Elimde değil. Ayaklarımın tek yapması gereken yürümeye devam etmek ve mesafeye ihtiyacım olsa da *Asher'in ondan* kaçmadığımı bilmesine de ihtiyacım var. Bu duygularla başa çıkmak benim sorunum. Asher bir gün için yeterince yaşadı.

İkimiz de bunun ne konusunda nettik. Ben haddimi aştım.

Ve ne olursa olsun, onun için buradayım. Bunu bilmesini istiyorum.

Samimi olduğumu anlaması için tekrar uzanıp elini tutuyorum ve tüm bu kafa karıştırıcı duygulara rağmen bu kısmın saf dostluktan geldiğini rahatlıkla söyleyebilirim. "Bugünün zor olduğunu biliyorum ama iyi ki . Önce bana sonra da West'e güvendiğin için. Sonunda acının bir kısmından kurtuldun." Ve bu kısım biraz zorlama olabilir ama söylenmesi gerekiyor. "Ve hiçbir şey olmasa bile, bunu hatırlamanı istiyorum, bunu söylediğim değil, doğru olduğu için. Sen *asla* bir kayıp değilsin."

Özellikle de benim için.

Sonra odasından o kadar hızlı kaçıyorum ki toz bulutları bıraksam şaşırmam.

Çünkü bir saniye daha kalsaydım, kafamda neler olup bittiğini tam olarak anlayacağından endişeleniyorum.

Doğruca Katey'nin ortak evine gidiyorum ve kapıyı çalma zahmetine girmeden içeri giriyorum. Arabası yolundaydı ve mutfağı hızlıca kontrol ettikten sonra geriye sadece odası kalıyordu. Ev arkadaşlarıyla sosyalleşmekten nefret ediyor, bu yüzden ortak alanlardan kaçınma eğiliminde.

Odasına girdiğim zaman hariç. "*Ne oluyor?*"

Beni karşılayan çıplak bedenlerden kaçmak için ellerimi gözlerime kapatıyorum. "*Çoğu insan kapıyı çalar, tatlım.*"

"Şu anda yatağında kaç kişi var?"

Gülüyor ve onun gibi utanç duymamanın nasıl bir şey olduğunu *lanetliyor*. "Bir anlaşma yapalım. Onlar dışarı çıkarken gözlerini kapalı tutacaksın ve asla bilmek zorunda kalmayacaksın."

"Bana uyar." Ellerim gözlerimi kapatmış olsa da emin olmak için onlara sırtımı dönüyorum. Sessiz bir konuşma oluyor ama sonunda insanların yanımdan geçtiğini hissediyorum ve kapı kapanıyor.

"Gözlerin güvende."

Yavaşça arkama dönüyorum ve neyse ki onu bornozuyla yatakta otururken buluyorum. "Sanırım özür dilemeliyim?"

"Neredeyse işimiz bitmişti. Eminim Jessa Liam'ın bitirecektir." "Jessa ve Liam mı? Bekle. Oda arkadaşlarınız mı?"

Başını eğiyor. "Ne zamandan beri bu kadar namuslusun?"

"Beni rahat bırak. Daha bir gün oldu."

"Nasıl bir gün?"

"Az önce en iyi arkadaşımın göğüslerini gördüm - ki bu yapılacaklar listemde hiç yoktu - ve Asher Dalton'a karşı hissediyor bu *korkunç, istenmeyen, tamamen istenmeyen* duygular çoktan çıldırmıştım."

Ağzı O şeklinde. "Evet, tamam." "Bu

kadar mı? 'Tamam' mı?"

Yanındaki yatağa vuruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Gördüklerimden sonra o çarşafların üzerinde oturmamın imkanı yok."

"Tamam. Ama ben de alt kattaki kanepeye oturmazdım. Ya da o kitaplığa."

"Kitaplık mı? Ne bileyim, bilmek istemiyorum. Masa sandalyesi mi?" "Şüpheli, ama son zamanlarda değil."

"Yerde."

Ben yerleşene kadar bekliyor, sonra alışılmadık bir ciddiyetle bana bakıyor. "Ona aşık olmamakla ilgili şaka yaptığımı biliyorum ama bunun neden kötü bir şey olduğunu sorabilir miyim?"

"Ben *Asher*." Ona *mi* der gibi bir bakış atıyorum ama kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda ne anlama geldiklerini bile bilmiyorum. Asher... şey, onu gerçekten tanımadan önce, kimseye ayıracak fazla zamanı yokmuş gibi görünen küstah bir pislikti. Şimdi... şimdi birinin onu görmesini ne kadar çok istediğini biliyorum. Onunla bağ kurmak için.

"O bir oyuncu." Katey başını sallar. ". "

Buna itiraz etmek istiyorum çünkü bildiğim kadarıyla birlikte yattığımızdan beri bir kez bile başka biriyle birlikte olmadı. En azından bana söylediği kadarıyla.

Bana söyler miydi?

"Bana oldukça basit görünüyor," diye açıkladı. "çok bağımlı hale geliyorsunuz. Sen, ne? Uyuyun, derslere gidin, Asher'ın olduğu yerde hokey şeyinizi yapın, *Asher'la* çalışın, *Asher'la* ... Bu biraz ilişkisel hissettirmeye başlayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Çıkar ilişkisi olan arkadaşların ortalığı karıştırmasının bir nedeni var. Bir kişi olan biteni başka bir şeyle karıştırır. Adamdan hoşlanıyorsunuz ve arkadaşsınız, ama bu sırf sikini ağzınıza aldınız diye aşık olduğunuz anlamına gelmez."

O haklı. Bu bir yakınlık meselesi. Bu herkesle olabilir. Ve eğer dürüst olursam, ben *gerçekten, gerçekten*

hissetmek istemiyorum. Eğer bunu yaparsam, işler karışır ve onu kaybederim diye korkuyorum.

Nedense bu düşünce dayanılmaz geliyor.

"Peki ben ne yapacağım?"

"Bilmiyorum. Tüm bunlarla gerçekten uğraşmak zorunda kalmadım." Tırnağını çiğniyor. "Çok fazla takıldığınız içinse, onu bu çok görmeyi bırakın. Aranıza biraz mesafe koyun. Ya da... en son ne zaman o olmayan biriyle birlikte oldun?"

Düşünmeye çalışıyorum. "Yaz boyunca bir ara."

"Belki de bakış açısı için başka birini becermen gerekiyordur?"

Vücudumda bu fikirle ilgilenen tek bir hücre bile yok. Aslında, başka bir adamın sikimi yalayacağı düşüncesi bile vücuduma geri çekilme isteği uyandırıyor. "Hayır."

"Tray'e hiç mesaj attın mı?" "Çifte

hayır. Tray yok. Başka erkek yok."

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Neden?"

"Asher bundan hoşlanmazdı." Ben de

hoşlanmazdım. "Kole... siz ikiniz özel misiniz?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama o başkasıyla yatmıyorsa ve ben de başkasıyla yatmıyorsam...

"Resmi olarak değil."

"...?"

"Bu konuda hiç konuşmadık ama onun da başka biriyle birlikte olmadığından eminim."

Nedense bu onu güldürüyor. "Ah, tatlım..."

Sevgi ifadesine kaşlarımı çatıyorum çünkü her zaman küçümseyici bir ifadeden önce geliyor.

"Ne?" "Acımasızca dürüst tavsiyemi mi istiyorsun?"

"Her zaman."

"*İkiniz de* boku yediniz."

ASHER

KOLE'UN BENDEN KAÇTIĞI HISSINE KAPILIYORUM. BUNU ANLAMIŞ OLMA İHTİMALİM VAR,

Ama yemin ederim her gün soyunma odasına girdiğimde diğer tarafa koşturuyor. Çalışmak için zamanı yok, bu adil çünkü sadece temelleri anlamaya çalışırken enerjisinin ben alıyorum. Tıp fakültesine hazırlanıyor, bu da yoğun bir çalışma gerektiriyor ve kendi çalışmalarına odaklanmak için zamana ihtiyacı var.

Ama bir hafta geçtiğinde ve bu süre içinde onu öpmediğimi bile fark ettiğimde, bırakın selamlaşmak dışında onunla konuşma fırsatı bulmayı, bunun bundan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Muhtemelen hıçkıra hıçkıra ağlayarak onu . Gözyaşları seks için iticidir. İşte bu yüzden asla duygularını göstermemelisin.

Bu konuda onunla yüzleşmeye karar verdim ve bir daha asla ona söz verdim. Bu hafta sonu deplasmanda bir maçımız var ve dinamiğimizi tersine çevirmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum. Şimdi bunun olmayacağından endişeleniyorum.

Antrenmandan sonra duşa girerken ve giyinirken yavaş olmaya özen . Kole her zaman en son çıkan kişi oluyor çünkü dağınık mağara adamları sürüsü soyunma odasını ettikten sonra şeyin yerli yerinde olduğundan emin olması gerekiyor.

Çok kötü bir işi var.

Sadece o ve ben , ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. Ya geldiğimi bilmiyormuş gibi davranıyor ya da gerçekten havluları çamaşır kutusuna atmaya odaklanmış .

Giydiği kotun içinde kıcı çok güzel görünüyor.

Kolumu ortasına doladım ve onu kendime çektim. İçimde erimeden önce kısa bir an için sertleşiyor.

"Seni özledim," diye . Başımı eğiyorum ve boynunu öpüyorum. "Sana dokunmayı özledim." küçük bir ürperti geçiyor.

"Bu hafta sonu için hâlâ uygun muyuz?" Ben soruyorum. "Hafta sonu mu?"

"Deplasman maçı. Bu sefer sikime ilk senin atlamana izin vermeyeceğim. Kıçım çok yalnız." Kole homurdanıyor. "Biliyor musun, bu konuda yardımcı olabilecek başka

şeyler de var."

"Ne gibi?"

"Oyuncaklar-"

"Gençlerin onları gözetleyip bulabileceği bir evde mi?"

"Başka biri..."

Ellerim beni itmesinden daha hızlı düşüyor. "Oh."

Kole bana bakmayı reddediyor.

Geri çekiliyorum. "Burada olan şey bu mu?"

Bu anlaşılmaya bir son vermek istiyor. Hayal kırıklığını görmezden geliyorum, ama göğsümde ağır bir şekilde oturuyor.

Sonunda yüzünü bana döndü. "Yani, biz sıradanız, değil mi? Dışarı çıkıp herhangi birini becerebilirsin. Benim müsait olmamı beklemek zorunda değilsin."

Evet, bu kesinlikle bir patlama konuşması.

Beni etkilememeli ama etkiliyor.

Kole belli ki benim gibi birinden çok daha iyisini yapabileceğini fark etmiş. Birlikte bir geleceği olamayacak biri. Babasını hayal kırıklığına uğratmaya değmeyecek biri.

Ve görünüşe göre bir sonraki deplasman maçından daha ilerisini düşünüyorum.

." Burası çekip gitmem gereken bir yer, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Elimizdeki şey... beni çalıştırmanın yolu olarak başladı, ama kendimi Kole'den daha fazlasını isterken buldum.

Gerçekten gardımı indirebileceğim biri. Ya da ben öyle sanıyordum. Şimdi, aniden, geri çekilmek istiyor. Onun önünde sinir krizi geçirdikten hemen sonra olması tesadüf olamaz.

"Tüm bu duygusal bok yüzünden mi? Çünkü tamamen bir pislik olmaya geri dönebilirim.

Sen bir ... dangelaksın." . Tamam, belki de *ona karşı* bir pislik olamam.

Kole gülüyor. "Hayır, bunun nedeni ailenin ölümüne ağlayan değil. Yani, bunun için bir canavarsın *elbette*, ama bu... bu benim nedenim değil.." Yutkunuyor ve adem elması zıplıyor.

"Bunu neden bitiriyorsun?"

Ela gözleri genişliyor. "Bekle, ne? Bunu mu söyledim? Tek söylediğim, çok meşgul olduğum için kaçırıyorsan gidip başka biriyle seks yapabilirsin."

Bir adım öne çıktım. "Öyle mi dedim? Sanırım sözlerim *seni* özlediğim

yönündeydi." "Yapamazsın," diye ağzından kaçırdı.

"Seni özleyemez miyim?" Daha da yaklaşıyorum ve tökezliyor, sırtı dolapların kenarına çarpıyor.

"Bu... kurallara aykırı." Sözlerinin hiçbir inandırıcılığı yok, ki bunu ilginç buluyorum. "Tamamen gündelik

bağlantı ihlali."

"Bana penaltı mı vereceksin? Günah kutusunda beş dakika mı?"

Kole gözlerini kısar. "Ben ciddiym Asher. Ders çalışmadığımız zamanlarda öpüşmek ve seksten sonra aynı yatağı paylaşmak.. bu... bu çizgileri bulanıklaştırıyor."

Vay anasını.

Vay canına. Kahretsin.

"Bay Sana Aşık Olmak İmkansız Çünkü Sen Aptal Bir Jock'sun *duygularımı* mı yakalıyor?"

Gülümsememin beni geçirmesine engel olamıyorum çünkü bu fikir? Kalbim patlamak istiyor.

"Hayır," diye . Bu gerçek olamayacak kadar vurgulu ve tiz bir ses. Boğazını temizliyor, gözlerimin bakıyor ve tekrar deniyor. "*Hayır*."

Şarkı söylüyorum. "Sanırım benden hoşlanıyorsun." Araya biraz da dans ekliyorum. "Benden gerçekten hoşlanıyorsun." "Şu anda senden o kadar da hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor.

"ağlamaktı, değil mi? Gözyaşı fetişiniz var ve partnerlerinizin gözyaşları sizi gerçekten azdırıyor."

"Tam ," diyor kuru bir sesle.

"Dostum, senin zeki olduğunu sanıyordum. Bana karşı bir şeyler hissediyorsan aptalsın demektir." Kole iç çeker ve kollarını kavuşturur. "Daha bitirmedin mi?"

"Hayır. Sen itiraf kadar durmayacağım."

"Senden hoşlanmıyorum." Dolabın kenarından itip gitmeye çalışıyor ama ben hemen yoluna atlıyorum. "Çileden çıkarıyorsun."

"Yine de benden hoşlanıyorsun." "Asher-"

"Benimle çık," dedim.

Tekrar geri adım atıyor.

"Ne?" "Benimle çık."

"Flört edecek tipte biri değilsin."

"Hey, daha önce bir sürü insanla çıktım. Hatta bir kız arkadaşım bile oldu." Alaycı bir şekilde soluk soluğa kaldım. "Seninle çıkmak sağlığım için zararlı olur."

"Aslında birkaç hafta önce doktora gittim. Hepsi olumsuz. Yani ..." Kole homurdanıyor. "*Kastettiğim* bu değildi."

Vay canına, benimle çıkmama konusunda gerçekten çok kararlı. Alınmalı ve hayal kırıklığına uğramalıydım ama . Çünkü bunu neden yaptığını biliyorum. En azından, oldukça eminim. Bana karşı bir şeyler hissetmeye başladı ama bu onu korkutuyor çünkü bir, ben onun her zamanki tipi değilim - yeterince adil değilim. İki, konu eve aileye getirilecek biri olmaya gelince, ben kesinlikle bu tanıma uymuyorum. Üç, o tıp fakültesine hazırlanıyor, ben NHL'ye bağlıyım - umarım - ve programlarımız çılgınca. İkimizin de iki ya da üç yıl içinde nerede olacağımızı bilmediğimiz bir gelecek gerçekten olabilir mi?

Beni kendinden uzaklaştırmak istemesi ve gerçekten iyi bir şeyler olduğunu görmezden için pek çok neden var, ama umuyorum ki bize bir şans vermek için sahip olduğum tek neden kazanacak.

Ben de onu seviyorum.

Hayatımda Kole'u kabul ettiğim gibi kimseyi kabul etmedim. Geçen yıl Cohen ile arkadaş oldum ama hiç gerçek konulardan konuşmadık. Hayatımla ilgili yanlış giden her şeyden bıkkınlık duyarak onu

kasıtlı rahatsız ediyordum çünkü düşünmeden yorum yapabiliyordum.

bu konuda çok derin.

Kole ile... Ne zaman ve nasıl oldu ama ona her şeyi anlatabilirmişim ve o da beni yargılamazmış gibi hissediyorum.

Beni, kötü davranışlarımı, yüklerimi ve bunlarla birlikte gelen diğer her şeyi kabul ediyor.

Eğildim ve fısıldadım, "Tereddüt edebilirsin. Ben de kendimle çıkıyor olsaydım tereddüt ederdim. Gerçi bunu ben de çok yaptım." Göz kırıyorum.

"Sana karşı bir şey değil. Sen harikasin. Sadece ciddi bir şey için zamanım yok."

"Bir fuckboy ile ciddi bir şey için vaktin yok. Zaten boş zamanlarımızın çoğunu birbirimizle geçirdiğimizin farkında mısın? Ta ki sen hislerine kapılıp benden uzak durman gerektiğine karar verene kadar. Hiç hoş değil, yo."

Neredeyse gülümsüyor. "Bunu bırakman için ne gerekiyor?" Kolay. "Bir randevu."

"Tabii, bunu ne zaman ? Antrenmandan sonra mı, vizeler sırasında mı, deplasmanda bir maçta mı, yoksa beş küçük çocuğa mi?"

"Hmm..." Çeneme dokunuyorum. "Peki ya şimdi?"

Kole'un seksi ağzı açılıyor ve aynı hızla kapanıyor.

"Ha, bir bahane bulamazsın. Kemerini bağla, koca adam. Asher Dalton'la çıkmak, biriyle çıkmak gibidir-"

"Kafası o kadar büyük ki yürürken düşmemesi şaşırtıcı olan, ısrarcı bir pislik mi?" "Kader gibi klişe bir şey söyleyecektim ama seninki gerçeğe daha yakın olabilir."

"Eğer bu buluşma olayını yaparsam ve sonra sana bir tane daha istemediğimi söylersem, bunun peşini mısın?"

Hayır demek istiyorum ama o ısrarcı adamlardan biri olmak da istemiyorum. Onun yerine "Evet," diyorum ve ciddiym. Eğer bu tek randevuda bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesini sağlayamazsam, o zaman geri adım atmalıyız.

Kole'un bana temel sağlık dersini geçemeyen bir sporcudan fazlası olarak bakabileceğini düşünmemiştim.

-Ve ona inanılmaz orgazmlar biri. Eğer bir şans varsa? Bunu hak etmesem bile mi? Sahip olduğum her şeyi vereceğim.

Endişeyle cevabını bekliyorum ama belli etmemeye çalışıyorum. Pes etti. "Peki. Beni randevu yerine götür." Yesss. Tamam, randevu modu.

"Hmm, sence hangi McDonald's daha romantik? Colchester'daki mi yoksa South Burlington'daki mi?"

Kole duraklıyor ve bana bakıyor.

"Bu bir şakaydı. Tanrım. Sakin . Five Guys çok daha iyi. Ve 'Five Guys beni doyurdu ve şimdi yürüyemiyorum bile' gibi şeyler söyleyebilirsiniz."

Kole omzumu okşadı. "Beni bu randevu olayına gerçekten inandırırıyorsun. Sonunda tane daha istemediğimi söylemek benim için çok zor olacak."

Onunla dalga geçtiğimin farkında değil.

Kur yapmaya hazır ol, Kole Hogan. Büyük silahları getiriyorum.

KOLE

GERGINİM. DAHA ÖNCE ASHER'IN YANINDA HIÇ GERGIN OLDUĞUMU HATIRLAMİYORUM AMA ŞİMDİ onun hakkında ne hissettiğimi biliyor, işler değişti. Hoşlanmadığım savunmasız bir pozisyondayım. Eğlenceli ve çekici tavırlarımın beni bir durum.

Neredeyse kendimi tekmeleyecektim. Eğer Asher -küstah duygulara sahip bir çocuk- kendini kaybedip bana en kötü halini gösterebiliyorsa, ben de bunu sineye çekebilirim.

Bir hafta bu duyguları için yeterli değildi. Bir hafta *acı vericiydi*.

Tüm bu süre boyunca derslere ve Hades'le vakit geçirmeye odaklanmaya çalıştım ve derslerimdeki erkeklerle flört etmek tam bir başarısızlıktı çünkü Asher'ı aktif olarak düşünmemek için ne kadar çok çalışırsam, o da zihnimi o kadar meşgul ediyordu.

En büyük menfaatçi arkadaş suçunu işledim. Sadece aşık olmuyorum. Düştüm.

Ve şimdi bunun onu tamamen korkutmamasını ummak zorundayım.

Yüzünü tekrar incelemeye çalışıyorum, ama araba sürmeye konsantre olduğu için nötr. Siyah saçları hafifçe gözlerine doğru kıvrılmış ve sinyal verirken pazuları esniyor.

"Wendy's mi?" Sırıtarak soruyorum. "Sadece senin için en iyisi."

"McDonald's değil."

"Hayır, bu çok daha klas." Arabaya servis bölümüne döndü. "Ve ilk randevu olduğu için normal menüden sipariş vermene bile izin vereceğim. Ama seni uyarmalıyım, ikinci ve sonrası sadece fırsat ürünleri."

"İkinci bir randevu için beni ikna etmen gerektiğini sanıyordum." "Bunun nesi ikna edici değil?"

Siparişlerimizi veriyoruz ve bize teslim edildikten sonra Asher yaşıyor. "Bu arada, bu bizim randevumuz değil," diyor bir ağız dolusu hamburger yerken.

Yine de şaka yapıyor, çünkü birlikte ne yaptığımız gerçekten umurumda değil. Ona tüm zamanımın bu olduğunu söyleyerek kolayca bir bahane uydurabilirdim, ancak geçen hafta beni tamamen

Okul ödevleri ve şimdi onunla birlikteyim, gidemeyecek kadar güçsüzüm. "Nereye gidiyoruz o zaman?"
". "

Dalga geçmiyormuş gibi yapıyorum ama dalga geçmek ona her zaman yakışmıştır. Kalın shake'inden uzun bir yudum alırken sırtıyor ve sonra dilini pipetin etrafında döndürüyor.

"Oh, hayır, dur, çok oldum," diyorum başarabildiğim en düz sesle.

Eğiliyor ve soğuk dilini alt dudağımda yalıyor. "Sosun vardı." "Elbette yedim."

Telefonum aramızdaki konsolda yanıyor ve ikimiz de aşağı bakıyoruz.

Baba: ?

"Umm... Ona gideceğimi söylemeyi unutmuş olabilirim."

Asher'ın yüzünde bir şey kıpırdıyor ama kayboluyor. Ben mesajıma cevap verirken o çöplerini topluyor ve arabayı geri vitese .

Üzgünüm, bir arkadaşımın dışarıdaydım.

Sonra Asher'ın izlediğini kontrol ediyorum ve ekliyorum: *"Bu gece Katey'de kalabilirim, sana haber veririm."*

Çünkü Asher'ın evinde seks yapmam mümkün olmasa da ve tamamen giyinik kalmamız gerekse de, onun yanında uzanma fikri bağımlılık yapıyor ve bu randevu iyi giderse, sonunda varmak istediğim yer orası.

On beş dakikadır yoldayız ve Asher Noel şarkıları çalan bir radyo istasyonu seçmiş. Bu acı verici bir işkence ve "Jingle Bells" ikinci kez başladığında başımı arkaya yaslayıp inlememeye çalışıyorum.

Yemin ederim araba Asher'la dolu. Onun kokusu, onun sıcaklığı, onun varlığı. Ona dokunmaya gerçekten ihtiyacım var. Aletine değil, ama o da güzel olurdu. Sadece... ona. Eli, yüzü ya da kolunu tekrar belimde hissetmek. Bir hafta boyunca hiçbir şey olmamışken bu kadar *iddialı* bir şey olması hoşuma gitmişti.

Arabaların sıralandığı bir sokağa giriyoruz ve Asher park yeri ararken yavaşlıyor.

Etrafta pek bir şey yok gibi.

"Eğer randevumuz beni bir serserinin evine bırakıp geri dönüş yolunu bulmamı beklemekten ibaretse, söylemeliyim ki bunu seveceğimi sanmıyorum."

Hafifçe gülüyor ve arabayı boş bir yere çekiyor. "Yaptığımız şey kesinlikle değil ama hakkımda bu kadar iyi düşündüğünü bilmek harika."

"Ooh, bu seni burada bırakıp dönüş yolunu bulmanı sağlayabileceğim anlamına mı geliyor?" "İşe yaramaz. Buraya çok kez geldim."

Bir erkeği özel hissettirmenin yolu, Asher. "Bahsettiğin kız arkadaşınla mı?"

"Ailemle birlikte." Arabayı kapatıp dışarı çıkıyor ve ben de aceleyle kemerimi çözüp onu takip ediyorum. Beni patikada bekliyor ve ona ulaşır ulaşmaz elimi tutuyor.

Sıkıyorum. Gülümsemeden duramıyorum. "O zamandan beri burada mısın?"

"Gençler için ayrılmadan önce değil. Dürüst olmak gerekirse geçen yıl Noel oldukça baktandı."

Sadece hayal edebiliyorum. "Bana yine ağlamaya , değil mi?"

"Artık bunun seni ne kadar tahrik ettiğini biliyorum..." Koklar gibi yapıyor ve dudağı titriyor. Koluna bir yumruk indiriyorum. "Sen bir aptalsın."

"en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

Umarım bu doğrudur.

Asher elimi bırakıyor ve onun yerine bir kolunu omuzlarıma doluyor. O yürümeye başladığında dokunuşuna yaslanıyorum ve nereye gittiğimizi anlamam sadece bir blok sürüyor.

"Noel ışıkları mı?"

Bir çıkmaz sokağa ulaştık ve her ev şenlikli gösterilerle süslenmişti. Yol kapatılmış, şarkı söyleyenler ve ev yapımı bir şeyler satanlar var; tarçın ve meyveli bir şeylerin kokusu havaya sinmiş.

"Nasıl oldu da altı yıldır Colchester'da yaşıyorum ve burada olduğunu bilmiyordum?" "Baban pek de şenlikli bir tipe benzemiyor."

Bu doğru. Annemin bize aldığı çirkin Noel kazaklarını açarken yüzünü görmek zaman çok komik.

Bu noktada, sanırım bunu onunla dalga geçmek için yapıyor.

Asher beni sıcak kakao satan bir standı götürüyor, havanın ne kadar soğuk düşünüldüğünde kulağa harika geliyor.

Bir süre dolaşılıyor, her şeyi inceliyor ve kötü yerleştirilmiş süslemelere dikkat çekiyoruz. Özellikle, belli bir açıdan bakınca-

"Noel Baba'nın o ren geyiğini mi becerdiğini düşünüyorsun?" Asher soruyor.

"Ben de bunu merak ediyordum. Her , Bayan Claus pek etkilenmiş görünmüyor."

"Belki de bu onun tahrik olmuş yüzüdür."

"Biliyor musun, çocukken hep Kuzey Kutbu'nu ziyaret etmek isterdim. Şimdi çekincelerim var."

Asher beni biraz daha yaklaştırıyor. "Orada tam bir seks festivali var, yemin ederim."

Bir sonraki eve geçiyoruz ve ilahiciler "Jingle Bells "e başladığında, şarkıyı bu sefer çok daha keyifli buluyorum.

Hava soğuk ve rüzgâr yanaklarımı ısıyor ama etrafımızdaki herkesin yüzünde kocaman bir gülümseme var. Her yerde kardan adam yapan ve ebeveynlerine bağırarak çocuklar var ve birkaç serseri kartopundan kaçmak zorunda kalıyoruz ama bunların hepsi atmosfere katkıda bulunuyor.

Bu alışılmadık bir ilk randevu olabilir ama Asher bana hiç bir yönünü gösteriyor. Benimle paylaşacak kadar özel bulduğu bir yeri yeniden ziyaret sağlayacağım konusunda bana güveniyor. Bu, her şeyden çok, nasıl hissettiğim konusunda endişelenmeyi bırakmama yardımcı oluyor.

Elbette, ona aşık olmuş olabilirim.

Ama Asher kendini herkese bu şekilde açmaz.

Kendini değerli hissetmediğini sürekli söyleyen o olsa da, onu hak ettiğimi kanıtlama ihtiyacı en güçlü olan benim. Bu yüzden dikkatimi veriyorum ve buraya dönmenin ona nasıl hissettirdiğini okumaya çalışıyorum. Şaka yapmakla iç gözlem yapmak arasında gidip geliyor ve ne zaman bir anının etkisiyle gözlerinin kararmaya başladığını fark etsem, onu benimle olduğu bu ana geri çekiyorum. Bu küçük kaymalarda bile, o daha çok

Onu yatak odasının dışında hiç görmediğim kadar rahat.

Tüm evlerin önünden geçip sokağın başına vardığımızda ona dönüyorum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor, her zamanki gibi geçiştiriyor. "İkinci bir randevu istiyorsam, seni duygusal olarak manipüle etmem gerektiğini düşündüm, bu yüzden-"

"Hayır." Soğuk burnunu çimdikliyorum. "Şakası yok. Bunun anlamı çok büyük." "Kapa çeneni."

"Bana karşı yine o *savunmasız* şeyi yapıyorsun."

"İğrençsin."

"et. Hoşuna gidiyor."

"*Senden* hoşlanıyorum." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor ve kalbim garip bir şekilde titriyor. "Ve asla senin bu işi kolaylaştırdığını söylemeyeceğim çünkü *eww*, *duygu*, ama bazen senin yanındayken kim olmam gerektiğini düşünmek zorunda belki havalı."

Eğiliyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Peki, ikinci bir randevuyu hak ettim mi?" diye soruyor. "Bunun bittiğini kim söyledi?"

Asher'ı arabaya sürüklüyorum, etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu arka koltuğa itiyorum. Bu gece onun evinde kalma önerimi kabul ederse, ... şey, tüm *bunların* yanında uyumadan önce çıkmam gerekecek.

olsun, çok seksi.

Ve belki de duygusal bir sapkınlık konusunda bir şeyler bulmuştur, çünkü yemin ederim ne zaman bir katmanını , bu onu da çok istememe neden oluyor.

Kapıyı kapatıp kucağına oturuyorum ve onu haftalardır istediğim şekilde öpüyorum. hiç tereddüt yok ve dillerimiz birbirine değerken aceleyle pantolonunu indirip sikini çıkarıyorum. Zaten sertleşmeye başlamıştı ve ben de kendimi serbest bıraktığımda, o dolu ve muhtaçtı.

Öpüşmeyi kesip elime tükürüyorum ve elimi ikimize sarıyorum. "Acele etsek iyi olur."

Onun cevabı kıcımlı kavramak ve beni kendine doğru çekmek oldu. Ben ittikçe onun sikinin benimkine değme hissi, onun özensiz öpücükleri, benim mastürbasyon yaparken çıkardığım ses, hepsi beni sınıra yaklaştırmak için çalışıyor.

Ağzı benimkinden ayrılıyor ve boynumdan aşağı inerek beni titretiyor.

"O kadar ki," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Ve sen benimsin. Tamamen benimsin."

Taşaklarım sıkılaşıyor ve orgazmım titretiyor. Lezzetli karın kaslarının üzerine boşalmaya başladığımda Asher' gömleğini çekip çıkarmak için zar zor yeterli zamanım oluyor.

"Mm, bu çok ateşli," diye homurdanıyor ve kalçalarını benimkilere doğru itiyor. "Kole ... *Siktir*, *Kole* ..." Aleti elimde zonklarken ve dölleri benimkilere katılırken gözleri sıkıca kapanıyor.

Gerginliği azalttım ama kalbim o kadar dolu ki yeterli gelmiyor. Daha fazlasını istiyorum. Hep daha fazlası. Daha kendine gelemeden dizlerinin arasında yere çöküyorum ve pisliği temizlemeye

başlıyorum

dilimle.

"Kole..." Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve beni kendisine bakmam için yukarı çekiyor. Tek bir kelime fısıldamadan önce ağır bir sessizlik geçiyor. "Benim ..."

Başımı salladım. "Ben seninim."

ASHER

EVE DÖNERKEN "EVİME GELİYORSUN," DEDİM.

"Adam kaçırma bir suçtur."

Kole'a kaşımı kaldırıyorum.

"Ama benim de aklımda aynı fikir vardı," diye bitiriyor. "Yoksa neden seni arka koltuğunda hırpaladım ? Eğer hiçbir şey yapamadan yan yana uyuyacaksak biraz rahatlamam gerekiyordu."

"Oh, sana boşluk kuralını söylemedim mi? Kardeşlerim ölü gibi uyurlar. Onlar sonra altı ila sekiz saat arasında kıyafet giymek serbest. Ertesi sabah giyinmek için alarm kurduğumuz ya da bayılmadan önce giyindiğimiz ."

Kole keskin bir nefes çeker. "Yatma vakti ne zaman?"

Yesss. "İkizler ve Hazel çoktan yatmış olmalı. Büyük ikisini beklememiz gerekecek." "Belki beklerken senin için biraz çalışma zamanı yaratabiliriz."

Yığıldım kaldım. "Artık erkek arkadaş olduğumuz için seks karşılığında ders çalışmanın sona ereceğini umuyordum."

"Sana asla seks için yardım etmiyordum. Takımda kalmak , değil mi?" "Tabii ki istiyorum."

"İşler nasıl ilerliyor?"

"Yavaş yavaş ama idare ediyorum. Hatta Eckstein not ortalamamı yükseltmek için bana ekstra kredi ödevi teklif etti."

"Bunu nasıl yaptın? Hiç ekstra kredi vermez."

Gerçekten bilmiyorum. "Bence West'in onunla konuşması yardımcı olmuş olabilir. Muhtemelen anne babamızın acıklı hikâyesini anlatmıştır."

"Bu genellikle senin işin."

"Denedim ama Eckstein onu bile izin vermedi. Belki West'in fakülte olması nedeniyle beni dinlemiştir diye düşündüm."

Arabayı sokağıma çeviriyorum ve park etmek için garaj yoluna çekiyorum, ancak kapımı açamadan Kole kolumu tutuyor.

"Kardeşin ne diyecek?"

"Ona söylemek mi istiyorsun yoksa sessiz mi kalalım? Her zaman ders çalıştığımızı söyleyebiliriz.

Görünüşe göre zaten bana bunu yaptıracaksın, yani bir yalan değil."

Kole tereddütlü görünüyor ama sonra gözleri yumuşuyor. "O zaman gerçekten ciddiydin? Arka koltukta söylediklerinde? Ben senin miyim? Bu seks sonrası bir saçmalık değil miydi?"

"Hiç de bile. Sana erkek arkadaşım dedim, değil mi?"

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "O zaman belki West'e söyleyebiliriz. Ama.. babamdan sonra mı?"

"Hmm, bilmiyorum. Baban öğrendiğinde beni koruması için West'e ihtiyacım olabilir. Aslında tüm kardeşlerime ihtiyacım olabilir."

"Sence dokuz yaşındaki ikizler babamı alt edebilir mi?"

Alay ettim. "Ben ve Em onu kendi başlarına halledebilirler. Birbirlerine neler yaptıklarını görmelisin.

Kavga etme şekilleri yüzünden ikisinin de henüz hastaneye düşmemiş olmasına şaşırdım." "Bu... normal mi?" Kole soruyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum.

"Ah, benim değerli küçük tek çocuğum." Başını okşadım. "Öğreneceksin."

Arabayı açıyorum ve Kole ile buluşmak için kaputun etrafında dönüyorum. Kapıya doğru ilerliyor, ama elini tutup kendime doğru çekiyorum ve içeride yapamayacağımı düşünerek dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

10'da. Sadece bir saatimiz var ve sonra kesintisiz olarak aşağıya inebiliriz.

Ancak içeri adım attığımızda her zamanki kaos bizi karşılıyor. "Bennett, Emmett, neden hâlâ yatmadınız?" diye bağırdım.

En azından pijamalarını giymişler, bu da bir şeydir. "West bize söylemedi," diye yakınıyor Ben.

"West burada değil," diye sesleniyor Zoe mutfaktan. "Onlara yatmalarını söyledim ama beni dinlemiyorlar."

"Bebek bakıcısı nerede?" Ben soruyorum.

"West eve geldi ve ona gitmesini söyledi. Sonra yemeği yaktı, pizza sipariş etti, çocuklara bakmamı söyledi ve ... ortadan kayboldu." Zoe paniklemiş görünüyor.

Telefonumu çıkarıyorum ama eve gelmem için ne bir mesaj ne bir arama ne de başka bir şey var. Ekranı ters ters baktıktan sonra telefonu kotumun içine geri sokuyorum ve ağabey moduna geçiyorum.

"Tamam, ikizler, yatın. Şimdi."

Merdivenlere doğru koşuyorlar. "Bekle.

Dışlerini fırçala. Sonra yatın." Artık o

kadar hızlı değil.

Zoe'ye dönüyorum. "Hazel ve Rhys nerede?" Rhys'in kız arkadaşını görmeye gittiğini söylerse kendimi kaybedeceğim.

"Hazel yatağında, Rhys de odasında. Sanırım Charlotte ile mesajlaşıyor."

Bununla uğraşmak istemiyorum. Önce Zoe.

"Peki sen iyi misin?" diye sordum. Aile düzenimiz tam bir karmaşa. West çocukların yasal vasisi, yani

Teknik olarak tüm baskı onun omuzlarında, ancak benden yardım istediğinde, bu yükün bir kısmını bana yükledi ve sonra ikimizin de bir kısmını Zoe'ye yüklediğimizi biliyorum. Bu adil değil ve bunu yapmamızdan nefret ediyorum.

Bebek bakıcısının durumu çok yardımcı oldu ama bu gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Yorgunum," diyor Zoe, "ama mutfak hâlâ dağınık-"

"Biz . Sen yatağına git."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor geçerken.

İçimi çektim ve Kole'a döndüm. "Sanırım planladığım tüm eğlenceli şeyler yerine temizlik görevindeyiz." "Benim için sorun değil ama.. önce bir şeyler yapmak istiyorum."

"Ne?"

Bana yaklaşıyor ve kollarını doluyor. "Sarılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm." "Mm, yalan söylemeyeceğim, bu iyi hissettiriyor, ama ne için?"

"Sen yirmi bir yaşındasın-"

"Neredeyse yirmi iki."

"Yine de bu tür bir sorumluluk için çok gençsiniz. Ergenlik çağındaki ebeveynler bile aynı anda beş çocuk büyütmek zorunda kalmıyor."

"Tabii bir şekilde beşizlere hamile kalmazlarsa." "Demek istediğim bu değil."

İçinde bulunduğum durumun ne kadar adaletsiz olduğunun söylenmesi beni savunmaya itiyor çünkü kardeşlerim için her şeyi yapacağımı söylemek içgüdüsel bir şey ama aynı zamanda yirmi bir yaşındaki diğer çocukların çılgılık çılgılığa kaçacağı bir şeyi yaptığının kabul .. bu bana boktan davranışlarımın önüne geçen bir başarı hissi veriyor.

Bir pislik gibi davranıyor olabilirim ama iyi bir insanım. Birbirlerini dengeliyorlar, değil mi?

"Sormaktan nefret ediyorum," diye başlıyorum ama Kole sözümü kesiyor.

"Sen ne yapman gerekiyorsa yap, ben de mutfağı temizleyeyim."

"Teşekkür ederim." Çocuklardan birinin içeri girmesi ya da West'in mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkıp Koç'un oğlunu öptüğüm için bana kızması umurumda değil. Yine de eğilip öpeceğim. "On üç yaşındaki bir çocuğun telefonunu elinden almaya çalışmalıyım ki kız arkadaşıyla cinsel içerikli mesajlaşmadığından emin olabileyim."

"İyi şanslar."

Ona ihtiyacım olacak.

Üst kata koşup Rhys'in sağdaki ilk kapısına geliyorum. Elim kapı koluna uzanıyor ve tam içeri dalmak üzereyken aklıma daha iyisi geliyor. On üç yaşında. Kendi odası. Eğer cinsel içerikli mesajlaşıyorsa, henüz yapmıyormuş gibi davrandığım bir şeyi görmek istemiyorum. Onun yaşındayken *tek* yaptığının bu olduğunu düşünmeme rağmen.

Onun yerine kapıyı çaldım. "İçeri gel."

Hemen cevap ver. Bu iyiye işaret.

Kapıyı açıyorum ve Rhys yatağında oturduğu yerden bana göz kırpmıyor. Avucumu uzattım.

"Telefon."

"Ben ne yaptım?" diye yakınıyor.

"Yok bir şey. Sadece bir şeyi kontrol etmek istiyorum." "Neyi kontrol etmen gerekiyor?"

"Wi-Fi."

Küçük kardeşim gözlerini kısıyor ama elini .

Messenger uygulamasını açtım ve Charlotte'un adına tıkladım.

Ne yaptığımı anlaması uzun sürmüyor. Ayağa kalkıp telefonu elimden almaya çalışıyor ama mesajlar arasında ona sırtımı . Sadece tatlı "seni özledim", "okul berbat" ve Rhys'in bu kadar çok lanet insanla yaşamaktan şikayet ettiği mesajlar var.

Amin, kardeşim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

Telefonunu ona geri verdim. "Zoe, Charlotte ile cinsel içerikli mesajlaştığını söyledi. Seni oturtup ikimiz için de utanç verici olacak bir konuşma yapmadan önce emin olmak istedim."

"Ve sen ona inandın mı?" Ses tonundaki incinmişlik açıkça belli oluyor.

"Birkaç hafta önce bekaretimle ilgili konuşmamızdan sonra mı? Evet. Yapmaman gereken bir şey yapmadığından emin olmak istedim. *On üç* yaşındasın."

Rhys tartışmak ister gibi görünüyor ama tartışmıyor. "Bu adil. Ama bana sorabilirdin." "Tekrar söylüyorum, on üç yaşındasın ve senin yaşındayken babama ve annene ne kadar yalan söylediğimi biliyorum.

yaş. Bu bir güven değil, ergenlik meselesi."

"Önce Hazel'in internette biriyle buluştuğumu söylemesine , şimdi de Zoe'nin seks yaptığımı söylemesine mi inanıyorsun? Bu bana güven meselesi gibi geliyor."

"Burada çok önemli bir unsuru unutuyorsunuz." "Neyi?"

Gülümsüyorum. "Ben de zamanlar on üç yaşında bir çocuktum ve neler yaptığımı biliyorum. Eğer seni benim yaptığımın yarısını yaparken bulursam, kışına tekmeyi basarım. Anladın mı?"

"Ne tür şeyler?"

"Lütfen, sana fikir vermeyeceğim." Dışarı çıkmak için döndüğümde daha yumuşak, daha küçük sesi beni durdurdu

Be

n. "Teşekkür ."

Durdum ve omzumun üzerinden baktım. "Teşekkürler

mi?" "Bana karşı dürüst olan tek kişi sensin."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Mesajlarına ulaşmak için sana yalan söylediğimin farkındasın, değil mi?" "Gerektiğinde dürüst oluyorsun. İçimden bir ses West'in sürekli babamın yapacağını yapmaya çalıştığını söylüyor.

ve işe yaramıyor. Bu arada West bana çoktan garip seks konuşmasını yapmaya çalıştı ama elimi kaldırıp babamın önce davrandığını söyledim. Yaklaşık üç yıl farkla."

"Evet, ama babam da bana o konuşmanın kendi versiyonunu verdi ve o konuşmada kaçırdığı tüm önemli şeyler vardı.

çocukken uğraşmak zorunda kalmadım. Mesela, çıplak fotoğraf gönderme. Çıplak fotoğraf istemeyin. Sosyal medya her şeyi değiştiriyor."

"Ben bundan daha zekiyim ve Charlotte'tan gerçekten hoşlanıyorum. Ondan böyle bir şey yapmasını istemeyeceğim. On altı yaşına gelene kadar olmaz."

"On sekiz," diye iddia ediyorum.

"On altı yaşındaydın." Herif beni yakaladı.

Sanırım merhamet ediyorum. Adil olan adildir. Charlotte'la üç yıl sonra bile hâlâ birlikte olacaklarını düşünmesi çok hoş.

"West'in bu gece nereye gittiğini biliyor musun?"

diye sordum. Rhys başını sallıyor.

"Tamam. Belki de hepimiz... yatağa gitmeliyiz. Bir gün oldu."

"İyi geceler."

Aşağıya indiğimde Kole'yi hâlâ mutfakta, etraftaki dağınıklığı zar zor buluyorum. "Lanet olsun. Yukarıda yeterince uzun kaldığım için eğlenceli temizliği kaçırdığımı umuyordum."

"Öyle bir şans yok." Bir tencere tutuyor. "Bunu kurtarmaya çalıştım ama sanırım kızarmış" Bana dibindeki kömürleşmiş siyah izleri gösteriyor.

"Öyle diyebilirim." Elinden alıp lavaboya koyuyorum. "Sabah bulaşıkları yıkarım. Yatağa gel."

Kole bana doğru bastırıyor. "Bu fikir hoşuma gitti ama ilgilenmen gereken bir aile dramı varsa ben gidebilirim." "Seni çıplak bırakma planım muhtemelen gerçekleşmeyecek çünkü seni çıplak bırakmak üzere olmak istemiyorum.

West kapıdan girona bağırman gerekiyor. Üzerimde sadece bir havlu varken sorumsuzlukla ilgili bağırarak argümanımı tehlikeye atıyor. Ama onu beklerken sana sarılmak istiyorum."

Kole yüzünü omzuma gömüyor. "Bu kulağa da hoş geliyor."

"Sikim rahatsız oldu."

"Hayır, değil."

"Erkek arkadaşla sahip olmak böyle bir şey mi? Seks yok ve mızımız çocuklarla uğraşmak?" Kole'u bodruma inen yönlendiriyorum.

Kole kıkırdar. "Kulağa evlilik gibi geliyor aslında."

Odama gidiyoruz ve ben arkaya atıyorum. "Birkaç saattir birlikteyiz ve şimdiden evlilikten mi bahsediyoruz? Biraz yavaşlamak isteyebilirsin."

Kole beni itti. "Kesinlikle evlilik yok. Asla."

Bu beni şaşırttı. "Hiç mi?" Yatağa girdiğimizde ve o yanıma sokulduğunda soruyorum.

"Bana değil."

"Huh."

"O huh ne içindi?"

Omuz silkiyorum. "Annemi hatırlamıyorum ama duyduğuma göre babamla masal gibi bir aşkları varmış. Sonra Haziran'da başka bir harika eş bulmuş. Babam iki evliliğini de yürüttü - her de ölüm onları ayırana kadar. Ben biraz ..." Ağzımı .

"Ne gibi?" "Hiçbir şey. Bu aptalca." "Ne?"

Bir şeyler paylaşmamı çok sevdiğine göre... "Bir gün buna sahip olacağımı düşünmüştüm. Büyürken hep bir eşim, belki de çocuklarım olacağını düşündüm ve sonra gençlerle birlikteyken, bir insanı çekici bulmam için belli bir cinsiyette olması gerekmediğini keşfetmeye başladım ve bu da beni bir sürü başka partnerlik olasılığına açtı, ama ... sanırım her zaman bir yuva kuracağımı düşündüm. *Bir noktada.*"

Kole'un eli tişörtümün üzerinden göğsüme doğru iniyor. "Eğer NHL'ye bağlı olsaydın, bu mantıklı olurdu. O kadar ilgiye rağmen sana tahammül edecek birini bulman muhtemeldi. En azından maaş çekine yetecek kadar."

Kaburgalarını dürtüyorum. "Hey."

"Aslında çok tatlı bir şey. 'Kimse umurumda değil' tavrını sergilemeyi seviyorsun ama kabuğundan çıkman için seninle kısa bir süre geçirmen yeterli. Sizi gerçekten tanıyan herkes çok önemseydiğinizi görebilir. Özellikle de kardeşlerini. Bu çok hoş. *Bu* adamın ileride evleneceğini görebiliyorum."

ve beyaz çitli bir hayat bana çok saçma geliyor, ama yine de hayal etmek çok çekici.

Gözlerim kapanıyor.

"Asher?" Kole fısıldıyor.

"Mm?"

"Uyuyamazsın. West henüz eve gelmedi."

"Benimle konuşmaya devam et."

"Tamam." Söylüyor ama söylediği hiçbir şeyi tekrar edemiyorum. Sesi beni uyutuyor.

Lanet olsun.

Uyandığımda oda aydınlık ve eski çamaşır makinemizin çevrilen düğmelerinin sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Görünüşe göre West bir eve gelmiş.

Makinenin durup basması gereken düğmelere basıyor ve sonra yüzünü bana dönüp kollarını kavuşturuyor.

Dün gece çocukları terk eden ve ne zaman döneceğine dair hiçbir şey söylemeyen olduğu halde, yüzündeki çatık kaşlar başımın belada olduğunu düşündürüyor. Gelip devralmamı söylemek için telefon etmedi.

"Umarım düşündüğüm kişi ." Hâlâ uyumakta olan Kole'ye doğru başını sallıyor.

Yataktan kayarak çıktım. "Biz-"

Ellerini kulaklarının üzerine koyar. "Hayır. Hayır. Hayır. *Hayır*. Cehaleti oynayabilmemin tek yolu aslında hiçbir şey bilmememdir."

"Dün gece neredeydin?" Ben sordum.

West bakışlarını kaçırır. "Bu yüzden mi patronumun oğluyla yatıyorsun? Çünkü bir molaya ihtiyacım vardı..." Ağzı kapanıyor ve çocuklardan uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söylemek üzere olduğu ama bunu yüksek sesle dile getirmek istemediği izlenimine kapılıyorum çünkü çocuklardan herhangi birinin duyması ve kendilerini suçlu hissetmeleri düşüncesi onu mahvedecekti.

Ve anlıyorum. Bir molaya ihtiyacı olduğunu çok iyi anlıyorum. Bence yedimizin de bir molaya ihtiyacı var.

Ama hiçbirimize nerede olduğunu söylemeden onları öylece bırakıp gidemez.

Kole'a el sallıyorum. "Bunun ve yaptığımız şeyin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun? Etrafındaki insanları da kendin gibi mutsuz etmek için çabalıyorsun. Biri hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında, beni gerçekten korkutacak şekilde saldırıyor ve onları incitiyorsun. Önce Ezra, şimdi de Kole mu? Sırf bana ulaşmak için işimi tehlikeye mi atıyorsun? Neyin var senin?"

"Ezra konusunda belli ettiğinden daha fazla kızgın olduğunu biliyordum. Bu bir hataydı." "Elbette . Beni kızdırmak için değildi çünkü o ve ben ..."

Kaşlarımı çattım. "O ve sen... ne?" Cevabı bilmek istediğimi sanmıyorum.

West *bana benimle dalga mı geçiyorsun* bakışı attı.

"Hayır. Sen ve Ezra mı? O senin en iyi arkadaşın. Ne zamandan beri? Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, ve

eww. Sikimi yıkamam lazım."

"Ezra'yla girdiğinizden beri yıkanmadıysan hijyeninden gerçekten endişeleniyorum."

"Aletimi hiç deri kalmayana kadar fırçalayacağım demek istedim."

"Büyüleyici."

"Sen ve *Ezra* mı? Neden hiçbir şey söylemedin?" Ürperiyorum ve Ezra'nın ellerinin üzerimdeki iğrenç kurtulmaya çalışıyorum, ama sonunda ilişkilerin yanlış gittiğinde ne olduğuna dair garip bir yorumlayıcı dans yapıyorum.

West'in gözleri kısılır. "Cidden bana bilmediğini mi söylüyorsun? Benim hakkımda ortalıkta dolaşan onca şeyi duymadığını söyleyemezsin. Bu büyük bir sır sayılmaz."

"Göründüğün kadar dürüst olmaman hakkında, evet. Sen ve Ezra hakkında mı? Hayır. Kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır. Bilseydim ona asla dokunmazdım."

Kahretsin, şimdi düşününce sanırım mantıklı geliyor. Ezra açık ve gururlu, West ise alenen belirsiz. Onlar "en iyi arkadaşlar."

"Özür dilerim. Bekle, o ve ben birlikteyken siz de birlikte miydiniz-"

"Hayır. Teknik olarak hiç birlikte değildik. . Öyleydik ama . Bu biraz karışık. Ez'i bilirsin. Asla durulmayacak. Babam ve June öldükten sonra bu ilişkiyi bitirdim çünkü hayatımın o kısmını tamamen koparmak daha kolaydı. Tüm o partiler ve sıradan seks... Evet, yapamadım.

hiçbirini buraya getirmedim." "Dün

gece neredeydin?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor. "Antrenmandan sonra nereye kayboldun?"

Konuyu saptırmak için iyi deneme, Westly. Gerçekten.

"Dışarıda. Erkek arkadaşım." Kole'a doğru tekrar el sallıyorum. "Burada bana ihtiyaç olduğunu fark etmedim, yoksa eve gelirdim."

West'in yüzü yavaşça öfkeden daha kötü bir şeye, tam bir şaşkınlığa dönüşüyor. "Erkek arkadaşın mı?" Diye inliyor. "Koç Hogan beni öldürecek."

"Ve ben, ama bu değil. Nerede. Neredeydin? Neredeydin?"

West buruşur ve başını ellerinin arasına alır. "Bu ... Ben ... ile birlikteydim." Yüksek sesle bir nefes üflüyor. "Bu çok fazlaydı. Biraz hava almak ve sessizlik için arka güverteye çıktım. Ve sonra... Kahretsin, bu aileden sorumlu olmama izin verilmemeli. Kendimi toparlamaya çalışıyordum ama geçen yılki Noel ber battı ve bu yıl bununla uğraşmak istemiyorum. Çok zor, çok gürültü yapıyorlar ve-"

"West, nefes al," diyorum. "Bunalmış olmana izin var. Zor olduğunu biliyorum. Ama eve gelebilmem için en azından bana haber vermeden onları bırakıp gid."

"Sana bok atmayı bırakmalıyım. Ve Zoe'ye."

"Burada hepimiz kendi yükümüzü çekmeliyiz. Bu hafta sonu evde kalabilirim-"

"Hayır, takımın sana ihtiyacı var."

"Onlara hasta olduğumu söyleyeceğim."

West kararlı. "Hayır. Dün gece aldığım nefesten sonra daha iyiyim. Oraya geri dönebilirim."

"O zaman daha çok evde olmaya çalışacağım. Kole ders çalışmak için buraya gelebilir. Bunu bir reality şov haline getirebiliriz. Ekstrem ders çalışma. Zor olan, kafanda bir şeyler uçuşurken ve patlayan bir evin sesi sararken bir şeyler ezberlemek. Kole kaçacaksa bunu şimdi yapmalı."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Kole'un cılız sesi de irkiltiyor. Yavaşça yataktan kalkıyor ve ne duyduğunu merak ediyorum.

West'in gözleri gidip geliyor. "Bunun hakkında konuşmamız gerekecek."

"West!" diye sesleniyor ikizlerden biri yukarıdan.

West iç çeker. "Hangisiydi o?"

. "Yüzleri arasındaki farkı anlayabiliyorum ama sesleri arasındaki farkı anlayamıyorum."

"Bana hâlâ o numarayı öğretmen gerekiyor. Yatağına dön. Deplasman maçın bu akşam ve dinlenmiş olman . Sen ve Kole ile daha sonra ilgileniriz."

"Anlaşmadan kastınız bize onay vermeniz ve biz hazır olana kadar babasına söylememenizse, tartışacak bir şey yok."

West'in bakışları sertleşir. "Konuşmamız gereken

şeyler var." Kulağa uğursuz geliyor.

West üst kata çıktı, ben de Kole'a döndüm.

"Duydun mu? *Yatağa* dönmemiz gerektiğini söyledi." Sesimde elimden geldiğince seks vurgusu yapıyorum.

"Ayrıca deplasmanda bir maçın olduğunu ve dinlenmen gerektiğini söyledi. Zaten eve gitmeliyim. Akşam görüşürüz."

"Seni eve bırakacağım."

"Hayır, ben yürüyeceğim. Biraz daha uyumalısın. Önünde *büyük* bir gece var." Onu kendime doğru çektim. "Sanırım bu deplasman maçı için yaptığımız bir anlaşmayı hatırlıyorum."

Beni öpüyor, sadece sertleşmeme yetecek kadar ve sonra çekiyor. "Bu gece beyin sarsıntısı geçirme."

"Asla olmaz. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum."

Kole bir öpücükle daha ayaklarını ayakkabılarının içine sokuyor, kazağını ve paltosunu giyiyor ve kardeşlerimin yanından geçip gitmek yerine doğrudan dışarı çıkıyor.

KOLE

OTELİN KAPISI ARKAMDAN KAPANDIĞINDA, YIRMI DÖRT SAAT BİLE OLMAMIŞTI.

Bunu resmileştirmeye karar verdik ve yemin ederim bu sabah bana erkek arkadaşım dediğinden beri tahrik oluyorum.

Aslında hiç erkek arkadaşım olmadı. Birileriyle çıktım ama hiç böyle olmamıştı. Sınırlarımın hızla aşılmasına neden olacak kadar tüketici bulduğum biriyle hiç çıkmadım. *Bu* soruyu sormayı bile düşünmediğim biriyle.

Onu yatağa doğru götürürken Asher'ın parmakları benimkilerle birleşiyor. Tek hayal edebildiğim erkek arkadaşımı becermekken, o maç boyunca oturmak ve sonra soyunma odasını boşaltmak işkenceydi.

Çıplak.

Asher pantolonumun düğmesine uzanırken dudakları enseme buluyor ama onu durduruyorum. "Çok tahrik olmadan önce sana sormak istediğim bir şey var."

"Zaten sert olmadığımı düşünüyorsan aptalsın."

Gülüyorum ve onu yatağa itmeden önce yanından ayrılıyorum. "Bu bir dakikalığına beynine biraz kan gitmesine yardımcı olur."

Suratını asıyor ve bu çok seksi.

"Dün söylediklerinde ciddi miydin? Test yaptırmakla ilgili."

Asher'ın şehvet dolu bakışları yöneliyor ve nereye varmak istediğimi anladığı çok açık. "Üç hafta önce. Bütün o prezervatif meselesinden sonra..."

"Yaz sonunda temiz çıktım. O zamandan beri birlikte olduğum tek kişi sensin." "Beni çıplak mı sikeceksin Kole?"

Alaycı ses tonunu evet olarak kabul ediyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarım kulağını bulurken ceketini omuzlarından sıyrıyorum. "Her hissetmeni istiyorum."

"Evet.." Gömleğini çıkarma telaşıyla neredeyse düğmelerini ve ikimiz birlikte onu bir dakikadan kısa bir sürede çırılçıplak soyduk. Geri çekilip gömleğimi başımın üzerinden çekiyorum, ardından pantolonumu ve külotumu tek seferde aşağı indiriyorum. Aletim çoktan hazır ola geçmişti ama bir an durup onu içime . Tüm o sıcak ten, yağsız kasların üzerine gerilmiş. Geniş omuzlar. Az miktardaki koyu renk saçları kesilmiş kıllarına doğru iniyor.

Ve o kalın, ağız sulandıran horoz.

"Arkana yaslan."

Asher yatağın ortasına uzanıyor ve benim onu izlediğimden emin olduğum şekilde beni . Ateşli bakışları içimde bir heyecan yaratıyor. Onun uyarılmışlığının bana verdiği güven bağımlılık yapıyor ve birini bu şekilde hissettirmenin verdiği mutluluğu asla atlatabileceğimi sanmıyorum.

Ama *Asher* olduğunu bilmek? Bu onu bir sonraki seviyeye taşıyor. Ona her şeyi vermek istiyorum.

Onu tekrar tekrar boşaltmak istiyorum, kendim boşalmayı hiç umursamadan.

Bu yüzden ona sakso çekmeyi çok seviyorum. Onu çıldırtmak benim için *çok* büyük bir heyecan.

Yatağa tırmanıyorum ve göğsüne yaslanana kadar sürünüyorum. Ona baktığımda, şehvetiyle karışık bir eğlence var ve bu beni gülümsetiyor.

"Sikimi emeceksin ve iyice ki canını yakmayayım," diyorum ona.

Başı hemen bunu yapmak için öne doğru atılıyor ama saçlarından tutup onu ulaşamayacağı bir yere çekiyorum.

"Ve işin bittiğinde... aynısını senin deliğine de yapacağım. Şimdi aç."

Asher'ın ağız açık kalıyor ve sikimin başını dudaklarına sürüyorum. Asher gibi güçlü ve genellikle soğukkanlı birinin sikimi almaya hazır ve nazır olduğunu görmek çok ateşli.

Yavaşça ağzının ıslak sıcaklığına doğru kayıyorum. Üzerimde kenetleniyor, dili sanki bir görevdeymiş gibi alt tarafı okşuyor, ama kendimi sabit tempoyu korumaya zorluyorum. Her itiş beni boğazının arkasına çarpana kadar daha derine götürüyor. "Asher, beni içine almak istediğini biliyorum."

ve başını eğiyor ve bir sonraki hamlede içine gömülüyorum. *Lanet olsun*, çok iyi hissettiriyor. Kalçalarım daha hızlı hareket etmeye başladığında Asher göz göze ve saçlarını tutuşum acı verici olsa da bundan zevk alıyor gibi görünüyor. En azından sikimi ısırp koparmadı.

Ama lanet olsun, böyle devam edersem boşalmak üzereyim. Kendime bir kez daha, sadece bir kez daha diyorum ama ne onun göz temasını kesebiliyorum ne de kendimi durdurabiliyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Ağzını kullanırken iki elimi başının üzerine kapatıyorum.

Asher aniden kalçalarımı geri itiyor, ben de çekiyorum. "Eğer kıcıma değil de şimdi boşalırsan yemin ederim çok kızarım."

Sıcak ağzının aniden kaybolması beni tekrar aşağı çekiyor ve Asher'ın şişmiş dudaklarına odaklanıyorum. Ağzımı onunkine çarpıyorum ve nefesim kesilene kadar onu öpüyorum.

"Yüzümü sikerken ne kadar ateşli görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldanıyor.

"Bunu yaparken hissettiğin kadar sıcak olamaz." Dudaklarından ayrılıp burnuna, alınına, yanaklarına ve boynuna öpücükler konduruyorum. Onunla ilgili her şeyin tadı çok güzel. Tadı benim Asher'ım gibi. "Arkana dön."

"Evet..." diye tıslar ve yuvarlanır.

durarak ellerimi vücudundan aşağıya doğru , başparmaklarımı omuriliğinin derin oluğu boyunca

takip ederek kabarık poposuna ulaşıyorum. Üzerinde, omurgasının her iki yanında iki çukur var,

tutup başparmaklarımla bastırıdığım da bana talimatları hatırlatıyorlar.

Burada dur ve sikiş.

Aceleyle yatağın yanındaki çantamdan kayganlaştırıcıyı alıyorum ve Asher'in açılmış kalçalarının arasına diz çöküyorum. Sonra sert kıcını tutup yanaklarını ayırıyorum ve deliğini ağızla kapatıyorum. Temasla kalçaları sarsılıyor ve ben de onu takip ediyorum, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına *ihtiyaç duyuyorum*. Onun her santimini tatmak istiyorum ve tükürüğü ağızda , dilimi içeri itmeye başlıyorum.

Çok sıkı ve alttan almayalı ne kadar oldu bilmiyorum ama tutmaya çalıştığı küçük homurtular ve kalçalarının sıkışma şekli bana bunu en az kadar istediğini söylüyor.

Dilimi o sıkı kas halkasından geçirip içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum. Kalçaları benimle birlikte kayıyor ve sikini yatağa sürttüğünü fark etmem bir anımı alıyor. Geri *çekiliyorum* ve elim kalçasına değdiğinde yüksek bir ses çıkıyor.

"Ben içine girene kadar ." "O zaman acele et," diye sızlanıyor.

Bu muhtaç ses tonu beni çaresiz bırakıyor. Parmaklarımı kayganlaştırıcıyla kaplıyorum ve bir parmağımı içine sokarken sikini bacaklarının arasından geri çekmek için uzanıyorum. Parmağımın etrafındaki direnç, dudaklarımı sikinin başına dolamam için yeterince uzun sürüyor ve sonra gevşemeye başlıyor. İkinci ve sonra üçüncü parmağımı sokana kadar ve geriyorum.

"Kole... Siktir, ."

Aynı dalga boyundayız. Çekilmeden önce sikine sağlam bir vuruş yapıyorum, kayganlaştırıcıyı alıyorum ve kendimi onunla kaplıyorum. Hevesimi tamamen abartıyorum ve umursamıyorum bile, çünkü bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki gerçekleşmek üzere olduğuna inanamıyorum.

Şansımı bilirim, ben içine girmeden yangın alarmları falan çalacak ve bu düşünce beni bacaklarının arasına yerleşmek için çabalamaya .

Asher kalçalarını bana doğru eğiyor.

"Hazır mısın?"

"Evet, evet. Yap şunu artık." Yalvarışının neredeyse bir notası var. Sikimi deliğine bastırıyorum ve içeri doğru itmeye başlıyorum.

Hıçkır a hıçkır a ağlayabilirim, çok iyi hissettiriyor. Aramızda hiçbir şey yok. Zevki azaltacak hiçbir şey yok.

Uzun, yumuşak bir vuruş ve sonunda içine oturdum. Bir an durmak zorunda kaldım. Orgazmı engellemeye çalışırken alnımı sırtına bastırıyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Sırt kasları kayıyor. "*Kahretsin*, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." "Ne?"

"Sen. İçimde. Bana sahip oluyorsun. Kahretsin Kole, tek hissedebildiğim sensin. Bu ..." Her ne , söyleyecek bir sözü yok. Uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı . "Lütfen..."

Eğilip kulağının arkasına bir öpücük konduruyorum. Eskiden bana baskıyı ve hayal kırıklığını hatırlatan ama şimdi Asher'ı hatırlatan soyunma odası sabunu kokusunu içime çekiyorum. Onu kendime doğru sımsıkı tutarken itişlerim yavaş ve derin başlıyor. O ne hissediyorsa, ben onu hissediyorum. Bu ezici bir şey. Mükemmel. I

her dakikasını hissetmek istiyorum. Avuçlarımın altındaki sert göğsünü. Boynundaki boncuk boncuk teri. Güçlü bacakları benimkilerin altına sıkışmış. Her hamlede taşaklarımın onunkilere baskısını.

Dışarıda ten ve sıcaklık. İçeride ise sahiplenilmiş ve *benim* gibi kelimeler. Kıçımın derinliklerine bastırıyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

O da bana sürtünerek karşılık veriyor. Ve bu ne kadar inanılmaz bir his olsa da, fazla dayanamayacağım.

"Senin için gelme zamanı."

Elini sikine doğru yönlendiriyorum, sonra onu bırakıyorum ve kalçalarını kavramak için diz çöküyorum. Artık alay etmek yok, uzatmaya gerek yok. Ona tekrar tekrar vuruyorum ve Asher her kendi hamlesiyle karşılıyor.

Etin tokadı, ter kokusu, benim sert nefeslerim ve Asher'ın inlemeleri ve... kahretsin. Bu çok fazla, çok fazla-

Asher sikimin etrafında sıkıca kenetleniyor ve orgazmım beni vururken bacaklarım sarsılıyor. O kadar yoğun ki Asher'ın öne doğru yığıldığının farkına bile varmıyorum, ta ki ben ağır bir şekilde onun üstüne düşene ve sikim kıçımın içinde son bir seğirme yapana kadar.

Nefes almaktan ve ona sıkıca sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum, bir yandan da orgazmın insanı kör etmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyorum çünkü bu ...

"Hiç biriyle eyersiz yattın mı?" Sonunda kemiksiz bir şekilde üzerinden yuvarlanarak soruyorum. "Hayır, asla. Neden?"

"Vay anasını, seni bir sürpriz bekliyor."

Asher gülmeye başlıyor ve beni göğsüne çekerken, her an bayılabileceğimden emin bir şekilde ona . İlk defa ona söyleyecek ukalaca bir sözüm yok; o şakağımı öperken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

"Hey," diyor Asher.

Başımı kaldırıyorum ve bana attığı şefkatli bakış karşısında neredeyse eriyeceğim. Hiçbir engeli yok ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. "İyi miydi?"

"Oh evet. Ama şimdi kıçım iğrenç ve yapış yapış. Duş almam gerekecek." "Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Sikişen kişi olmanın zevkleri." Bir parmağını yanağımda gezdiriyor. "Tanrım. Sen mükemmelsin Kule. Benimle ne yapıyorsun?"

O bu soruyu sorana kadar cevabı zaten bildiğimi fark etmedim. Asher tatlı, nazik ve acılı biri. Bakması gereken onca kardeşi varken bu düşünceye kolayca olsa aileyle ilgili büyük hayalleri var. Elbette onu boğabileceğim günler oluyor ama Asher içten içe sadece sevilme istiyor.

Onu öpüyorum, bu düşünce beni biraz bunaltıyor.

Çünkü Asher'ı sevmenin çok kolay olabileceğinden şüphelenmeye başladım.

Maçlardan eve otobüsle dönmekten nefret ettiğime karar verdim. Asher ve ben ayrı oturmayı kabul ettik, çünkü ellerimizi birbirimizden uzak tutmamızın imkanı yoktu ve hokey oyuncularıyla dolu bir otobüste sıkışıp kalmışken babamla uğraşmak istemiyordum.

Sonra Colchester'a döndük ve ona veda öpücüğü bile veremedim. Onunla evine gitmek istiyorum ama West' biraz ara verebilmesi için görevi West'ten devralmayı planlıyor ve kardeşleriyle vakit geçirmesine engel olmak istemiyorum.

Yani babamla birlikte eve gidiyorum ve uzuvlarımdan biri zorla alınmış gibi davranmamaya çalışıyorum.

Babam dün geceki maçtan bahsediyor ve kazanmış olmalarına rağmen neyi *daha iyi* yapabileceklerine odaklanıyor. Çünkü batıl inançlar, takımın gerçekten bir araya geldiğini kabul etmesini yasaklıyor. Pozitiflik Frozen Four kovucu gibidir.

Ona şimdi söyleyebilirdim. Dört kelime.

Asher Dalton'la çıkıyorum.

Ama arabayı o kullanıyor ve kendimi bir çukurda bulmak istemiyorum. Sonra eve döndüğümüzde, yolculuktan oluyor, o zaman da doğru gelmiyor.

Ayrıca, Asher burada benimle olmalı mı? Ona haber vermeli miyim? Önce evi potansiyel silahlar için kontrol etmeli miyim?

Daha önce birkaç kez beni vuran o tanıdık sinirlerim güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. Babamı seviyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmak asla hafife aldığım bir şey değil. Mesele şu ki, bu sefer onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, çünkü *Asher*'ın bir hayal kırıklığı olarak görülmesini istemiyorum.

O değil.

Ve biliyorum ki babam onu buzun dışında, yakın olmadığı herkesle arasına koyduğu duvarların dışında biraz tanısaydı, bunu görürdü. Onu kardeşleriyle benim gördüğüm gibi görebilseydi.

Tanıştığımız ilk gün soyunma odasında içine kapanıktı ama o gece parkta kardeşini ararken tüm saçmalıkları bir kenara bırakıp Rhys için gerçekten endişelenmişti. Babamın onaylaması için onun bu yönünü görmesi , bundan eminim.

"Hey, tatlım." Kapıdan içeri girdiğimizde annem mutfak başında oturmuş, öğle yemeğini yerken telefonunu karıştırıyordu.

"Selam anne." Yanına gidip yanağından öpüyorum, sonra da salatasındaki domateslerden birini çalıyorum. "Bizsiz eğlenceli bir hafta sonu geçirdin mi?"

"Uyuyana kadar ağladım," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. "Peki ya sen?"

Asher'la yattığımı, dokunduğumu, öpüştüğümü, şakalaştığımı düşünüyorum. "Evet. Güzel." "Sakın bana sonunda hokeyden zevk aldığını söyleme."

Tabii ki hayır. Ama Asher'ı hokey oynarken izlemek için buradayım. "Sanırım okul ve ders

alışmak dışında bir şeyler yapmak benim için iyi bir şey."

"Kullanılmış spor çorapları almak buna değer mi?"

Gülüyorum. "İyi ki iki hafta okul ve spor çorabı yok."

"gelmişken, yıl bizim ev sahipliğimizde olduğu için büyükannen ve büyükbaban iki gün sonra Noel için geliyorlar."

"Bu kadar iyi bir aşçı olduğun için ." Sesimde ağır bir alaycılık var. Şükran Günü yemeği yapmaya çalıştığı bir yıl, planladığımızdan beş saat sonra yemek yemiştik.

Bir dilim salatalığı bana doğru fırlattı. "Bu yıl deden ve baban sorumlu olacak." "Diğerleri mu?"

"Planlamışlardı ama kaçamazlar."

Yani iki büyükannem, büyükbabam, annem, babam ve ben olacağız. Üzerimde hiç olmadığı kadar çok durulacak. Keşke bu yıl Miami'ye gitseydik de tüm kuzenler ve milyonlarca teyze ve amca orada olsaydı. Ama o zaman Asher'ı göremezdim. Zaten Noel'i onunla geçiremeyeceğim. Tabii...

West geçen sabah geçen yılki Noel'in berbat olduğunu söyledi. Asher Noel'i benimle geçirmek ister miydi? Kardeşlerinden ayrı kalmak ama... neden onlar da gelemesinler ki?

Büyükannem ve büyükbabamın üzerine titreyecekleri *gerçek* çocukları olacaktı, Asher bir günlüğüne benimle , babam onu kardeşleriyle görecekti ve onları evlerinden uzaklaştıracaktı, tek düşündükleri orada onları şımartması gereken iki kişi olacaktı.

"Bir sorum var. Ve dikkat edin, bu biraz vahşi."

Annem telefonunu yere bırakıyor. "Beni uyarmış say."

"Bu yıl Noel'e birilerini davet etsem nasıl hissedersin?" "Erkek arkadaş gibi mi?"

Cevap vermeyeceğim.

"Belki de senin vahşi tanımını yeniden yapmamız gerekiyordur" diyor. "Yoksa yıllar önce bize açıldığını unuttun mu?"

"Önce şu erkek arkadaş meselesini hallet. O bir arkadaş ve ailesini kaybetti, ben de onu bir günlüğüne evinden uzaklaştırmanın iyi olabileceğini düşündüm."

"Bu korkunç. Elbette gelebilir. Bir sürü odamız var." "Birkaç kişiye daha yet kadar mı?"

"Daha kaç tane var?"

"Bazı erkek ve kız kardeşleri var... belli ki onlar da ebeveynleri olmadığı için yalnızlar."

"Kaç kardeşi var?" diye ihtiyatla soruyor.

"Toplamda yedi tane var." "Yedi mi?"

"Noel'deyiz." Yaşadığı şok karşısında gülmemeye çalışıyorum. "Ne kadar çok, o kadar neşeli."

"Yetim meselesiyle başlamak , değil mi? Benim için hayır demenin hiçbir yolu yok.

Bu."

"Bu da iyi bir şey, çünkü evet demene ihtiyacım var."

Başını bana doğru sallıyor. "Tamam. Evet. Tabii ki alabilirler. Kahretsin, şimdi daha fazla hediye almam gerek.

... İsimleri ve yaşları istiyorum, Kole."

"Satın almak zorunda değilsin-"

"Elbette istiyorum. Noel'de kimsenin buradan eli boş ayrılmasına izin vermeyeceğim. Neyin var senin?"

Ah, annem. Evet, dramatik davranıyor, ama evet, aslında ciddi.

Yine de, bu yepyeni bir soruya yol açıyor. *Asher'a bir şey almam gerekiyor mu?*

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Ya ona bir şey alırsam ve benim için hiçbir şeyi yoksa?

Ya da ben bir şey almazsam ve o alırsa.

Ahh. Hayır. Çok fazla stres var.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Birbirimize Noel hediyesi alacak kadar uzun süredir birlikte miyiz yoksa bu yıl bunu es geçebilir miyiz? Ayrıca, sen ve kardeşlerin Noel yemeğini ben ve ailemle yiyeceksiniz. Bir şey değil.

Şimdi nefesimi tutuyorum.

ASHER

"EM, AYAKKABILARINI GIY," DIYE BAĞIRIYOR WEST. "ZATEN GEÇ KALDIK! RHYS, GÖMLEK GIYEMEZSİN "Noel'in canı cehenneme" yazıyor. Nereden buldun onu? Git üstünü değiştir. Burası patronumun evi. Herkes en iyi şekilde davransın."

Kole'un Noel'i onun evinde geçirme teklifini kabul ettiğim için pişmanlık duymaya başlıyorum. Bu bir tekliften çok bir emirdi.

Kole'un ailesine salatanın son rötuşlarını yaparken Emmett iç geçiriyor. Salata: yakamadığım tek şey. "Bir gün doğru , değil mi?"

Emmett'in tamamen giyinmiş ve gitmeye hazır yere , demek ki West yine yanlış ikize bağırıyor. "Belki yakında bağırırken ikinizin de adını kullanmamayı öğrenir."

Emmett gülüyor. "En azından ergen olduğumuzda başının belada olduğunu bilmeyecek, böylece kime bağıracağını ve o zaman de cezalandırmayacak."

Dönüp başını okşuyorum. "Böyle düşünmeye devam et, dostum."

Teoride akıllıca ama West'i muhtemelen tek bir suç için ikisini de cezalandıracaktır. Bunun için burada olmayacağıma sevinmem kötü mü?

Çocuklar on üç yaşına geldiğinde ben CU'dan mezun olmuş olacağım, hem Zoe hem de Rhys evden ayrılmış olacak ve West diğer üçünü kendi başına idare edebilecek.

O zamana kadar NHL'de oynuyor olacağım. Umarım Buffalo beni hala ister, ama istemezse onlarla olan münhasırlık sözleşmem sona ermiş olacak, böylece beni isteyen herhangi bir takıma serbest oyuncu olarak katılabilirim.

Sadece bir takımın beni istemesi için dua etmeliyim.

Sonra Kole'u düşündüm. O zaman tıp fakültesinde olacak ve ben her yerde olabilirim. Bu düşünceden çabucak . Kole'un tıp fakültesine ne olacağını konuşmamız gerekecek kadar uzun süre benim katlanma ihtimali ?

Oldukça küçük.

Onunla geçirebileceğim her saniye için bu ilişkiyi sağlamalıyım.

Endişelenmem gereken tek şey yakın gelecek. Buna Noel gününü erkek arkadaşımın ailesiyle geçirmek de dahil.

Kole ne düşünüyordu? Ve neden Noel'i Kole ile geçirme fikri daha cazipti?

her riske atmaktan daha mı iyi? Koç'un beni sevmesini istiyoruz, buz dışında ne kadar berbat biri olduğumu görmesini değil.

Emmett'e dönüyorum. "En sevdiğin ağabeyinin ben olduğumu biliyor musun?" "Öyle misin?"

Ona ters ters bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "Lütfen bugün uslu dur. Belki de biz oradayken Bennett'ten uzak dur."

"Neden?"

"Çünkü.." Tereddüt ediyorum. "Bu çok önemli."

"Neden Noel'i burada kutlamadığınızı anlamıyorum."

"Çünkü geçen yıl dışarıdan yemek aldık ve hepimiz depresyona girdik çünkü West ve ben annen kadar iyi yemek yapamıyoruz, bu da bize sadece onun burada olmadığını hatırlattı ve iç karartıcıydı."

Emmett biraz çöküyor ve annesinden bahsettiğim pişman oluyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve salatanın üzerini streç filmle kapatıyorum. "Demek istediğim, bu yıl üzüntümüzden uzaklaşmak için bir şeyler yapmaya çalıştığımızdı."

"Bence her zaman üzücü olacak."

İrkildim. Ona ve onun hizasında diz çöküyorum. O dokuz yaşında ama ikizler küçük bir dokuz. "Öyle olacak ama belki başka bir aileyle yemek yemek yalnızlığımızı azaltır."

Bu çocukların her birinin altı kişinin yaşadığı bir evde kendilerini yalnız hissettikleri düşüncesi aklımdan çıkmıyor. "iPad'imi alabilir miyim?"

İç çektim. "Elbette."

İkizlerin dikkati ekranlarla dağılırsa, Koç'un eşyalarına daha az zarar verirler. West kafasını mutfığa attı. "Hazır mıyız?"

"Sanırım öyle." Çünkü emin misin? Hadi şu boktan şeyi yola koyalım.

Mutlu Noeller.

Birbirimize hediye almama konusunda anlaştığımız için - bu ihtiyacım olmayan başka bir stres olurdu.

Kole ailesine bizden bahsetme konusunda bu kadar muğlak davranmasaydı yardımı olurdu. Sadece bir arkadaşının Noel için gelip gelemeyeceğini sorduğunu ve sonra da yetim kartını oynadığını söyledi. Kahretsin, onun üzerinde kötü bir etkim olduğu kesin. Ama yine de Koç'un bu konuda ne hissettiği değil.

Yedi kişilik minibüse doluşup birkaç blok evlerine giderken ve Hogan'ların kapısına vardığımızda, sanırım cevabımı aldım.

Koç yüzünde bir çatık kaşla kapıyı açtı. Bunun benim yüzümden mi yoksa giydiği çirkin kazak yüzünden mi olduğundan emin değilim.

"Mutlu Noeller mi?" Mırıldanıyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "*Bakın, tamamen çaresiz değilim*" gibi salatayı kaldırıyorum.

Önce bana sonra salataya baktı.

"Mutlu Noeller, Paul." West, Koç'un elini sıkar.

Koç kenara çekildi. "İçeri gelin."

Tamam, genelde soğukkanlı bir adam olduğunu, sadece kaybettiğimizde duygularını gösterdiğini ve da hep olumsuz olduğunu biliyorum ama bilmiyorum, Noel'deyiz. Sürekli o yumuşak tarafı nerede?

West'işe alırken nazık davrandı ve gerekmediği halde beni takımına aldı - gerçi bunun NHL'ye gidecek bir oyuncunun yerine başka bir oyuncuyu almakla daha çok ilgisi olduğuna eminim.

Ama iyi bir tarafı var. Olduğunu biliyorum. Onun bu kadar gergin olduğunu mu okuyorum?

Biri paranoyak mı? Kafamın arkasında bir ses şarkı söylüyor.

Gerçi sadece ben değilim. Eve girdiğimizde ve çocuklar Kole Hades'e merhaba demek için yanımızdan geçerken West eğilip kulağıma fısıldıyor, "Kole babasına ikinizden , değil mi?"

"Sanmıyorum. Ama Koç garip davranıyor, değil mi?"

"Evet, çok gergindi."

"Merhaba." Kole'un annesi belirdi. "Siz Westly ve Asher olmalısınız. Paul sürekli sizden bahsediyor." İkimizi de kucaklıyor ve bende müthiş bir anne havası esiyor. Bundan hem nefret ediyorum hem de seviyorum ve belki de normalden biraz daha uzun süre sarılmak istiyorum. Geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

Gülümsüyor ve bizi evin içinde Kole'un büyükanne ve büyükbabasına götürüyor. "Anne, baba, bu Westly, Paul'ün yardımcı koçlarından biri ve Asher, onun oyuncularından biri."

Kole'un onlara birlikte olduğumuzu söyleyip söylemediği belli değil ama yetimlik rolünü oynadığı çok açık çünkü Kole'un büyükanne ve büyükbabasının gözleri sempati ile yumuşuyor. Sanki iki saniye kalkıp bizim için yaygara koparacaklarmış gibi görünüyor.

Yemek masası altın, kırmızı ve yeşil renklerle mükemmel bir şekilde süslenmiş, büyük bir orta süsü ve Noel desenli tabaklarda tek tek peçeteler var. Kesinlikle evde sahip olabileceğimiz her şeyden daha süslü.

Umarım çocuklar normal bir Noel deneyimi yaşıyormuş gibi hissederler. Bu sabah Noel hediyeleri aldık ve West herkesi abartılı hediyelerle şımarttı. Küçük çocuklar bunu takdir etti ama Rhys ve Zoe şüpheyile baktı. Hazırlanırken, West'in bu kadar parası olmasına rağmen anne ve babasının berbat evini ve minibüsünü nasıl elinde tuttuğunu kulak misafiri oldum.

West'in NHL'de oynarken kazancının bir tonunu kenara koymadığını anladıklarını sanmıyorum. West'in eski parti yaşam tarzını bilmiyorlar. Bana biraz birikmiş parası olduğunu söyledi ama şimdi beş üniversite öğrencisinin sorumluluğunu üstlenecek. Yani hepsine yeni iPad'ler, oyun konsolları falan almış olsa da, daha büyük bir ev ya da daha yeni bir araba almakla bunun arasında büyük bir fark var. Onlarla bu konuyu daha sonra konuşmak için bir not aldım ama bugün bunun zamanı değil.

Ebeveynlerimiz öldüğünde hepimize bir sigorta ödemesi yapıldı, ancak çocukların payları on sekiz yaşına geldiklerinde emanet olarak duruyor her şey için yeterli değil. Benimkinin üniversite boyunca beni destekleyeceğini hesapladım, ama ondan sonra neredeyse hepsi bitecek.

Kole'un ailesi beklentiyle bize bakıyor ve ben West'in omzunu sıkıyorum. "Gidip çocukları kontrol edeceğim."

Çabuk! Kaçın!

Hepsini Kole'un oturma odasında buldum. Rhys Hazel yeni telefonlarını kurcalıyor, Zoe ve ikizler yerde çirkin köpekle oynuyorlar, köpek o kadar çirkin ki artık bana sevimli geliyor.

Kole girişten onları izliyor ve ben de ona katılıyorum. Ona kollarımla sarmak ya da selamlamak için yanağından öpmek istiyorum ama tutuyorum. Noel ölmek için uygun bir gün değil.

Merhaba demek için ağzımı açıyorum ama sonra Hades beni görüyor ve kardeşlerim artık eğlenmiyor. Kollarımı açıyorum. "Hey, Cehennem Köpeği."

Kollarıma koşuyor ve yüzümü yalamaya çalışıyor ama onu biraz geri çekiyorum. "Üzerime işlemek yok, lütfen. Evde olmaz."

Kole gülüyor. "Gören de ona ilgi gösteren tek kişinin sen olduğunu sanır."

Arkamızda derin ve boğuk bir gırtlak sesi duyuluyor. Koç orada beni izliyor. Tekrar ayağa kalkıyorum ve köpeğin başını okşuyorum.

"Aferin oğlum."

Hades yanımdan ayrılmıyor.

"Git oyna," diye teşvik ediyorum.

Hala gitmiyor.

Kole'a dönüyorum. "Köpeğin çok yapışkan."

"Korkunç bir insan zevki var," diye Kole.

Koç'un ayak sesleri koridorda kayboluyor ve ben bir nefes alıyorum.

"O biliyor mu?" Fısıldıyorum.

"Ona söylemedim."

Bu benim soruma cevap değil. Bütün yemek boyunca ondan uzak durmaya çalışacağım.

"Ama... bunu düşünüyordum," diyor Kole. "Belki bugün ..." Elime uzanıyor ama ben refleks olarak etrafıma bakıyorum ve çekiliyorum. "Ya da değil."

Yere yığıldım. "Kahretsin. Özür dilerim. Hayır, yapmalıyız. Belki de. En sona ne dersin? Mesela ben gittikten sonra ona söyleyebilirsin. Bana bir avans ver. Küçük kardeşlerimin cinayetime tanık olmalarını istemiyorum. Zaten yeterince şey yaşadılar. Çocukları düşün!"

Kulak misafiri olduğu belli olan Rhys sesini yükseltir. "Lütfen. İkinizin çok açık." Çılgınca boğazımı . "Kapa çeneni."

Rhys gözlerini devirir. "Sadece Kole'un gelip evi temizlemeye yardım ettiğini söylüyorum. Köpeği seni tanıyor. Hokey oyuncularının aptal olduğunu biliyorum ama hokey koçları da mı aptal? Sanırım Kole'un o gün eve yarı çıplak gelmenle bir ilgisi var."

"Hangi gün?" Kole soruyor.

"Bir kaçtığı gün."

"Rhys," diye inliyorum. "Lütfen her şey aşkına, shus-"

"Demek verandanın oluklarını kıran sensin." Derin, otoriter ses neredeyse altıma sıçmama neden oluyor.

Koç Hogan geri döndü.

Oh güzel.

KOLE

BABAMIN YÜZÜNDE BİR ŞEY SEĞİRİYOR VE RHYS'IN KIS KIS GÜLDÜĞÜNÜ DUYUYORUM. HADES HALA Asher'ın ayaklarının dibinde nefes nefese. Yemin ederim ikizler bile sessizleşti.

Hepimizin arasında bir gerginlik var.

Babama çok yakında söylemeyi planlıyorum olsam da, bu muhtemelen ideal değil. *Mutlu Noeller baba, takımın velediyle çıkıyorum.*

Önce Asher'ın kardeşleriyle nasıl olduğunu görmesini istedim. Onu doğru düzgün tanımasını.

Belki bunu hala kurtarabilirim. Belki ben-

Emmett'in küçük sesi arkamızdan geliyor. "Rhys, Asher'ın erkek arkadaşına iyi davranmamız gerekiyor."

Bakışlarım hemen Asher'a yöneliyor, o kadar solgun görünüyor ki sanki buradan başka bir yerde olmak istiyor.

Hades ilgisizlikten dolayı hırlıyor ve Zoe ciyaklayarak elini Emmett'in ağzına kapatıyor. Yemin ederim babamın kafası uçmak üzere.

Odadaki herkes öyle. Lanet olsun. Gergin.

Elimde değil.

Bir kahkaha patlattım.

Asher bana ne halt ettiğimi sorar gibi ve babam akıl sağlığım için endişeli görünüyor. Ama , siktir et. Bir erkek arkadaşım olması zamanı durdurmamalı.

Kolumu Asher'ın beline doluyorum ve yanağına bir öpücük kondurmadan önce onu çekiyorum. "Baba, erkek arkadaşım ile tanıştın, değil mi?"

"İşte hayatım böyle sona eriyor," diye mırıldanıyor Asher, bu da beni daha çok güldürüyor. "Kole, konuşabilir ?" Babam dönüyor ve koridordan aşağıya, çalışma odasına doğru ilerliyor.

Lanet olsun.

Normalde Asher'ın elinden tutup benimle birlikte babamla yüzleşmesi için onu oraya sürüklerdim ama babamın tam olarak ne söyleyeceği konusunda endişeliyim. Asher'ın duymak isteyeceği son şey, sürekli kendine söylediği olumsuz ona da tekrarlanması olur.

Hepsi konuda dramatik aptallar gibi davranacaksa, ben de tüm bunlar gibi davranacağım.

Asher'in eve getirdiğim *tek* erkek arkadaş olmasına odaklanmayalım ve doğrudan Noel olduğu ve hepimizin kutlama yaptığı kısıma geçelim.

"N'aber baba?"

"Kes saçmalamay, Kole. Asher Dalton'la mı çıkıyorsun?" "Genelde 'erkek arkadaş' kelimesi bu anlama gelir." "Çocuğu bırak' lafının neresini anlamadın?"

Omuz silkip , sıkılmış gibi davranırken içimde bir öfke kıvılcımı çakıyor. "Kendi seçimlerimi yapabilecek kadar kısım."

"Kole."

"*Baba.*"

Bir elini saçlarının arasına soktu. "Hokeyden nefret ettiğini sanıyordum. Neler oluyor burada?" "Hokeyden nefret *ediyorum*. En azından oynamaktan. İzlemek o kadar da kötü değil."

". Sen zeki bir çocuksun. Asher Dalton gibi *yetenekli* bir asabının seninle ne ilgisi olabilir ?"

Bence *onun aleti* burada doğru cevap değil. Küstah tavrımı bırakıyorum. "O her zaman böyle değildir. Sana ve takıma gösterdiği adam bir paravan. Çünkü mesafesini korumak *istiyor*. Benimleyken, ailesiyle birlikteyken tamamen farklı biri oluyor."

Babam yolu değiştirdi. "Sen hazırlık öğrencisisin. Buna odaklanmalısın. Asher dikkatini dağıtıyor."

"Birkaç aydır görüşüyoruz ve önce de ders çalışmasına yardımcı oluyordum. Ben Hala sınıfımın en iyisiyim. Ayak uyduruyorum. Eğer dikkat dağıtıcı ve zaman kaybettirici şeylerden bahsetmek istiyorsanız, terli sporcularla ve hafta sonu gezilerinin bir erkek arkadaştan daha büyük bir dikkat dağıtıcı olduğunu iddia edebilirim."

Bu onu tereddüt ettirir. "Ben... bunun birlikte biraz zaman geçirmemiz için bir yol olabileceğini düşündüm."

"Yaptığını biliyorum." Asher gibi, insanlar da babamın sadece yüzeydeki halini görüyor. ve odaklanmış, ama altında dev bir oyuncak ayı var. "Ve . İyi de oldu. Ama bana bunu yaptırırken Asher yerine okula odaklanmam gerektiği bahanesini kullanamazsın. Özellikle de ikimiz de Asher olmasaydı bu konuşmayı yapıyor olmayacağımızı bildiğimiz için."

Bana hızlı bir bakış atıp tekrar uzaklaştı. "Ekipman yöneticiliği bırakabilirsin."

"Hayır. Bahis bahistir. Ben de seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Ama Asher ve ben ayrılmıyoruz."

"Sizin tipiniz gibi görünmediğini söyleyebilirim, ama çaresiz ya da kaybolmuş insanlar söz konusu olduğunda, onlara asla karşı koyamazsınız."

Başta ben de Asher hakkında böyle düşünmüştüm. "Onun bunlardan herhangi biri olduğunu düşünmen, onu tanımadığını kanıtlıyor."

"Peki sen?"

"Belki de herkesten daha iyi."

Babam alay ediyor.

"Saf olduđumu dűşündüğünü biliyorum, ama böyle düşünmeye devam edebilirsin, ihtiyar. Çünkü

Oraya geri döndüğümüzde, Asher'a eve getirdiğim diğer erkek arkadaşlarıma davrandığın gibi davranacaksın. Utanç verici ve korkutucu olacaksın ama ona hoş karşılandığını hissettireceksin. Benim için."

"Annene çok fazla benziyorsun."

Yerimden fırlayıp masanın etrafından dolanıyorum. Onu sert bir şekilde kucaklayıp elimden kibirli bir şekilde ileri geri salladığımda babam önce şaşırmış görünüyor. Dirseğimi okşuyor ve onu yeterince rahatsız ettiğimi düşündüğümde çekiliyorum.

"Oh, ve bir iyiliğim var."

"Uh-oh."

Ofisten çıkıp üst kata çıkıyorum ve elimde sarılı bir paketle geri dönüyorum. "Bu ne?" diye soruyor.

"Bizimkine uyan bir kazak. Annem onun için aldı."

"Hayır."

"Evet. Ona vereceksin." "Hayatta olmaz."

Surat asar gibi yapıyorum. "Annem ona öğrenirse çok kızar. Asher'la hediye vermeme konusunda anlaştığımız için bunu yapamam. Noel'de ona kendini kötü hissettirmemi , değil mi?"

Bana düz bir bakış attı.

"*Noel'deyiz.* Ayrıca, senden gelmesi çok daha anlamlı olacak."

"Bana güç ver," diyor babam, elini yüzünde gezdirerek. "İkinizin birlikte olması fikrinden hâlâ hoşlandığımdan bile emin değilim."

"Benim mutlu olmam fikri hoşuna gidiyor mu?"

Onu yakaladığımı bildiği için iç geçiriyor. "Büyük silahları çekiyorsun, ha?" "Ne gerekiyorsa."

Hediyeyi masasına fırlattı ve de gitmeye karar verdim ama hâlâ emin değilim. Tam olarak değil. Onda oluşmasını istediğim son izlenim bunun bir tür kaçamak olduğu, benim rol yaptığım ya da -ürperiyorum - Asher'ın *evcil bir proje* olduğu.

Nefesimi tutuyorum, sonra yavaşça tekrar bırakıyorum. "Bu, umm ..." Ciddi misin? Umarım öyledir. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum. Hem de çok. Uzun vadeli bir ilişki kurabilir bilmiyorum çünkü daha çözmemiz gereken çok şey var ama birlikteyken ondan öncesinin nasıl olduğunu hatırlamak zor. Hatırlamak *istemiyorum*. Lütfen bunu benim için mahvetme."

Em ve Ben'in kavga seslerinin bize doğru koridora doğru bakıyor. "Burada konuştuğumuz şey hakkında endişelenip kendini kaybetmeden önce oraya dönsen iyi olur."

Küçük bir attım. "İstedğin tam olarak bu değilmiş gibi davranma."

"Hâlâ korkutucu olabileceğimi söylemiştin." Ayağa kalkıyor ve hediyeyi alması gözümünden kaçmıyor. "Oğlumla çıkmanın onu buzda rahatlatacağını düşünmesine izin veremem. Kazanmamız gereken bir sezon var."

İşte tanıdığım ve sevdiğim babam.

Asher mutfakta büyükbabama yardım ediyor ve biz oraya gittiğimizde babam doğruca onun yanına gidiyor ve homurdanarak "Al" diyerek kazağı uzatıyor.

O gitti ve Asher bana doğru yürüdü. "Bu da ne böyle?"

"Hmm..." Çeneme vuruyorum. "Keşke bunu için yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

Asher gözlerini devirir ve kâğıdı yırtarak açar. "..."

"Oh evet. Ren geyiği örgüsü benim ."

Kazağı alıp zorla başına geçirirken inliyor. "Neden benden nefret ediyorsun?" Sözlerine rağmen kollarını kazağın kollarına sokuyor.

"Saçmalık. Kırmızı, lacivert ve beyaz sana çok yakışıyor." Aslında kimseye yakıştığını düşünmüyorum ama Asher neredeyse başarıyor.

Sonra telefonumu çıkardım.

"Olamaz." Ona hamle yaptı ama hokey reflekslerine rağmen çok yavaştı ve onu üzerimden almaya çalışırken mutfakta oyun kavgasına tutuştuk.

"Sadece *bir* resim," diyorum.

"Hayır."

"Ama sen benim erkek arkadaşımsın. Bu temelde bir gereklilik."

"Takımdan kimsenin beni bu halde görmesini istemem." "Benim için mi?"

"Bunun için bile değil."

Surat astım. "Babama bana kötü davrandığını söyleyeceğim."

"Ve insanlar *benim* bok kafalı *olduğumu* düşünüyor." Öfkelenmiş gibi davranıyor ama eğilip beni öpüyor. Yumuşak ve tatlı bir öpücük ve daha fazlasını istememe neden olmaktan başka bir işe yaramıyor.

Sonra telefonum elimden çekildi. "Hey!"

Daha fazla itiraz etme şansım olmuyor çünkü Asher beni yanına çekiyor ve telefonu uzatıyor. "Bana borçlusun."

"Evet, evet." Başka kimse duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Senin *taşaklarını* sonra yalayacağım."

Fotoğrafı çekiyor ve telefonumu bana geri verdiğinde birlikte ne kadar iyi göründüğümüzü fark ediyorum. Işıktan ya da açıdan kaynaklanıyor olabilir ama fotoğrafın bu kadar iyi çıkmasının asıl nedeninin ikimizin *de mutlu* görünmesi olduğuna eminim.

"Bu surat da ne?" Asher sorar.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Burada olmana sevindim."

"Tahmin etmiştim." Kazağının önünü çekiştirirken muhteşem dudakları bir sırtışa dönüşüyor.

"Bunun babandan gelmiş olmasına imkân yok."

"Annem, aslında."

Bir adım öne çıkıyor ve kollarını bana doluyor. "Bizimle iyi miydi?"

"Pek sayılmaz. Belki hâlâ bu fikre pek sıcak bakmıyor ama seçeneği olmadığını açıkça belirttim."
Nedense bu Asher'ı şaşırtmış gibi görünüyor. "Bu kadar basit mi?"

"Günün sonunda o da benimle aynı şeyi istiyor. Bana doğru davranacak birini. Ve bu sensin, o yüzden bununla başa çıkması gerekiyor."

"Daha önce Koç'a *bununla başa çıkmasını* söyleyen birini gördüğümü sanmıyorum." "Bana sahip olduğun için şanslısın o zaman."

Arka kapı gürültüyle çarptı ve ardından "Bennett, geri ver onu!" dedi.

Asher başını omzuma yasladı. "Uzun bir gün olacak." Yüzünü tekrar yukarı kaldırıyorum. "Kesinlikle buna değer."

ASHER

KOÇ'UN YEMEK MASASINDA OTURUYORUM. ERKEK ARKADAŞIMIN YANINDA. VE NEFES ALIYORUM. BEN DEĞİLDİM. Bunu bekliyordum. Yine de masanın başından Koç'un bakışlarını hissedebiliyorum.

Diğer tarafımda, Bennett çirkin kazağını çekiştiriyor ve tabağını işaret ediyor. İçimizde en mızımız yemek yiyen Ben'dir. Sebze yemek yerine açlıktan ölmeyi tercih eder. West tabağındaki her şeyi yemesi ya da yatağa aç girmesi konusunda kararlı ama Ben aç kalmayı tercih . Akşam yemeğini atladığı birçok gece oldu.

Google'a göre, çocuklar kendilerini aç bırakmazlar ve gerçekten açlarsa sebzelerini yerler, ancak Ben'de benim inatçılığım var, bu yüzden evet, ona hak vermezdim.

Tabağını alıyorum ve yiyeceklerini ayırıyorum, böylece sevdiği şekilde birbirlerine değmiyorlar ve sonra yemeyeceğini bildiğim şeylerin büyük bir kısmını kendi sıyrıyorum.

Ve şimdi West de bana dik dik bakıyor.

Bu hızla giderse, sırada Kole var. Belki de yemeğin sonunda herkes bana bakıyor olacak.

Ben'le herkesin önünde kavga etmek ya da ona daha küçük bir hedef vermek gibi bir seçeneğim olduğunu fark ettim. Tabağında hala biraz sebze var, sadece çok büyük miktarda değil. Eğer biraz yerse, bu bir kazançtır.

"Asher," diye Kole'un annesi, "Paul bu sezon takımı sonuna kadar söylüyor." "Bu bir takım çalışması," diye Koç, sanki hakkında konuştuğunu kabul etmek istemiyormuş gibi Ne kadar iyi olduğumu.

"Umarım öyledir," diyorum diplomatik bir şekilde. "Takım gerçekten bir araya geliyor."

West, "İyi haber şu ki, Asher, Kaplan ve Simms'e en az bir sezon daha sahip olacağız," diyor. "Gerçekten birlikte çalışıyorlar ve sıkı hat arkadaşları."

Ugh. Ağabeyimin onayıyla gururla kabarmasından nefret ediyorum ama övgüye odaklanıyorum çünkü kızgınlığın yüzeysel olduğunu biliyorum. Yıllardır yaptığımız karşılaştırmaları artık yapmamıza gerek yok.

Buna biraz zaman alacak.

"Büyük NHL hayallerin var mı?" Kole'un annesi soruyor.

". O zamana kadar okulumu gururlandırmayı umuyorum." Tüm bu saygılı bir gibi davranma hali öğürmeme neden oluyor. Suyuma .

Kole eğilip, "Kıçımı öp," diye mırıldanıyor ve ben neredeyse içkimi yudumlarken boğuluyorum. Öksürdüm ve sıçradım. "Bunun için teşekkürler."

"NHL çok yorucu," diyor Kole'un annesi. "Paul koç olmadan önce sadece iki sezon oynadı. Bunun için yaratılmış olmanız ve kararlı olmanız gerekiyor. Hayatınızdaki önemli insanlar için fazla zaman bırakmıyor. Takas konusuna hiç girmeyeyim bile. Bu sadece Paul ile bir kez oldu ama diğer WAG'lar çok şikayet ederdi."

"Bu büyük bir taahhüt, bunu biliyorum." Ama bu onun ima ettiği soruyu yanıtlamıyor.

Sence bununla başa çıkabilir ve oğluma sevildiğini hissettirebilir misin?

Bu henüz hazır olmadığımız bir soru.

"Gitmeni istemiyorum," diyor Ben .

Saçlarını karıştırdım. "Yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorum."

Kole gözüme takılıyor ve bana öyle bir bakıyor ki... Aslında ne olduğunu bilmiyorum. Huşu mu?

Tek yaptığım kardeşime onu terk etmeyeceğimi söylemekken, sanki eriyecek bir şey söylemişim gibi.

Bana gülümsüyor, ben de karşılık veriyorum ve yemek masasının üstündeki eline uzanıyorum.

"Bu ikisinin erkek arkadaş olması hakkında ne düşünüyorsun?" Koç çatalını aramızda sallarken West'e soruyor.

Bakışlarım West'inkilere yöneliyor ve sessizce ona bir pislik olmaması için yalvarıyorum.

West ensesini ovuşturuyor. "Kole'un iyi bir etkisi oldu. İlk kez profesörler peşime düşüp Asher'ın okulda ne kadar kötü olduğunu söylemiyorlar. Biri dışında..."

"Çünkü Eckstein bir ..." *Küfür etme, Asher.* "Etkilemesi zor profesör," diye bitiriyorum ve zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum.

West kıs kıs gülüyor çünkü Fuckstain'e pislik demek istediğimi bildiğini varsayıyorum. "Geçen hafta bu yüzden mi senin evindeydi?" Kole soruyor.

"Ne? Eckstein neden benim evimde olsun ki?"

"Yemin ederim, randevumuzun ertesi sabahı çıkarken onu oraya yanaşırken gördüm..." Kole sözünü kesiyor ve Koç' suçlu bir bakış fırlatıyor.

Koç . "Katey'le kalıyormuş, kıçımın kenarı."

Oops? Ama artık çıktığımızı biliyor; Kole'un geceyi burada geçireceği kesin.

West hızla konuyu değiştiriyor ve sözlerinin kafasında yer etmesi birkaç dakika alıyor. "Asher ve Kole'un birlikte olması, sene başında Kole'dan Asher'ı hizada tutmasını istediğimde kesinlikle düşündüğüm şey değildi. Kole'un bir hafta sonra ekipman müdürlüğü görevini bırakmasının birbirlerinden hoşlanmalarından daha olası olduğunu düşünmüştüm."

Göz kırpıyorum.

Elimin altında Kole geriliyor.

"Kole'den beni hizada tutmasını mı istedin?"

"Daha sana göz kulak olmak için. Beni en çok deplasman maçlarıydı."

Kole bu yüzden mi birlikte kalmak istedi?

"Kole'a uzak durmasını söyledim," diyor Koç. "Sanırım ikimiz de mükemmel bir fırtına yarattık." O. Ve West.

Elimi Kole'ninkinden çekiyorum ve sersemlemiş bir şekilde oturuyorum. Olmamalıyım ama öyleyim. Koç meselesi mantıklı ve Kolej'in Koç'un benim yüzümden notlarının düşmesinden endişelendiğini söylediğini hatırlıyorum, ama West ...

Kole pazumu kavradı. "Aslında her şey böyle olmadı-"

Birdenbire Emmett çılgık atıyor ve ona baktığımda elinden kan fişkırdığını görüyorum.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem devriliyor. West yaklaştı ve Emmett'in avucuna bir peçete koymak için acele etti, ama o zaten yeşil görünüyordu.

West ve kan birbirine karışmaz ve onun kan görünce bayılan bir hokey oyuncusu olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. West'in buzda hiç kavgaya karışmamasının bir nedeni vardı ve bunun pasif bir oyuncu olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu çünkü öyle değildi. Kavga noktasına kadar agresifti. Sonra geri çekilirdi.

West biraz su ararken ben onların yanına gidip kontrolü ele alıyorum.

Emmett hâlâ avazı çıktığı kadar bağırıyor ve etrafımda bir kargaşa var -Kole'un annesi Koç'un ilk yardım çantasını getirmesiyle ilgili bir şeyler söylüyor.

Kole yanımda belirdi. "Bir bakabilir miyim?"

Emmett'in dikkatini çekerken Kole'un kanla kaplı süslü kumaş peçeteyi kaldırmasına izin veriyorum. "Hey," diyorum usulca. "Her şey girecek. Sadece küçük bir kesik."

Çılgıkları azalıyor ama durmuyor.

"Dikiş atılması gerekecek," diyor Kole. "Gerçekten derin." Ve şimdi Emmett yine avazı çıktığı kadar bağırıyor.

"Hastaneye gitmemiz gerek," diyorum ve sonra masanın etrafındaki milyonlarca kardeşimize bakıyorum. "Kahretsin, sadece bir araba getirmişiz."

"Seni ben götüreceğim," diyor Kole.

Başımı salladım. "West, sen diğerleriyle kal. Ben onu alırım-" "Ben onun yasal vasisiyim," diyor West.

"Her yere kusmadan onu götürebilecek misin? Hayır, o yüzden diğer çocuklarla kalmalısın."

Kole'un annesi, "Gitmen gerekiyorsa biz onlara bakabiliriz," diyor. "Emmett'le gitmek," diye ağlıyor Bennett.

Tabii Emmett yaralanınca birden en iyi arkadaş oldular.

Durumun kontrolünü aldım ve ayağa kalktım. "West, sen çocukların yanında kal ve Ben'i sakinleştirmeye çalış. Kole, sen de beni ve Emmett'i acil servise götür. West, imza atmak ya da başka bir şey için orada olman gerekirse seni ararız ama bence her yoluna girecek. Sadece birkaç dikişe ihtiyacı var. Hastaneye yatırılacak gibi değil."

Emmett dokuz yaşında olmasına rağmen hâlâ arabaya taşıyabileceğim kadar küçük. Zor oluyor ama lanet olası koltuğundan kalkmayı reddedince fazla seçeneğim kalmıyor.

Kole, Emmett'in elindeki peçeteyi arabaya kadar tutuyor ve arka koltuğa geçip kemerlerimizi bağladıktan sonra ben devralıyorum.

Kole şoför koltuğuna atladı ve UVM Tıp Merkezi'ne doğru yola çıktık.

Emmett hâlâ yanımda hıçkırarak ağlıyor ama sakinleşmeye başlıyor. "Acıyacak mı?" "Hayır. Önce tamamen uyuşturacaklar. Bunu hissedemeyeceksin bile." Kole'a bakıyorum dikiz aynası. "Zaten doktor olmaman çok yazık. Onu hemen ." "Birkaç yıl erken geldin."

Ses tonunda tam olarak tuhaf bir şey var. "İyi misin? Sen de kan görünce , değil mi? Eğer durum böyleyse ne kadar başarılı bir doktor olacağını bilmiyorum."

Başını sallıyor. "Önemli bir şey değil." Kaşlarımı çattım. "O... tamam."

"Sadece, West'in söylediği...

Ben-" Ah. Ona salladım. "

değil." Öyle mi?

"Ama-"

Ben yaranın üzerine daha sıkı bastırırken

Emmett haykırıyor. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

değil.

Kole'un sadece kardeşim istediği için benimle takıldığı düşüncesi beni ama Kole'gerçekten suçlayabilir miyim? Onun yerinde olsaydım, ben de benimle takılmak istemezdim.

Bir de Koç var, ama yine de.. Koç olsaydım, çocuğumun bir Dalton'la çıkmasını istemezdim.

İç çekiyorum. bir durum ve nefret ediyorum ama oldu.

Boktan bir tavra sahip olmak sizi bu dünyada çok uzağa götürmez, ama benim bildiğim tek şey bu. Ben .

Bu yüzden belki de sahte iddialarla işe başladığımız için kızmaya hakkım yok, ama bu canımın yanmasına engel değil.

KOLE

ASHER HAKLI. ŞİMDİ ZAMANI DEĞİL.

Asher'ın bana kızgın olması, bugün yaşananlar önüne alındığında, skalada oldukça alt sıralarda yer alıyor olmalı. Tek istediğim Asher ve kardeşlerinin daha iyi bir Noel geçirmeleri idi, ancak burada ayrılmış durumdalar, biri kırılmış, diğeri endişeden hasta ve Asher erkek ve muhtemelen kardeşine kızgın.

Yani evet, West'in benden ona göz kulak olmamı istemesine vereceği tepki düşük öncelikli *olmalı*. Ama tek bu.

Bekleme odası, Noel'in kendilerini yaralamak için en uygun gün olduğunu düşünen insanlarla doluydu. Anneme o bıçağı dokuz yaşındaki bir çocuğa verdiği için söylenmeyi aklıma not ederdim ama bunu da düşünemezdim.

Kaç yaşında keskin çatal bıçak kullanmaya başlıyorlar?

Vay be. Gördün mü? İşte bu yüzden evlilik ve çocuklar hayır sütununda.

Profesyonel olarak, insanları hayatta tutmak için eğitileceğim, ama kişisel olarak? Ebeveynler bunu nasıl yapıyor? Ama.. Asher'ın tüm bunları ne kadar tutkuyla istediğini düşünüyorum. Tartışılmaz gibi geldi.

Ve ondan gerçekten çok hoşlanıyorum.

O kadar ki, Emmett'in dikişlerinin atılmasını beklerken içim içimi yiyor, böylece eve gidip bu gerginliği konuşabileceğiz.

Evlilik ve çocuk meselesi ödün bir şey mi? Çocuk gibi bir şey söz konusu olduğunda, ya sahip olursunuz ya da .

Bir tane ister

miyim?

İstemezsin.

Ama aynı zamanda, hayatımı hep yoğun bir hastanede çalışarak ve başka birine ayıracak zamanım olmadan hayal ettim. Resimdeki diğer kişiyi düşünmek aklıma bile gelmedi.

Çocukları düşünmeden önce bile NHL meselesi var. Bunu nasıl yürüteceğiz? Elbette, sonsuza kadar uzakta, ama ben tıp fakültesindeyken o profesyonel olursa, o zaman ne olacak? Annem yemekte takaslar ve taşınma konusunda iyi bir noktaya değindi.

Duruyorum ve bir an için karşı duvara göz kırpıyorum.

Gerçekten evlenmeyi, çocuk yapmayı ve kadın olmayı düşünüyor muyum? Ve bu durumda, *G* kız arkadaş anlamına gelmiyor.

Vay anasını.

Bunu düşünüyorum.

Soyut bir şekilde bile değil, her ne kadar kendimi böyle düşünmeye ikna etmek istesem de. Hayır, beynim şimdiden bizim için mantıklı ve *uygulanabilir* seçenekler bulmaya çalışıyor.

Onunla kalmak istiyorum. Uzun vadede.

Bu benim için detaylar hakkında endişelenmekten daha önemli.

Kafamın içinde sıfır şüphenin dolaşıyor olması beni korkutmalı. Genellikle mantığı tartışmaya çalışan ses şüpheli bir şekilde sessiz.

Hades'te olduğu gibi, sadece *biliyorum*.

Ben ve Asher, buraya gelmemiz gerekiyordu. Birlikte olmamız gerekiyordu. Onu ilk gördüğümde ve "sorun" olduğunu düşündüğümde bile, orada her zaman bir şey vardı. Biraz daha uzun, biraz daha dikkatli bakmamı sağlayan bir şey.

Ve şimdi onu gördüğüme göre... onu tutmak istiyorum. Muhtemelen sonsuza kadar.

Kesinlikle sonsuza kadar.

Öğle yemeğinde Asher'ın yüzündeki ifadeyi hatırladığımda göğsümde korkunç bir sızı hissediyorum. Elinin benimkinin üzerinde nasıl gerildiğini. Bana sordu. Başlarda bana takımı gözetlemek için mi orada olduğumu ve yalan söylememiş olsam da gerçeği ortaya koymuş sayılmazdım. O zamanlar onu çok az tanıyordum.

Ve şimdi onu tanıyorum... Asher'ın Batı'nın müdahalesi söz konusu olduğunda hassas olduğunu biliyorum.

İlişkilerini daha yeni iyi bir seviyeye getirmeye başladılar - bu, ilişkilerini tekrar geriye mi götürecek?

Peki ya biz?

Derim vücuduma çok dar geliyormuş gibi karıncalanıyor ve bu hissi azaltmak için bekleme odasındaki rahatsız sandalyede kayıyorum. Bu yüzden benden ayrılacak değil ya... değil mi? Yani, onu ihbar ettiğim falan yok. West'in isteği Asher'ı dikkatime sundu ve gerisi kaçınılmazdı. Dürüst olmak , Asher'dan zaten etkileneceğime eminim.

Hokey takımındaki diğer çocukların hiçbiri bana ikinci bir bakış atmadı ve isimlerini öğrenmem bile yıllarımı aldı. Asher... özel biri.

Ve eğer çok nadiren gösterdiği duygularını incittiysem, bu beni mahvedecek.

Sandalyeden kalkıp odanın diğer tarafına doğru ilerliyorum, gergin kaslarımı ihtiyacım var. Belirsizlikten nefret ederim, bu yüzden her zaman açık sözlü bir insanımdır ve *şimdi* bunu konuşamamak beni huzursuz ediyor.

Sandalyem hemen doluyor ve Asher ya da Emmett'ten hâlâ bir iz yok, ben de telefonumu çıkarıp

Katey'i arıyorum. Ailesiyle birlikte Atlanta'ya döndü ama Noel'de her zaman kontrol ederiz.

Bu yüzden şimdi bitirsem iyi olacak.

Umarım Asher'ı aklımdan çıkarırım.

"Merhaba, benim güzel en iyi arkadaşım," diye cevap veriyor, sesi bir fıçı eggnogun derinliklerinde geliyor. Kıkırdıyorum. "Festival sezonunun tadını ."

"Öyleyim. Herkes burada, yemekten tıka basa doydum ve Noel ışıkları çok güzel..." "Ve sen de zil zurna sarhoşsun?"

"Evet, ama.." Sevgi dolu sesi keskinleşiyor. "Sen neden değilsin?"

"Çünkü Noel yemeğinde geçirdikleri bir kazadan sonra erkek arkadaşımı ve küçük kardeşini hastaneye götürmek zorunda kaldım."

"da ne?" Ciyaklaması hat boyunca yüksek sesle duyuluyor. "Tamam, dur bakalım. Açıkla. *Erkek arkadaş* mı?"

Ona bir şey söylemeyi erteledim çünkü Katey'nin benim sadece takılmak yerine gerçek bir çift olmama nasıl tepki vereceğinden emin değildim. "Asher'la çıkıyorum. Resmi olarak. Ve aslında bu konuda gerçekten mutluyum, yani bu, onaylamıyorsan dürüst olmana gerek olmayan zamanlardan biri."

"Aww, bebeğim... iğrenç ve sevecen halini dinle. Şimdi içimde kendimi iğrenç ve yumuşacık hissetmeme neden oluyorsun ve içki içtiğim için şanslısın çünkü bu telefonda aşağı sürünerek inmek ve sana sarılmak istiyorum."

"Tamam, sen *gerçekten* sarhoşsun."

"*Gerçekten* öyleyim. Küçük kardeş iyi mi?"

"Evet, birkaç dikiş atılacağından eminim." "Bu ses tonu da ne?"

"Ton?"

"Ani *hayat beni çok uğrattı*."

Başımı salladım. "Ses tonu yoktu. Ama evet, bir şey yüzünden stresliyim ve beni sakinleştirmeni istiyorum."

"Ateş et."

Yemekte olanları ona anlattım.

İnliyor. "Sen hiçbir şey yapmadın bile. Eğer sana kızarsa, Vermont'a giden ilk uçağa kışına tekmeyi basacağım."

"Sakin ol, kaplan."

"Taşaklarına saldıracağım, Kole. *Taşaklara!*"

"Beni daha iyi hissettirmeye çalışman hoşuma gidiyor ama Asher bu oldukça hassas. Onu incitmek isteyeceğim son şey."

"Aman Tanrım. Benim küçük Kole'um *aşık* mı? Oh, bu çok değerli!" "Kapa çeneni."

"Urg, gitmem gerek. Savaş başlamak üzere." "Monopoly?"

"Bunu biliyorsun. Korumam gereken bir itibarım var."

Bir ün. Elbette. Aldattığını biliyorum ve bu konuda hiç de kurnaz değil. "Erkek arkadaşımı taşaklarından tekmelemekle tehdit etmenin hiçbir sorunumu çözmediğinin farkındasın, değil mi?"

"Oops, sanırım? Görünüşe göre bu işi büyük bir çocuk gibi halletmen gerekecek. Bye!"

Görüşmeyi sonlandırdı. İçim burkuluyor çünkü bu konuşma beni hiçbir yere götürmedi. Elbette, Asher'la bu yüzden ayrılacağımızı sanmıyorum ama bir tartışma mı olacak? *Kavga* mı? Bu ihtimal bile midemi bulandırıyor. Asher duvarlar yaratmakta ve incinmemek için ne gerekiyorsa yapmakta kadar iyi ki bu tam bir joker.

Bir kavga ona geri adım attırır mı? Daha önce hiç kavga etmedik, o yüzden gerçekten bilmiyorum.

Urg.

"Kole!"

Arkamı döndüğümde Emmett'in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru koştuğunu görüyorum.

Sargılı elini kaldırıyor. "Üç dikiş attım. Çok güzeldi. Beni diktiler. Eğer sonunda bir yara izim olursa Ben çok kıskanacak."

Dokuz yaşındakiler, yemin ederim.

Sağlam eline beşlik çakıyorum. "Çok ." "Ağlamadım bile!"

Ben bile ona buraya gelmeden önce ne kadar kontrolsüz olduğunu hatırlatmayacak kadar biliyorum.

"Bunun tatlıyı hak ettiğine eminim."

Gözleri parlıyor ve bekleme alanının karşısındaki masada hemşireyle işini bitirmekte olan Asher'a bağıyor. "Kole bana tatlı getirecek! Hadi gidelim!"

Asher birkaç dakika sonra işini bitirdiğinde yorgun görünüyor ve hızlıca bir "Teşekkürler" demeyi başarırken gözlerime bakmıyor. Hâlâ o çirkin kazağı giyiyor ama artık sadece naif bir şaka gibi geliyor. Asher bir kolunu kardeşinin omuzlarına doluyor ve başının tepesine bir öpücük konduruyor. Emmett'in sakatlığının akşam yemeğinden kaçmak için bir numara olduğu konusunda şaka yapmaya çalıştığında bile tatlı için, şaka doğru gelmiyor.

Onları arabaya kadar götürüyorum, endişelerimi tekrar gündeme getirmek istemiyorum, özellikle de Asher Emmett'in yanında dururken. O bariyer tekrar yükseldi ve sağlam bir varlık hissedebiliyorum ve bana çok nadiren yöneltildiği için, başımın belada olduğunu hissetmekten kendimi .

Küstahça bir yorum ya da şaka yapmak istiyorum ama beynim *savaş istasyonlarına, savunmaya* geçti!

Asher da kafasının içinde ve mesafeli davranıyor. "West mesaj hepsinin eve döndüğünü söyledi, o yüzden bizi oraya bırakabilirsin."

"Ama tatlı," diye sızlanıyor Emmett.

"Önce bizim eve uğrarız ve herkese tatlı götürürüz," diyorum. "Annem her zaman çok fazla yapar

ve yedi kişinin daha geleceğini öğrenince yirmi kişiye yetecek kadar yaptı. Bilirsiniz, ne olur ne olmaz."

Asher dikiz aynasında küçük bir gülümsemeyi başarır.

Asher ve ailesi için mükemmel bir gün olmasını istediğim şey muhtemelen en kötüsü olarak kayıtlara geçecek.

Tam erkek arkadaş hedefleri, tam burada.

En azından, evime koşup eve götürmesi için iki tam turta getirdiğimde Emmett'in yüz ifadesi biraz yerine getiriyor.

Evlerine vardığımızda hava kararmıştı ve evdeki tek ışık oturma odasındaki loş ışıktı. Emmett arabadan atlayıp hızla ilerliyor ama Asher biraz oyalanıyor. Eve gitmemi önermesine fırsat vermeden turtaları alıyorum, arabadan atlıyorum ve karla kaplı çimenliği onsuz geçmeye başlıyorum.

"Birinin acelesi var." "Tatlı acil bir durumdur. Duh."

İlk birkaç ön merdiveni çıktık ve kendimi her zamanki kaosa hazırladım, ama Asher kapıyı itip açtığında ...

Sessizlikle karşılaştık.

Ona bir bakış attım. "West'in evde olduklarını söylediğinden emin misin?"

"Olumlu." Koridora yöneliyor ve ben de aceleyle onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Bulduğumuz şey... Doğru yerde olup olmadığımızı kontrol etmeliyim.

West ve Bennett -ve şimdi de Emmett- bir battaniyenin altında kanepedeler. Rhys yanlarında yerde oturuyor ve Hazel ile Zoe bir koltuğa sıkışmış durumda. Birkaç mum yakmışlar ama bir şey , kimse bağırıyor ve Zoe'nin gözleri kıpkırmızı olsa da... mutlu görünüyorlar.

"Tüm bunlar da ne?" Asher soruyor. Sesi o kadar temkinli ki olmadan bir adım daha yaklaşım kolumu ona doluyorum.

"Bunlar bizim için mi?" Rhys turtaları görünce sorar.

"Evet. Kim elmalı turta ister?"

West ayakta. "Gidip onları ."

"Ben yardım ederim." Asher kardeşini mutfığa kadar takip etti ve beni çocuklarla baş başa bıraktı. Hepsi sessiz ve.. sakınlar. Bu beni korkutuyor.

Telefonumu çıkarıp Asher'a bir mesaj gönderiyorum: *Sanırım ailen pod insanları tarafından ele geçirildi.*

Mutfaktan kısa bir kahkaha geliyor. En azından beni hâlâ komik buluyor.

Asher ve Westly birkaç dakika sonra ellerinde herkes için turta ile ortaya çıkıyor. Pastaları dağıtıyorlar ve sonra Asher bana bir kâse uzatırken parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Beni takip etmem ve yere, yanına oturmam için dürtüyor.

Davetsiz misafir gibi hissetmekle Asher'ın beni burada istiyor gibi görünmesinden rahatlamak arasında gidip geliyorum. West, "Sen önce babam ve June hakkında konuşuyorduk," diyor.

Asher kayıyor. "Öyle miydin?"

"Evet. İşimiz bitmek üzereydi, ama senin için önemli olan bir şey varsa-"

"Hayır." Ağzına bir kaşık dolusu turta tıktırıyor. "Ama Em, ya sen?"

"Annemin dondurmaları ve süslemeli çikolatalı süt yapmasına bayılırdım. Ve Xbox'taki zor seviyelerde yardım ederdi. Ve babamın okuldan sonra bizi bisiklete ve bazen içinde küfür olan filmler izlememize izin vermesini."

West gülümsüyor. "Bu sonuncusu Bennett'in de favorilerinden biriydi."

"Bence babamın bizi ayırt edememesi çok komik," diye ekliyor Ben. "Tıpkı West gibi." West kayıyor. "Babam da mı sizi ayıramazdı?"

"Hayır. Yapabildiğinde de kafasını karıştırmak için diğeriymişiz gibi davranırdık." Asher'ın dudakları gülmemeye çalışıyormuş gibi büzülüyor.

"Bunu bana , değil mi?" West soruyor.

İkizler birbirlerine sırtıyorlar ve Asher'la ilgili tüm endişelerim hala başımın üzerindeyken bile, bir süredir içimde sıkıca sarılmış olan bir şeyi yatıştırıyor.

Belki de kaos bu ailenin varsayılanıdır.

"West'in babamdan aldığı tek şey bu değil," diyor Zoe. "Peki ya korkunç yemek pişirme becerisi. Onun özel yemeği yanmış her şeydir." Asher gülmekten kırılır.

Zoe ona, "Sen de pek iyi değilsin," diye mırıldanıyor ve yüzü düşüyor. Diğer çocuklar bunun çok komik olduğunu düşünüyor.

Burada oturup aileleri, okulları ve bugünün gerçekten *keyif aldıkları* kısımları hakkında konuşurken West gerçekten gülüyor ve hem o hem de Asher belki de onları tanıdığımdan beri ilk kez rahatlıyorlar.

"Yorgunum," diyor Asher sonunda ve sesi de öyle geliyor.

Konuşamadığımız için bir an paniğe ve belki de şimdi bu konuyu açmanın zamanı değildir. Asher yüzünde gergin bir ifadeyle bana döndüğünde, bana eve gitmemi söylemesini bekliyorum. yerine beni kaldırıp odasına doğru .

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve bir şekilde hala iyi geceler demeyi ve sesimi normal çıkarmayı başarıyorum. Onu aşağıya kadar takip ederken ayaklarım sürünüyor.

Bütün öğleden sonra bu anı beklemiş olsam da hâlâ hazır olduğumdan emin değilim. Asher'la kavga etmek doğal gelmiyor.

Ama yine de bunun olacağından endişeleniyorum.

ASHER

BU NOEL'DE TEK İSTEDİĞİM GEÇEN YILA GÖRE BİR GELİŞME KAYDEDEBİLMEKTİ. GARİP BİR NOEL'İN Erkek arkadaşımın ailesiyle akşam yemeği ve hastane ziyareti bir gelişme mi yoksa aynı bokun daha fazlası mı?

azından eve döndüğümüzde çocuklar mutlu görünüyordu, ama bu içimi kaplayan başarısızlık hissini engellemiyor.

Bu gibi önemli anlar, West ve benim bu iş için doğru insanlar olup olmadığımızı sorgulamama neden oluyor. Bu işi becerdiğimi ve gerçek ebeveynlerle daha iyi olacaklarını düşünmek arasında sürekli bir gelgit yaşıyorum.

"Asher-" Kole yatak odama girer girmez başlıyor ama daha fazla ilerlemesine izin vermiyorum.

Döndüm ve başımı boynuna gömdüm. "Tek istediğim Noel'lerinin geçen yılki berbat geçmemesiydi."

Kole saçımı okşuyor. "Hey, hastane ziyareti bir yana, oldukça güzel bir gündü. Ve elmalı turta ile bitti. Elmalı turta ile biten hiçbir gün kötü olamaz. Kanun gibi bir şey bu. Elmalı turta her şeyi daha iyi yapar. Bu bilimsel bir gerçek."

Bir kahkaha attım. "Bunun kanun olduğunu sanıyordum?" "Kanun ve bilim aynı olamaz mı?"

Geri çekiliyorum ve onu yatağıma çekiyorum.

Yan yatıyoruz ve başparmağımı gezdiriyorum. Kirli sarı saçları alnına düşüyor, ama ela gözleri dikkatle bana bakıyor - sanki bir şey bekliyormuş gibi.

"Batı hakkında," diyor.

Oh. Doğru. Başımı salladım. "Unut gitsin."

"Hayır, açıklamak istiyorum."

"Gerçekten yapmak zorunda değilsin. Kardeşim senden beni hizada tutmanı istedi ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Ben izin vermeseydim . Sadece bu da değil, mantıken benimle yatmayacağını biliyorum çünkü senden beni beladan uzak tutmanı istedi."

Kole elini göğsüme koyuyor ve geri itiyor. "Bekle. Az önce *mantıklı* bir şekilde dedin ve sonra benim yapacağım çok anlayışlı argümanı yaptın. Sen kimsin ve şu anda her türlü sonuca varması

gereken asabi erkek arkadaşına ne yaptın?"

Onu tekrar kendime doğru çektim. "Ne tür sonuçlara düşündün?" "Seninle birlikte olmamın tek nedeninin takım için olduğunu mu?"

"Hokeyden nefret ediyorsun. Bunun uğruna kendini pazarladığını

görmüyorum." "Güzel, benim bir fahişe olduğumu düşünmüyorsun."

Öne eğildim ve onu öptüm. "İstersen benim için bir fahişe olabilirsin."

"Hmm, bana ne kadar ödeyeceksin?"

Onu tekrar öperim. "Bana bedava bir şey veremez misin? Fahişelik uyuşturucu gibi bir şey mi?

bedavaya verirsen sürekli mi?"

"Umm, bence takılmak bir şey değil, ama bilemem. Cidden, kızgın değil misin?

En azından sorduğu için West'e kızmanı beklerdim."

"Eh. Ondan bunu beklerdim. Geçen yıl beni ve Cohen'i birbirimizi daha iyi tanımaya zorladı-"

"Seni de mi babamın ofisine kilitledi?"

"Hayır. Yetişkinlere özgü bir şey yaptı ve sanki iki yaşındaymışız gibi bize bir oyun

randevusu ayarladı." "Onun savunmasında-"

"Ha ha, ben iki yaşında bir çocuğum. Çok komiksin."

"Ayrıca, kardeşini savunmak gerekirse, benden sana özel ders vermemi hiç istemedi. Bunu ben

kendim yaptım. Kendi özgür irademle."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. "Bildiğim iyi oldu." "Ayrıca, ayrıca-"

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve dudaklarını yalayarak geçiyorum. O da bana izin veriyor. Ta ki artık izin vermeyene kadar.

Göğsüme bastırıyor. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Kızgın olmayabilirsin ama merak etmeni de istemiyorum. Soyunma odasında sana yaklaştığım o ilk gün, kabul ediyorum, kardeşin istediği için yaptım. Ama aynı gece, Rhys parka gittiğinde ve sen çıldırdığında? Bu tamamen bir tesadüftü ve o zaman sende takıma asla göstermeyeceğini bildiğim bir şey gördüm. O gece gerçek sende bir anlık bir şey gördüm ve beni çeken de bu oldu. O zamandan beri seninim."

Kole'un gözleri sanki itiraf ederken bana bakmak gibi pır pır kapanıyor ama ben o ela gözlerin bana nasıl baktığını görmek . O beni görüyor. Gerçek beni.

Onun için duvarları yıktım ve içeri girmesine izin verdim. Kole söz konusu olduğunda bunu yapmanın neden bu kadar kolay olduğunu bilmiyorum ama o olmasaydı bu son birkaç ayı atlatamayacağımı biliyorum.

Kendimi yok etmenin eşiğindeyken beni geri getirdi. Bu ne benim ne de çocuklar için iyi olurdu.

Babamın ve üvey annemin kaybının yasını tutmam için bana bir çıkış noktası verdi.

Derslerimi geçmeme yardımcı , böylece takımda kalabildim ve hayatımda iyi yapabileceğimi bildiğim tek şeyi koruyabildim.

Hiçbir şeyi *düzeltilmedi*, sadece oradaydı, ihtiyacım olanı ve istediğimi sunuyordu. Çalışmak için güvenli bir çıkış

ve dünyayla savaşmayı bırak.

Kole bana şimdiden çok şey verdi ve onu hak etmediğimi düşünsem de onu kaybetmemek için her şeyi yapmak istiyorum.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyor.

"Tam olarak senin olduğumu anladığım anı çalışıyorum ama bulamıyorum. Belki seks kendime yalan söyledim, bu yüzden şimdiye kadar ne kadar düştüğümü fark etmedim."

"Bana aşık mı oluyorsun?"

"İyi ve gerçekten. Bu da çok rahatsız edici." Kole homurdanıyor. "Neden?"

"Çünkü geleceğimiz-"

"Geleceğimiz. Bunu şimdi düşünmemize gerek yok. Zamanımız var." "Ama Buffalo ile bir sözleşme yaparsam ve sen-"

"Ne duydum biliyor musun? Buffalo'da hastaneler olduğunu duydum. Çılgınca, değil mi? Belki tıp fakóltesi berbat olur. Belki o zamana kadar başaramayız bile. Ama ileride bir gün çok zor olacak diye kendimizi tutamayız. Sen mezun olana kadar en az iki buçuk yılımız var. Ben muhtemelen UVM'de tıp fakóltesine gideceğim-"

Nefesim kesildi. "Seni hain."

"Oh hayır, bir katamount olamam," diye dramatik bir şekilde ağlıyor.

"Bir ortadayken neden geleceğimizi tartıştığımızı bile bilmiyorum. UVM'den biriyle çıkamam."

Kole sadece gülümsüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sen ve okul ruhun. Sene başında ve anladığım geçen sezon boyunca ne kadar çekingen düşünürsek, tutkunu yeniden bulduğunu görmek güzel. Ve iyi bir insan ."

Onu dürtüyorum. "Sözünü geri al. Ben biri değilim."

"Hayır, asla. Ve sen de *kesinlikle* küçük kardeşlerin için en sevimli yarı zamanlı vasi değilsin."

"Kapa çeneni."

Kole beni sırtüstü itiyor ve yuvarlanıyor. "Hiç tatlı değilsin. Hem de hiç." "Hayır."

Huysuz sevgilim boynuma öpücükler bırakırken başımı arkaya atıyorum. "Sabırlı değilsin-"

"Kesinlikle hayır."

"Hmm, aslında, evet, buz üzerinde sabırlı değilsin. Ya da yatakta. Ama kardeşlerine karşı -"

"Lütfen tüm kusurlarımı göstermeyi bırakır mısınız?"

Kole vücudumda aşağı doğru ilerliyor ama kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "İşte burada

Farklı. Sen onları kusur olarak görüyorsun. Bense onları seni benim yapan şeyler olarak görüyorum." Elimi saçlarında gezdirdim. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Çünkü seni böyle görmesine izin verdiğin tek kişi benim. Eğer takımdaki diğer çocuklara kendini bu şekilde açarsan, bu yıl Frozen Four'u kaybetmen mümkün değil."

"Mm, takım arkadaşlarım ve babanın koçluk yaptığı takım hakkında konuşmaya devam et. Bu beni sertleştirecek."

Kole kıkırdar. "Ve işte, bu durumu hafife almaya çalışıyorsun çünkü savunmasız olmak ve ekibin onayını istediğini itiraf etmek istemiyorsun. Onların arkadaşı olmak istiyorsun ama seni özünde olduğun gibi yargılamalarından korkuyorsun ki bu da tatlı, şefkatli, ezici da ailesine bağlı bir adam olduğun anlamına geliyor."

"Sanırım tüm bu duygusallık söz konusu olduğunda güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var. Artık yok."

Kole daha fazla güler. "Bu evde kıyafet kuralı olması çok yazık. Konuşmaktan başka bir şey yapabilirdik."

Tüm gücümle bizi ters çeviriyorum, böylece artık üstteyim ve bacaklarının arasında rahatça dinleniyorum. "Yatma zamanı boşluğu, unuttun mu? Bugün olanlardan sonra kimse buraya gelmeyecek."

"Gerçekten güzel bir gündü. Küçük bir hıçkırık için kendini hırpalama."

"Üç dikişin küçük bir hıçkırık olduğunu sanmıyorum."

"Öyle. Çocuklar hep yaralanır. Bu senin suçun değil. Güzel bir Noel geçirdik." Ona inanmak istiyorum. Hem de çok. "Henüz bitmedi."

Aramıza uzanıp sertleşmiş sikimi okşuyor. "Bana gerçek bir Mutlu Noel dilemek ister misin?"

Onun üstünde titriyorum. "Her şeyden çok. Seni içimde istiyorum."

Kole iç geçiriyor. "Tamam. Ama sonraki , diğer tarafa gitmek olacak." "Aradan sonraki ilk deplasmanda."

"Anlaştık."

Kalabalık bir evde seks yapmak riskli ve biraz da ürkütücü, ama yavaştan alıyoruz, acele etmiyoruz, birbirimizi içimize ve verdiğimiz bu yeni sözün tadını çıkarıyoruz.

Az önce yalan .

Ona aşık olacağımı sanmıyorum.

Ben zaten aşık oldum.

KOLE

MOUNTAIN LIONS FORMALI BIR DENIZ, BEAN THERE'IN KAPISINDAN İÇERİ GIRIYOR VE GÖZLERİM hemen Asher'ın üzerine iner.

Birlikte geçirdiğimiz birkaç aydan sonra bile yüzüme otomatik bir gülümseme yerleştiriyor.

Görünüşe göre ben de ona aynısını yapıyorum çünkü beni fark ettiğinde parlıyor ve gruptan .

Yolda çantasından bir şeyler çıkarıyor ve önüme geldiğinde yüzüme bir kâğıt parçası tutuşturuluyor.

"Bu da ne?"

Cevap vermiyor.

Sonra tepedeki devasa notu fark ettim.

"B plus?" Asher'ın ne kadar mutlu görüldüğünü görünce içimde bir sevinç patlaması yaşıyorum. "Şimdiye kadarki en iyi not," diyor.

"Bu inanılmaz." "Sınırdan bir mucize."

"Haklısın. Tamamen şans eseri olmalı." Ama ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. İlişkilerinin iki erkek için, şu anda seksten çok daha fazla çalışma var. Berbat bir durum ama fazla seçeneğimiz yok. Dalton'ların evine sık sık gidiyorum çünkü Asher boş zamanlarını evde geçiriyor. Bu, West'in çok ihtiyaç duyduğu bir molayı alabileceği anlamına geliyor, böylece tükenip tekrar kaçmıyor ve Asher ile bana ders çalışmak ve seks yapmamak için bolca zaman bırakıyor.

Deplasman maçlarından ve arabalarımızın arka koltuklarından sonuna kadar faydalanmak zorundayız. Asher'ın takım deplasmandayken buz üzerinde hala performans gösterebilmesi şaşırtıcı çünkü çok az uyuyor ya da hiç uyumuyor ve biz de vücudumuz tamamen bitene kadar sevişiyoruz. Yine de sahaya çıkıyor ve her maç canına okuyor. Takım sonuna kadar gitmek için doğru yolda.

Yalan söylemeyeceğim, onu her gördüğümde ellerimi kendime saklamak zor oluyor.

Özellikle de tek istediğimin onu öpmek ve ne kadar gurur duyduğumu göstermek olduğu ama takımının tam orada olduğu şu an gibi anlarda. Onlara hiçbir şeyden bahsetmedik çünkü kimsenin babamı kayırmacılıkla suçlamasını istemedik.

"Yine de uygun bir not. B mavi taşaklar içindir." "Ve oral seks?" Kaşlarını kaldırıyor.

"İstedğin ödöl bu mu?" Sikim seğiriyor. Onun sikini ağzıma almayalı *çok uzun* zaman olmuştu.

"Aslında hayır."

Ne? Bu, ikimizin birlikte çıplak olduğu görüntüleri raydan çıkarıyor ve beni kafeye geri döndürüyor.

"O zaman

..." "Aslında düşünmüştüm ki..." Gözlerini benden kaçırıyor. "Belki de söylemenin zamanı gelmiştir.

insanlar bizim hakkımızda?"

Onun açık rahatsızlığı beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor. "misin?" "Hayır. Ben gergin değilim. Kapa çeneni."

Başını okşuyorum ve o *da* bana boş boş bakıyor. "Tabii ki bilmiyorsun tatlım.

Sen büyük kötü bir hokey oyuncususun."

Her ne kadar etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsa da gözleri yumuşacık.

"Peki plan nedir?" Ben soruyorum. "Takım arkadaşlarından hiçbirinin ikimizin de eşcinsel olduğunu bilmediğinden eminim, yani bunu büyük bir açılma olayı mı yapmak istiyorsun, yoksa ..."

Elimi tuttu. "Hayır. Benimle gel."

Kahvemi alıp onu Rossi, Simms, Kaplan ve Stalberg'in oturduğu masaya kadar takip ediyorum.

Asher başka bir masadan bir sandalye alıyor ben daha kendiminkini kapamadan oturup beni kucağına çekiyor.

Ben geriliyorum, Asher da nefesini tutuyor.

Ama konuşmaya neredeyse hiç ara verilmiyor.

Yavaşça Asher'ın kucağında gevşiyorum ve ona hızlıca bir göz atıyorum. Kafası karışmış durumda ve onu suçlayamam. Bizi mi görmezden geliyorlar?

Asher kahvemden hızlıca bir yudum alıyor ve kolunu belime daha sıkı doluyor. "Gerçekten bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" diye soruyor sonunda.

Rossi bakıyor. "Ne yani, şaşırmış gibi mi davranmamız gerekiyor?" "*Biliyor* muydun?"

Dördü bakışlarını değış tokuş eder ve Simms başını öne eğer. "Durun, siz kurnaz olduğunuzu mu sanıyordunuz?"

"Şey, evet." Ellerimizi kendimize saklamanın ne kadar acı verici olduğunun farkında değiller mi?

"Tekrar gözden geçirelim," diyor Rossi, açıkça eğlenerek. "Asher her antrenmandan sonra seni bekliyor, birlikte geliyorsunuz, birlikte çalışıyorsunuz, deplasman maçlarında aynı odayı paylaşıyorsunuz - bu arada gerçekten daha sessiz olmayı deneyebilirsiniz - West Kole' başka bir kardeş gibi davranıyor, Koç kaşlarını çatmadan Asher'e bakamıyor, her zamankinden daha fazla ve *Kole'nin* söylediği cümleyi bir kez daha duymak zorunda , beynim kulaklarımdan dışarı sızmaya başlayacak."

Şok oldum. "Ve insanlar sporcuların aptal olduğunu söyler."

"Foster, Beck, Jacobs ve Cohen ile arkadaş olduğumu unutuyorsunuz. İnsanların heteroseksüel olduğunu varsaymaktan vazgeçtim ve siz ikiniz de tıpkı o diğer aptallar gibi davranıyorsunuz."

İlk defa sporcular tarafından alt edilmekten memnun olduğumu

düşünüyorum. "Başka kim biliyor?" Asher soruyor.

"Kelimenin tam anlamıyla tüm ekip," diyor Simms. " zamandır

biliyorduk." "Ve kimse bir şey söylemedi mi?"

Stalberg yüzünü . "Alınma dostum ama hiçbirimiz senin seks hayatını bilmek istemiyoruz.

Bu kesinlikle öp ve söyleme durumu."

"Yazık," diyor Asher ve ses tonu bana bir anlık bir uyarı veriyor. "Çünkü Kole çok iyi sakso çekiyor. Ne kaçırdığınızın farkında değilsiniz."

Rossi iç çekiyor, Stalberg boğazını temizliyor ve Kaplan gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. Asher kolay utanmadığım şanslı, ama bunun bedelini bana daha sonra ödeyecek.

"Özür dilerim," diyor Asher kayıtsızca. "Bu seni rahatsız mı etti?"

Simms ona donuk bir bakış atıyor. "Gerçekten de şimdiye kadar senin saçmalıklarına alışmadığımızı mı düşünüyorsun?" "Denemeye değer."

Simms, "Bugünlerde bundan çok daha fazlasını denemeniz gerekecek," diyor.

"Eminim bir şeyler bulabilirim."

"Ne yani, daha da mı tatsızlaşabilirsin?"

"Deneyebilirim," diye alay ediyor Asher.

"Yine de kimse şaşırmadı."

kışkırtıyor olsalar da, ileri geri konuşmalarını duymak ısıtıyor. Çünkü artık alttan alta bir gerilim yok. Aslında, Asher gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme, insanları kızdırmak için boktan bir sırıtma değil.

Ona doğru düzgün bakabilmek için yer değiştiriyorum. "Baksana arkadaş ediniyorsun." "Safeword. *Safeword*."

"Evet, 'güvenli kelime' güvenli bir kelime değil ve hiçbir şey seni kozandan çıkıp güzel bir sosyal kelebek haline gelirken görmeyi ne kadar sevdiğimi belirtmeme engel olamayacak." Asher'gardını düşürmeme eylemini sürdürmeyi ne kadar sevdiğini bildiğimden, diğer insanların önünde ne kadar harika olduğunu göstermekten daha eğlenceli bir şey yoktur.

Sadece bazen aşırıya kaçıyorum.

İç çekiyor. "Bu sik emme yorumu için, değil mi?"

"Seni bu kadar kolay bırakacağımı düşünmen çok hoş, benim sinsi kurdum... ah, *booky*?" "Sikeyim hayır."

"Bir sonraki maçınız için ponpon alacağım ve yüzünüzün olduğu bir tişört giyeceğim."

"Seni bitireceğim."

"Ama ben çok *güzelim*."

Gözleri yüzümde geziniyor.

"Yüce Tanrım, onu kapatabilir misin?" Kaplan soruyor.

"Ben tam tersini tercih ederim," diye cevap veriyor Asher, birinden bir inilti kopararak. Ve evet, bu eğlenceli olacak.

Asher çenemi çimdikliyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Buna gerekecek, değil mi?" Simms soruyor.

"Elbette öyle. Sırf başkalarını rahat ettirmek için ellerimi erkek arkadaşımdan uzak tutmak gibi bir planım yok."

"Eh," diyor Rossi. "Beck ve Jacobs'tan daha kötü olamazsınız." "Bana bir meydan okuma gibi geliyor," diyorum.

Görünüşe göre doğru cevap bu çünkü Asher yanağıma bir öpücük daha konduruyor. Sonra kıcıma sert bir tokat atıyor ve ayağa kalkmamı emrediyor.

"Biz çıkıyoruz," diyor Asher. "Sonra antrenmanda görüşürüz çocuklar."

Dışarı çıktığımızda kampüse doğru yürürken elimi tutuyor. "Bu kadar iyi gitmesine şaşırdım," diyorum.

"Ben . Sen artı ben eşittir mükemmellik."

"Sanırım matematikten neden kaldığınızı anlamaya başlıyorum."

Beni çekiştirerek durduruyor ve ukalaca bir cevap beklerken gülümsemeye devam ediyor. "Ciddiyim, biliyorsun."

Yumuşak davranıyor Asher. "Biliyorum."

"Zor anlarda bile seninle olmak çok kolay."

"Diğerimiz zor olduğunda ikimizin de ne kadar kolay olduğu hakkında bir şaka yapabilirdim, ama bunun yerine... bir teorim var."

"O da ne?"

Bir adım daha yaklaşp yeşil gözleriyle buluşuyorum ve sadece onun yanında olmaktan bile içime şurup gibi bir sıcaklık . "Ya düşüncelerini alt üst eden ölümcül bir hastalığa yakalandın ya da... bana aşıksın."

Gülümsemesi yüzünden kayıyor ve yanaklarımı sevdiğim şekilde kavıyor. "Kesinlikle ikincisi."

Nefesimi içime çekiyorum, çünkü Asher'ın bunu kabul edip konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ve sana kötü bir haberim var," diye devam etti. "Sanırım bu bulaşıcı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Uh-oh, sanırım haklısın."

"Yikes. Aşk yakaladık mı?"

"İğrenç."

"Çok iğrenç. Ve bilesin diye söylüyorum," diyor Asher, "bunun için seni suçluyorum." "Oldukça karşı konulmazım."

"Bunu telafi etmek için daha sonra sana gerçekten pis bir şey yapmam gerekecek."

Gülüyorum ve sonra Asher'ı öpüyorum, uzun uzun ve sertçe, bizi kimin gördüğü umurumda değil. Ben her zaman güzel bir

mutlu bir insanım, ama bu, tam burada, mutluluğun yepyeni bir seviyesi. "Seni gerçekten seviyorum," diye nefes alıyorum. "Evet, Kole." Boğazını temizliyor. "Ben de seni gerçekten seviyorum."

ASHER

HEPİMİZ BU SOYUNMA ODASINDAN ÇIKMAK İÇİN CAN ATIYORUZ. BAHAR TATİLİNDEYİZ VE HERKES Biz hariç herkes çoktan tatile çıktı.

Koç geçen yılın tekrarlanmasını istemiyor, bu yüzden yaklaşan bölge yarışmaları için pistte ve spor salonunda canla başla çalışıyoruz. Bu yıl başarısız olmayacağız. Ve iki gün boyunca kusmama neden olabilecek yiyeceklerden uzak eminim.

Asla. Bir daha.

Ama Koç sonunda bize birkaç gün izin verdi ve planlarımız var. West'in bana çocuklardan uzak zaman verdiği iki gecem var, Koç bizi vahşi doğaya salıyor ve Kole, tekrar tekrar benim olacak.

Montreal'e gidip Foster Grant'in maçını izleyeceğiz, Kaplan'ı yasal olarak içki içebildiği bir bara ve bir kez olsun stres atacağız.

Koç da bunu biliyor. "İki günlük izninizde neler yaptığınızı bilmek istemiyorum ama yapmayacağınız şeyler şunlar: içki yok, uyuşturucu yok, tutuklanmak yok, hayır-"

Kole odanın diğer , "Baba, onlara fikir veriyor olabilirsin," diyor ama bana doğru bir bakış gönderiyor.

Hey, ben artık iyi bir çocuğum.

Eskiden " atmak" ile şimdiki arasında tanınmayacak kadar büyük bir tezat var. Önceden dışarı çıkar, bulur, kavga çıkarır, yapmamam gereken biriyle yatar ve olabildiğince çok insanı kendimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapardım.

Şimdi stres atmak, kelimenin tam anlamıyla arkadaşlarla bir bara gitmek, birkaç içki içmek ama ertesi sabah akşamdan kalma olacak kadar değil ve erkeğimi otel odamıza geri götürmek ve yalnız kalma şansımız varken birbirimizi mümkün olduğunca çok boşaltmak.

Kole ile hayat böyle olacak. Çocuklar olmasa bile, mezun olduktan sonra tıp fakültesi ve NHL yolumuza çıkacak, ama mesele şu ki, şimdi ikimiz de varız ve Kole'nin beni sevdiğini biliyorum, kafamda dolaşan hiçbir şüphe yok.

olduğumuzda, meşgulüzdür. Sahip olduğumuz anları değerlendirdiğimiz sürece, her boş anı birlikte geçirmek için acelemiz yok.

Kole benim geleceğim.

Koç . "Sadece sezonumuzu tehlikeye atacak bir şey yapmayın. Gidin ve eğlenin."

Hepimiz ayağa kalkarız.

"Ama çok da eğlenceli değil," diye ekliyor. "Geri döndüğünüzde rastgele bir uyuşturucu testi yapılacaktır."

Herkes dışarı çıkarken ben Kole'a . "Bize olacağını söylerse yine rastgele mi olur?"

"Bahse girerim test falan yoktur. Sadece önümüzdeki hafta bölgesel yarışmalar varken herkesin dışarı çıkıp parti yapmasını istemiyor."

"Belki de bu, babanın bana aşık olacak kadar aptal olduğun mutlu olduğu tek andır çünkü beni hızada tutacağını biliyor."

"Ben senin değilim," diyor.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Beni tutman hoşuma gidiyor."

Geri çekildiğimde gömleğimi kavırıyor ve o ela gözleri beni öldürüyor. "Yani seni yapmak istediğin şeylerden alıkoymak istemiyorum. ortağın olmak istiyorum, şartlı tahliye memurun değil."

"Seni o şekilde görmüyorum. Yine de, bu ateşli bir rol yapma oyunu olabilir. Kelepçeniz var mı acaba?"

Beni itti. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Ama beni neden hızada tutacağını bilmek ister ?"

Kole'un kaşları beklentiyle kalkıyor.

"Çünkü seninleyken kim olduğumu saklamama gerek yok. Güçlü gibi davranmak zorunda değilim. İncinmeyeceğimi kanıtlamak için aptalca şeyler yapmama gerek yok. Kendimi yok etmek için içimde tuttuğum tüm o aşırı öfke seninleyken yok ve bunun nedeni senin yaptığın ya da söylediğin herhangi bir şey değil. Çünkü senin yanındayken gerçek benliğime bürünüyorum. Numara yok."

Kole gülümsüyor ve beni öpmek için eğiliyor, ama-

Rossi kafasını tekrar soyunma odasına sokarak, "Gidelim," diyor. ",

Kaptan." Kole'u kapıya doğru sürüklüyorum. "Tam iki gece." "Çocuk yok."

"Sınav yok. Sadece en sevdiğim iki şey. Hokey ve senin yatağında çıplak olman. Ya da banyoda. Bir masanın üzerinde. Duvara karşı. Kanepede." , şimdi sertleştim ve Montreal iki saat uzaklıkta.

Adamlarla otoparkta buluşuyoruz-Rossi, Simms, Kaplan, Beck ve Jacobs geliyor ve oraya vardığımızda Montreal takımının halkla ilişkiler asistanı Cohen'le buluşuyoruz. Bize maç için bilet ayarladı.

Beck, "Arabamızda yer var," diyor ve Kaplan ile Simms bize bakıyorlar.

Cohen beni Beck'in arabasına binmemem konusunda uyarmış olabilir. Görünüşe göre onunla kapalı bir alanda iki saat geçirmek insanı delirtebilir.

Dördümüz Kole'un arabasına doluşurken Rossi de onlarla gidiyor.

"Sence Koç Beck'i bizi gözetlemesi için mi gönderdi?" Kaplan kuzeye giderken soruyor.

Üçümüz de bu saçmalığa gülüyoruz.

"Kole'un ikimizden birini ispiyonlama ihtimali daha yüksek ve o beni seviyor," diyorum.

"Beck bizden biriyken son iki yıldır burada değildin," diyor Simms. "Güven bana. O endişelerimizin en küçüğü. O her zaman bir erkek çocuğu olacak."

"Gerçekten mi?"

Kaplan'ın neden şaşırdığını bilmiyorum ama sonra gerçekten düşünüyorum ve Beck'in son bir yıldır daha durgun olduğunu görüyorum. "Belki de ."

Simms, "Şükürler olsun ki bunu yapmama gerek kalmadan önce bir yılım daha var," diyor.

Yolcu koltuğundan ona döndüm. "Sen ve ben, gelecek yıl bütün ajanların dikkatini çekeceğiz. Seni hukuk fakültesinden uzak tutacağız."

Yumruk tokuşturuyoruz.

"Ben, uh..." Kaplan başlıyor. "Gelecek yıl seçmelere katılmayı düşünüyorum." Sonunda sesi sanki bunu yapmak için bizden izin ister gibi .

"Bu şeyi çözer," diyorum. "Bu yıl Frozen Four'u kazanmalı ve gelecek sezon herkesi maçlarımıza getirmeliyiz."

"Şu üçünüzün takım oluşuna bakın," diyor Kole. "Sezon başında bunun olabileceğini hiç ."

"Hiçbirimizin yaptığını sanmıyorum,"

diye mırıldandım. "'Teşekkürler Kole'

de."

Simms ve ben, sanki bir işaretmiş gibi onu tersledik.

Sonunda Montreal'e vardığımızda Cohen'e mesaj burada olduğumuzu söylüyorum ve o da maç öncesi içkiler için otelin barında söylüyor.

odamıza aşağı indiğimizde, eski sıra arkadaşım beni kucaklayarak selamlarken erkek arkadaşı bana kaşlarını çatıyor. Bu çok şirin çünkü Seth Grant göz korkutucu bir adam değil.

Cohen hâlâ nazik yüzünü ve aptalca sırıtışını koruyor. "Söylentilere göre bu yıl götlük yapmayı bırakmışsın ama Beck'e saçmaladığını söyledim çünkü bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

"Ben çok hoş bir insanım, seni sik kafalı." Gözlerini anlamak için yanımdaki Kole'ye bakmama bile gerek yok.

"Ah, işte tanıdığım adam," diyor Cohen.

Kole'u yakınımaya çekiyorum. "Bu benim erkek arkadaşım. Kole, bunlar Cohen ve Seth."

"Oh, yani artık bir pislik olmamasının nedeni sen misin?" Cohen sorar ve Kole'nin elini sıkar.

"Hayır. Pisliğin teki olduğumda bile beni seviyor." Kole'u daha yakına çekiyorum.

"Ne yazık ki bu doğru." Erkek arkadaşım iç geçirdi.

Cohen gülüyor ve omzumu tutuyor. "Mutlu görünüyorsun, bu da bir şeydir. Ayrıca maçlarınızı da takip ediyorum. Bu yıl ortalığı kasıp kavuruyorsunuz."

"Aww, beni mi kontrol ediyorsun?" Cilveli bir ses tonuyla

soruyorum. Yanında Seth homurdanıyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Özür dilerim ama seni etkilemek çok kolay ve ben buna bayılıyorum." Kole beni dürtüyor. "Seninle tanıştığımda neden böyle bir şöhrete sahip olduğunu anlayabiliyorum." "Her neyse. Ben tamamen masumum."

Hiçbiri bana inanmıyor.

"İçkiler!" Kaplan bağılıyor ve bir tepsi dolusu içkiyi yere bırakıyor. "Yasal olarak aldığım ilk içkiler. Kanada'yı seviyorum." Cohen birinci sınıf öğrencilerine kendini tanıtır ve Simms'i selamlar. Jacobs, Beck ve

Rossi bara girip bize doğru yöneldi.

"Tam zamanında." Kaplan herkese birer kadeh dağıtıyor. "Neye kadeh kaldıralım?"

Cohen içkisini kaldırıyor. "Eski ve yeni sıra arkadaşlarımıza."

Cohen hariç hepimiz küçük bardakları tokuşturup geri fırlatıyoruz, o da kendi bardağını Seth'e uzatıyor, da ikisini de deviriyor.

Cohen'e başımı eğiyorum. "Hamile misin?"

"Bu gece halkla ilişkiler görevindeyim," diyor. "Hepiniz arenaya gitmeye hazır mısınız?"

Birkaç dakika boyunca kolum Kole'un boynunda yürüyoruz ve izinli birkaç günü onunla ve hızla yakınlıştığım bir grup adamla geçirmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Kole ile tanışana kadar gerçek arkadaşlığın ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim. Onlar beni aşağı çeken her şeyden bir kaçış.

Cohen bize dördüncü sırada, buza çok yakın bir yer ayarladı ve Foster Grant'ın ortağı çoktan orada bizi . Cohen Seth'i yanağından öpüyor ve biz yerleşirken işe koyulmak için ayrılıyor.

birlikte fırsat buldukça West'in maçlarını izlemeye gittiğimiz günlere geri dönüyorum ve onun sesi kafamın arkasında çınlayarak bana yakında orada olacağımı söylüyor.

Her iki oğlunun da NHL'de aynı anda aynı takımda oynaması hayali artık asla gerçekleşmeyecek ama bence bu da bir hayaldi. Ben Buffalo'ya seçildim, West Boston'da oynadı. olsa daha da açılmasına neden olurdu, o yüzden bunun olmaması muhtemelen iyi oldu.

West ile işler iyiye gidiyor. Kendini toparlayamadığını itiraf ettiğinden beri ona sempati . Eskiden onun bu kendini beğenmiş tavrını bana bildirmek için kullandığı bir yol olarak görürdüm ama gerçek şu ki kendini ifade etme konusunda o da en az benim kadar cahil.

Umarım bir gün Kole'nin benim için olduğu gibi onun için de orada olacak tanışır.

Kole , "Gelecekte bunu yaparken kendimi görebiliyorum," diyor. benim koluma doluyor ve sanki bir gün buranın ikinci evi olacağını biliyormuş gibi arenanın etrafına bakıyor.

"Benimle hokey maçlarına geliyor musun?"

Başını sallıyor. "NHL'de hokey oynadığını görmeye gidiyorum."

"Planımız bu." Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "ama aynı zamanda hayat daha da kaotik bir hal almadan önce birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

"Hayatlarımızın *daha da kaotik* hale gelebileceğine inanmak zor."

"Hey, eğer bu kadar çocukla evimde geceleri geçirmeyi, ödevlerine yardım ve onları yatırmayı becerebiliyorsak, eminim sen ve ben her şeyin üstesinden gelebiliriz. NHL, hastane asistanlığı... pfft, çocuk oyuncağı olacak."

"Umarım öyledir, çünkü senin için planlarım var." "mi? Neleri içeriyor olabilirler?"

"Hmm, hangi anlaşırsanız orada ikamet ediyorum. Hades için bahçeli küçük bir ev alıyorum."

"Dikkatli ol, karşı çıktığın beyaz çitli geleceğe çok benzemeye başladı."

Kole bana gülümsüyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğiliyor. "Belki de seninle beyaz çitli bir gelecek o kadar da kötü olmazdı."

Takımlar buza çıkarken, bir çift patenle kaymaya başladığımdan beri içimde hep var olan o çağrı bana ulaşıyor. Buz geleceğim, ama yanımdaki adam da öyle.

Hokey programı ve doktorun vardiya programı tam olarak uyuşmadığı için bunun zor olduğu zamanlar olacak ama bunu yapabileceğimizi biliyorum çünkü hiç kimse beni Kole'nin yaptığı gibi geri adım atmaya ve kendime zorlamadı. Hiç kimse onun gibi yanımda olmadı.

Ona da söylediğim gibi, geleceğin burada olması için sabırsızlanıyorum ama şu anda bulunduğumuz yeri de seviyorum. Çünkü onunla birlikteyken olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Belki onunla yalnız kalmak dışında.

Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Sence maç için ne kadar kalmalıyız?" "Maçın ortasında mı gitmek istiyorsun? Sen. *Bay Hokey*."

"Sen benim için hokeyden daha önemlisin. Senin için çaresizim."

Onun için her zaman çaresiz olacağım.

"İlk dersten sonra "

"Bundan daha erken olmasını umuyordum ama anlaştık. Otele döner dönmez seni çırılçıplak soyacağım ve benim için kıvranıp yalvarana kadar teninin her santimini tadacağım-"

Kole aniden ayağa kalkar. "Fikrimi değiştirdim, şimdi gidelim."

Evet.

Görünüşe göre o da benim için en az benim onun için olduğum kadar çaresiz.

Otele döndüğümüzde ve onu altıma yatırdığımda, bunu görebiliyorum. Bizi.

Hayatımın geri kalanı için.

TEŞEKKÜRLER

Hat Arkadaşları ve Çalışma Tarihleri'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Plan CU hokey dünyasındaki tüm öğrencilere yer vermek olsa da, HEA'sını hak eden belirli bir yardımcı koç için biraz üzülmeğe alamadık. Daha yaşlı biri. Profesör falan biri...

Puck Drills & Quick Thrills üzerinde çalışılıyor!

Her iki yazarı da takip etmek isterseniz, onları burada bulabilirsiniz: Saxon'un

Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/saxonssweethearts/

Eden'in Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/absolutelyeden/

Alternatif olarak, haber bültenlerimize buradan abone

olabilirsiniz: Saxon: www.subscribepage.com/saxonjames

Eden: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/d4e2a5>

EDEN FINLEY HAKKINDA

Eden'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinden takip edebilirsiniz:

<https://www.facebook.com/EdenFinleyAuthor/>

<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>

<https://amzn.to/2zUIM16>

<https://www.edenfinley.com>

EDEN FINLEY'İN DİĞER KİTAPLARI

ÜNLÜ SERİLER

Pop Star

Spotlight

Fandom

Romanları:

Rockstar Kalpler

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out

Hile

Oyunu

Deke

Blindsided

Hat Trick

Romanlar:

Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü

koleksiyonu Final Play

VINO & VERITAS

Sarina Bowen'ın Gerçek Kuzey Serisi

Headstrong

STEELE KARDEŞLER

Yazılı Olmayan Kanun

Söylenmemiş Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Unprincely (M/M/F)

SAXON JAMES HAKKINDA

Saxon James'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinde takip edin. www.facebook.com/thesaxonjames/
www.amazon.com/Saxon-James/e/B082TP7BR7
www.bookbub.com/profile/saxon-james
www.instagram.com/saxonjameswrites/

SAXON JAMES'İN DİĞER KİTAPLARI

ASLA SADECE ARKADAŞ DEĞİLİZ SERİSİ

Sadece

Arkadaşız Sahte

Arkadaşlar Dost

Oluyor

AŞK BİR KUMARDIR SERİSİ

Blöfünü

Gördüğüme Bahse

Gir

Ve eğer biraz daha tatlı bir şeyin peşindeyseniz, YA takma adımı unutmayın

S. M. James.

Bu kitaplar kocaman kalpleri olan sevimli, kusurlu karakterlerle dolu.

www.amazon.com/S-M-James/e/B07DVH3TZQ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.